

ILIANA
XANDER

Eláruljak egy titkot?

SZERETETTEL,
Anyja

ILIANA
XANDER

SZERETETTEL,
Anya

magnólia

Iliana Xander: Love, Mom

Copyright © 2024, 2025 by Iliana Xander

Hungarian translation © Szabó Olimpia, 2025

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Iliana Xander: Love, Mom

Published by Poisoned Pen Press, an imprint of Sourcebooks.

Originally self-published in 2024 by Iliana Xander.

Fordította: **Szabó Olimpia**

ISBN: 978 963 598 515 9 (epub)

Magnólia

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

Borító: Julie Schrader/Sourcebooks

A magyar borítót szerkesztette: Tót Barbara

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Bordás Veronika

Korrektor: Kővári Bettina, Balázs Piroska

Tördelés: Baseline Stúdió

Műfaj: thriller

PROLÓGUS

Soha nem ártottam senkinek. De most nagy kedvem lenne ökölrel belevágni az újság címlapjáról rám néző arcba. Ő van a fényképen, a jellegzetes vörös rúzzsal és a hosszú, hollófekete hajával. A szép arcú szörnyeteg.

HOLTAN TALÁLTÁK A SIKERSZERZŐT

Holtan találták a 43 éves Elizabeth Caspert. A világszerte E. V. Renge néven ismert szerző komor hangulatú thrillerjeinek köszönhető népszerűségét. Minden valószínűség szerint „szerencsétlen baleset” történt.

Gyászolja szerető férje, Ben Casper és huszonegy éves lányuk, Mackenzie Casper.

Az író nő tragikusan korai halála az egész világot megrázta.

Az irodalmi génuszra népes rajongótábora rendezvényeken emlékezik.

Ó, mennyi hazugság...

Hiába csak az újságból néz rám, a hideg mosolya így is

kikészít. Reszketni kezd a kezem, és a legszívesebben
cafatokra szaggatnám a papírt, és kitörölném az arcát az
emlékezetemből.

Rászolgált.

Megérdemelte a sorsát.

Csak azt sajnálom, hogy nem hamarabb halt meg.

ELSŐ RÉSZ

MACKENZIE

Nem hiszem, hogy valaha is látnak majd még egy ilyen búcsúztatót – egy könnycseppet sem ejtett senki.

Ez volt az év, sőt talán anyám egész életének leggrandiózusabb előadása.

A Szent János Emlékközpont előtt összegyűlt rengeteg rajongó ezt persze nem tudhatja. Ők azt hiszik, maguktól jöttek el ennyien. Fogalmuk sincs róla, mi pénz megy el hírverésre, influenzaszerekre, pletykarovatokra és könyvbloggerekre.

Anya halálával a regényei újra a sikerlisták elejére kerültek.

Nézd, Anya! Meghaltál, de még mindig sok pénzt hozol mindenkinek.

Az újságírókkal kissé elszaladt a ló a múlt héten, vadabbnál vadabb elméletekkel állnak elő.

KARRIERJE CSÚCSÁN, TRAGIKUSAN KORÁN
ELHUNYT E. V. RENGE.
BALESET VAGY...

Ezért van itt az a középkorú, fura bajszú, öltönyös-nyakkendőös fickó. A terem hátsó részében ácsorog.

– Ez egy zárt körű esemény. Kérem, távozzon – szól neki Nagymama suttogva.

Amint messzebb ér tőle, Nagymama arcáról lehervad a mosoly.

Nem kell hozzá sasszem, hogy kiszúrjam a pisztolytáskát a pasas zakója alatt – rendőrnyomozó. Két nappal ezelőtt nálunk járt. Én nyitottam neki ajtót, és Anyáról kérdezgetett, amíg oda nem rongyolt hozzánk Nagymama, mint egy dühös kotlós.

– Mackenzie, kérlek, menj ki. – Egyszerre állta el a férfi útját, és küldött ki engem. Elmenőben még hallottam, ahogy felháborodva kiosztja: – Szégyellhetné magát! Ennek a kislánynak most halt meg az anyja, magának meg van képe faggatni!

Hát, most ismét kitették a szűrét.

Az újságok és a bloggerek napok óta a legkülönfélébb, örült elméletekkel rukkolnak elő. A nyomozók szerint viszont az igazság sokkal hétköznapiabb: Anya a szokásos reggeli sétája közben megcsúszott, elesett, és beverte a fejét egy kőbe a házunk melletti erdőben.

„Szerencsétlen baleset”, állapították meg. Mit ad isten, Anya bestsellerei tele vannak szerencsétlen balesetekkel.

Ne értsenek félre, biztosan vannak néhányan, akiknek tényleg hiányzik.

A haszonleső Laima Rothnak például biztosan. Az a nő most is pont úgy bájcseveg a kiadóval, mintha az égvilágon semmi sem történt volna. Húsz éven keresztül

volt anyám ügynöke, de most lőttek a várva várt jövőbeni megjelenéseknek. Bár nincs kétségem afelől, hogy ki fogja használni a különleges kiadásokban, az elfestett kötetekben, a díszdobozolásban meg egyebekben rejlő lehetőségeket. Az E. V. Renge márkából mindig dőlni fog a pénz.

Anyát jó pár napja hamvasztattuk el. Zárt körű volt a szertartás, kábé tucatnyian jöttek el, de ott sem sírt senki.

Ez a mostani búcsúztató reklámcélokat szolgál. A „barátok” számára rendezték, hogy leróhassák a tiszteletüket. A tisztelet mindig is fontos volt Anya számára, na de a barátok? Nem hinném, hogy volt akár egy igaz barátja is, bár az elmúlt két órában egymást követő ékesszóló beszédekből az derült ki, hogy legalábbis egy Shakespeare-szintű zsenivel lett szegényebb a világirodalom.

Az épület melletti utcákon hatalmas a tömeg, bent, a zsúfolt rendezvényteremben azonban kísérteties a csend, csupán suttogva kimondott szavak verődnek vissza a falakról.

A terem egyik falán Anya óriási, hivatalos fényképe látható. Magas nyakú, csipkés blúzt visel, a háttérben vörös rózsák pompáznak, alatta a felirat: *E. V. Renge*. A kiadó küldött egy középkorú, fura külsejű fotóst – a portrét minden szögből megörökíti. A kiadóval, az ügynökökkel és Apával. Engem is megkért, hogy álljak a kép elé, de én hallani sem akartam róla.

Mind elmehetnek a fenébe.

A terem egy másik falára kiakasztott fényképen Anya

a dolgozószobájában látható. Tökéletes a sminkje, a haját fodrász állította be, és kicsit ábrándos arccal ül egy könyvespolc előtt. Ez a nem hivatalos portréja, alatta az igazi neve áll: Elizabeth Casper. Ezt a fotót mindenféle egyéb intézmény kapja majd, például a helyi újság, meg az a templom, ahová Nagymama jár, és azok a jótékonyági szervezetek, amelyeket Anya támogatott.

Én inkább a terem végében ácsorgok, távol e csodás képektől, Nagypapa mellett. Őt anyám a legkevésbé sem érdekli, soha nem is érdekelte. Egyébként az sem, hogy nézek ki.

Nagymamát viszont túlzottan is. Korábban, még otthon, külön megkért, hogy kivételesen ne fessek se a számát feketére, és a szememet se húzzam ki tussal.

– És valami alkalomhoz illő holmit vegyél fel.

Szinte mindig feketében járok, aminél történetesen semmi sem illik jobban egy efféle megemlékezéshez. Passzol a fekete tus és rúzs, amikkel jusst is kifestem magam.

Nagymama természetesen Diort és drága ékszereket visel. Gondja van rá, hogy mindenkivel szót váltson, aki eljött.

Apa menő öltönyben van, szívdöglesztőn fest. Duzzog egy kicsit, de lehet, hogy az alkoholelvonás miatt. A szülei mindössze négyóránnyira laknak tőlünk, de Anya halála óta nálunk dekkolnak. Nagymama nem engedi, hogy Apa túl korán inni kezdjen. Most, hogy már nincs Anya, a nagyanyám büszkén a kezébe vette a háztartás vezetését.

És nekem hiányzik Anya? Szeretnék sírni, tényleg, de

még nem fogtam fel, mi történt. Szeretnék szomorú lenni, de mindig is úgy éreztem, hogy sosem voltam igazán fontos Anyának. Ettől eléggé megkeseredtem az utóbbi években, és még jobban eltávolodtunk egymástól.

A legjobb barátom, EJ szerint ezt úgy hívják, hogy késleltetett gyász. De lehet, hogy csak szívtelen vagyok. Megkértem EJ-t, hogy ne jöjjön el, mert nem akartam, hogy a legjobb barátom lássa, mennyire el van fuserálva az életem, hát igen, lényegében amióta az eszemet tudom.

Körülnézek a teremben; egy ismerős alak lép oda Apához, hogy megrázza a kezét. De gáz! Annak az egyetemnek a dékánja az, ahová járok. Másfelé nézek, forgatom a szememet. Anyával minden adandó alkalommal versenyt hízelegtek egymásnak.

– Egyengetem a jövődet – mondta Anya. Egyszer még előadást is tartott az egyetememen, és pénzzel is támogatta. Nem lennék meglepve, ha ezek után emlékművet állítanának a tiszteletére.

Itt van Anya terapeutája is. Két szerkesztője. Mindhárom asszisztense. A családi ügyvédünk. A legtöbb „barátja” egyszerűen közeli munkatársa volt.

Szeretnék sírni, tényleg szeretnék, de nem tudok. Egy hete történt a baleset, azóta otthon lakom, nem a városban lévő garzonlakásomban, és egyfolytában Anyára gondolok, a kapcsolatunkra, a nyomi kis családunkra. Szomorú vagyok, ez igaz, csak nem elviselhetetlenül szomorú, pedig úgy képzelem, hogy most annak kellene lennem.

Apa ránéz a telefonjára, és mindenkit faképnél hagyva az ajtóhoz siet. Egy baseballsapkás férfi áll a küszöbön, majd megfordul, és kimegy. Apa követi.

Most lenne jó szólnom Apának, hogy fáj a fejem, és mindjárt idegösszeomlást kapok – persze egyik sem igaz –, ezért inkább lelépnék. Érzelmek bugyognak föl bennem, de nem sikerül értelmeznem őket. Leginkább csak minél távolabb szeretnék lenni ettől az egésztől.

Kimegyek az üres hallba, ahonnan leágazik egy kis folyosó. Ennek a folyosónak a végében beszélget Apa az idegennel.

Elindulok feléjük, de lelassítok, amikor megüti a fülemet a fojtott suttogás:

– Te rohadék!

Mi a fene?

Beoldalazom egy ajtó mögé, ahonnan ugyan nem látom őket, de tisztán hallok mindent.

– Ne itt! – mordul rá Apa. – Honnan veszed a bátorságot...?

– Honnan? Jogom van itt lenni.

– Tűnj el innen. Nyomás!

A férfi halkán felnevet.

– Gyanít valamit?

– Kicsoda?

– Mackenzie.

A nevem hallatán megáll bennem az ütő.

– Eszedbe ne jusson belekeverní a lányomat.

– Á, szóval nem sejt semmit? Ügyes vagy, Benny fiú.

Benny fiú? Az apám? Ki a franc szólítja így?

– Azt mondtam, menj el! – ismétli Apa elkeseredetten.

– Menj már! Majd később beszélünk.

Óvatosan előrelépek, hogy kikukucskáljak az ajtó mögül, de a szőnyeg alatt megnyikordul a keményfa padló.

A fenébe.

Megdermedek, mint őzike az autólámpa fényében. Halk lépteket hallok, majd Apa bukkan fel az ajtóban. Rémület suhan át az arcán, amikor meglát.

– Mi volt ez? – kérdezem, és végre kilesek az ajtó mögül, de már nincs ott a titokzatos férfi.

Apa két kézzel megtörli az arcát.

– Semmi.

– Veszekedtél valakivel?

– Nem, kicsim, csak beszélgettünk. – Benyúl a zakója belső zsebébe, és elővesz egy laposüveget.

– Ismered azt az embert?

Apa idegesen kortyol egyet, és lassan kifújja a levegőt.

– Sosem láttam még.

Nyilvánvalóan hazudik.

Visszacsúsztatja a laposüveget a zakója zsebébe, aztán rám kacsint.

– Jól vagy?

– Ezt én nem bírom elviselni. Ezek az emberek... – Nem fejezem be a mondatot, csak a szememet forgatva a nagyterem felé intek.

– Tudom. Tudom. – Behunyja a szemét, összezseppenti az orrnyergét.

– Te jól vagy?

Nem mondhatnám, hogy a szüleim tökéletes párt

alkottak volna. Főleg az utóbbi időben. Soha nem veszekedtek még ennyit, pedig én már csak a hétvégéket töltöttem velük, mert két éve egy kis garzont bérelek a városban, az egyetem közelében.

Apa hangosan beszívja a levegőt, aztán horkantva kifújja. Kényszeredetten mosolyra húzza a száját.

– Igen, kicsim. – Kedvesen megveregeti a vállamat. – Minden rendben lesz. Leléphetsz, ha nincs kedved maradni.

– Otthon találkozunk – mondom, azzal kilépek a hátsó kijáráthoz vezető folyosóra.

A nagy műsor odakint várható, és akkor kezdődik, ha mindenki elhagyta az épületet. Az ország valamennyi szegletéből idesereglett rajongók valóban gyászolnak. A kiadó már kitelepítette a PR-csapatát az esemény levezénylésére. Igen, eseménynek hívják. Fizetett színészek kezdenek majd rombolni, trágárságokat kiabálni, és meggyalázzák Anya egyik portréját, miközben Sátánnak nevezik E. V. Renge-et. Mert, mint tudjuk, nincs rossz reklám. Azért tudom, mi fog történni, mert előre tájékoztattak róla, miután aláírtam egy titoktartási nyilatkozatot. A PR-csapat műsora állítólag örületesen megdobja a könyvek eladásait.

Ki van zárva, hogy a főbejáraton menjek ki, a fotósok meg az elvakult rajongók elé.

Megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor a hátsó ajtón kilépek a szabad ég alá. Körülnézek, tényleg nincs-e senki a parkolóban, és a kocsimhoz megyek.

Megcsörren a telefonom.

– Hála istennek – bukik ki belőlem, amikor fölveszem.

– Leléptem.

– Mindjárt túl vagy rajta, Süni. – EJ megnyugtató hangja zene füleimnek.

– Ugye átjössz?

– Már el is indultam. Lehet, hogy előbb odaérek, mint te.

– Nézz körül a házad előtt, nincsenek-e ott is lesifotósok, jó? – Kinyitom a kocsiját, már szállnék be. – Biztos lesznek... Várj csak...

Egy boríték hever a sofőrülésen. Értetlenül meredek rá, fölemelem.

– EJ, várj. – Kihangosítom a telefont, beülök az autóba, és szemügyre veszem a borítékot. – Mi a fene...

– Minden rendben? – kérdezi EJ.

– Nem tudom – válaszolom. Felgyorsul a szívverésem, amikor elolvasom a borítékra írt szavakat.

A #1 rajongótól. XOXO

2

A hírnév az irodalmi világban nemcsak dicséretet, rajongói leveleket jelent, hanem zaklatókat is. Időnként egy vizelettel megtöltött üvegcsét vagy véres alsóneműt is hozhat a postás. Bizony, mindenütt vannak bolondok. És akkor a morbidabb dolgokról még nem is beszéltem, pedig azokból is akad bőven.

Idegesen nézek körül a kocsi ablakából. A parkoló tele van autókkal, de embert egyet sem látok.

– Kenz, mi van? – hallom kihangosítva EJ aggodalmas kérdését.

– Rajongói levél – válaszolom, és most újra a borítékot vizsgálom.

– Valami örület?

– Az örület, hogy a kocsimban volt.

– Elfelejtetted bezárni?

– Ugyan, hülyének nézel? Remélem, nem ricin vagy hasonló. Talán ki kéne dobnom.

– Nyisd ki! Lehet, hogy szórakoztató lesz.

EJ mindig izgatottan várja az Anya rajongóival kapcsolatos sztorikat.

– Jól van, na! – Felszakítom a borítékot.

Óvatosan szétnyitom, és belekukkantok. A rajongókkal sosem lehet elég óvatos az ember. Történekm

már fura dolgok. Mindenfélét küldtek már az anyámnak. Szerelmes és fenyegető leveleket, saját műveket, játékokat, süteményt, hajtincset. Az üveg vizelet – az undokság volt. Egyszer egy pasi egy photoshopolt képet küldött, ő meg anyám volt rajta, telerejszolva.

– Na, mondd már! Mi az? – kérdezi EJ türelmetlenül.

– Papírok vannak benne. Biztos egy könnyes vallomás.

– Olvasd fel.

EJ imádja az ilyen agyament dolgokat. Egy évvel ezelőtt végzett azon az egyetemen, ahová én is járok, most szabadúszó informatikusként vállal különféle munkákat. Zseniális programozó lehet, huszonéves korában több pénzt keres az online kódolással, mint egy átlagos felnőtt az akármilyen munkahelyén. De amikor pár éve megismerkedtem vele, még reménytelen esetnek tűnt. A gimiben évet kellett ismételnie, mert állandóan otthon ült a gép előtt, és nem járt be az órákra. Még mindig kocka, de nemrég rátalált néhány hozzá hasonló srácra. Néha csak ennyi kell, hogy az ember jobban érezze magát a bőrében.

Kihúszom a papírokat a borítékból, széthajtogatom őket.

Három lapot tartok a kezemben, az egyik oldaluk rojtos, mintha egy füzetből tépték volna ki őket, és kézirásos szöveg áll rajtuk.

– Mi van már? – türelmetlenkedik EJ.

– Várj egy kicsit! Megáll az eszem. Azt mondják, a türelem rózsát terem.

Az első oldalra mindössze két sort írtak. Lassan felolvasom:

Eláruljak egy titkot?

Szeretettel, Anya

3

– Mi a fene? – kiáltok fel, és dühösen nézek a második lapra. Végigfut a hideg a hátamon.

Ismerős nevek szerepelnek a papíron, és egy huszonkét évvel ezelőtti dátum a bal felső sarokban. Helyszín: *Old Bow, Nebraska*.

Ha ez egy beteges vicc, akkor jól kitalálták, mert ismerem azt a várost. Húsz évvel ezelőtt ott jártak egyetemre a szüleim.

– Süni, ott vagy még? – kérdezi EJ.

– Visszahívlak.

– Minden oké?

– Igen. Visszahívlak.

– Ajánlom is.

Öt percig csak ülök mozdulatlanul. Elolvasom a borítékból kivett három oldalt, és csak nézek magam elé. Elolvasom újra, meg is fordítom a lapokat, nem siklottam-e át valamin.

A szüleim múltjáról nem sokat tudok, de azt igen, hol születtek. Az itt leírt történetet személyesnek, intimnek érzem. Anya soha nem mesélt a múltjáról.

– Bonyolult – mondogatta.

A regényei ismeretében úgy fogalmaznék, hogy inkább nem dicsekedett vele. A kritikusok szerint

„káprázatos” a képzelőereje. Én a magam részéről azon a véleményen vagyok, hogy normális ember ilyet nem tud kitalálni, nyilvánvalóan hozott anyagból dolgozott. És mivel rázza le a szülő a gyereket, ha az a félresiklott múltjáról kérdezi?

Az az első gondolatom, hogy ennek a levélnek a hatalmas komódban a helye, ahol anyám az írói karrierje húsz éve alatt neki küldött hasonló irományokat tartotta. A komód tulajdonképpen egy régi utazóláda, Anya otthoni dolgozószobájában áll. Régi, gótikus stílusú darab, akkora, mint egy kisebb kriptá. Csak rajongói levelek vannak benne.

De elfogott a kíváncsiság. Mi van, ha ez a levél tényleg Anyától érkezett?

Egy módon tudhatom meg, hiteles-e a levél.

Gyújtást adok, beindítom a motort, és a szüleim háza felé veszem az irányt.

Egyórányira lakunk a várostól. Anya nem járult hozzá, hogy más államban járjak egyetemre, én viszont semmiképpen sem akartam otthon lakni, mialatt az alapképzésre járok, ezért beköltöztem a városba, hogy legalább ennyi szabadságom legyen.

Anya halála előtt gyakran, minden második hétvégén hazajöttem, a halála óta pedig otthon lakom. Természetesen Nagymama ötlete volt, hogy „egymás támaszai lehessünk a gyászban”. Így mondta, bár egész biztos vagyok benne, hogy egyikünk sem gyászol.

Egy óra múlva ráfordulok a szüleim birtokához vezető magánútra. A kéthektáros területen hatszáz négyzetméteres ház áll plusz vendégház, úszómedence

és egy erdő, közepén egy természetes tóval.

Érkezésemet bólintással nyugtázza a biztonsági ember. A PR-cég vette föl, de tudhattam volna, hogy egymaga kevés lesz ekkora tömegre. Hatvan méterrel arrébb már ott is vannak – fényképezőgépekkel felszerelkedett emberek rontanak ki a sűrű erdőből, és gyorsan kattintgatnak, ahogy a főkapuhoz közeledem.

– Mackenzie, balesetnek tartja az édesanyja halálát?

– Mackenzie, maga fogja befejezni az elkezdett regényét?

– Miss Casper!

– Ez magánterület! – kiabálom nekik az ablaküvegen keresztül. Természetesen ők is tudják, de nem törődnek vele. De legalább nem mernek tovább követni, amikor lassan kinyílik a fémkapu, és áthajtok rajta.

Kisvártatva belépek a házba.

Bódítóan édes illat csapja meg az orromat – a barátok, kollégák és rajongók rengeteg virágot küldtek. A ház nyüzsg a cateringesektől, akik az esti fogadást készítik elő.

A borítékkal a kezemben meg sem állok Anya dolgozószobájáig.

Be van zárva. Egyedül Anyának volt hozzá kulcsa, ő legalábbis azt hitte. Ide csak akkor tehettem be a lábunkat, ha ő bent volt. De én tudom, hol tartja Apa a pótkulcsot. Egy hónappal ezelőtt rajtakaptam, amikor besurrant a szobába. Anya nem tudta meg, ami szintén azt mutatja, milyen remek volt a szüleim kapcsolata.

De nekem most az a legfontosabb, hogy én is bejussak.

Odalépek a vendégfürdőszoba ajtaja mellett lévő kis törzsi maszkhoz, és mélyen belenyúlok a műhaj sűrű bozontjába. A koponya puha, gumyszerű alján megtalálom a dolgozószoba kulcsát.

– Bingó! – motyogom. Nagy megkönnyebbülés, hogy Apa nem keresett neki másik rejtékhelyet.

Végigsietek a folyosón, kinyitom Anya dolgozószobáját, és rögtön kulcsra zárom magam mögött.

Egyedül sosem léptem még be ide, csak ha Anya is itt volt. Azért voltam kíváncsi a szobára, mert mindig bezárta. Ez az ő írószobája, a búvóhelye, mondogatta. Hát, csak volt.

Várom, hogy ha máshol nem is, de legalább itt hirtelen rám törjön, meglepjen a gyász, de nem történik semmi. Nem gyűlik könny a szemembe. Igazából még csak szomorú sem vagyok, mindössze keserűséget érzek.

Soha nem volt szoros a kapcsolatunk. Azt mondták, hogy létrehozott nekem egy kis vagyonkezelői alapot, amely teljes mértékben fedezni fogja a tanulmányaimat, de nagyjából ez minden. Mást nem kapok. Nem öröklök semmit. Minden az apámé lesz. Most álszent módon hivatkozhatnék arra, hogy nem a pénzükért szeretjük a szüleinket, de Anya milliókat kaszált, és az egyetemi alapon kívül egy fityinget sem hagyott rám. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem lettem pipa, amikor megtudtam, vagy hogy nem találtam legalábbis méltatlannak. Jó, oké, nem rajongtam Anyáért. Meg akart leckéztetni? Hát jól van. Boldogulok nélküle is.

Most leginkább arra volnék kíváncsi, mi volt a célja

ezzel a névtelen levéllel. Talán a leckéztetést készíti vele elő. Ha kiderül, hogy mégsem móresre akar tanítani vele, hanem el akart búcsúzni tőlem, később még mindig alaposabban utánanézhetek a dolognak.

Egyvalami is elég, hogy ellenőrizsem a levél hitelességét: mégpedig az a kis bekeretezett papírlap a hatalmas mahagóni íróasztalon. Ez a papírka – egy pillanat, dobpergést kérek! – arra emlékeztette Anyát, mennyi mindent elért. Az üvegkeret alatt ugyanis a *Hiába menekülsz* eredeti kéziratának első oldala látható. Ez volt Anya első regénye: milliós példányszámban eladott, nemzetközileg is jegyzett bestseller lett, amely az egész világgal megismertette az E. V. Renge nevet.

Ezért az első oldalért most alighanem több ezer dollárt fizetnének. Anya kézzel írta a kamaszkori naplójába. Igen, ennyire régi ez a lap, majdnem harmincéves. Tizenhat évesen kezdte írni a bestsellerét. Zseniális, igaz?

Azért kell most nekem ez a kis emlék, hogy a rajta lévő kézírást összehasonlítsam a névtelen rajongótól kapott oldalakkal.

Az íróasztalra ülök – Anya megölt volna érte –, az asztallapra fektetem a bekeretezett papírlapot, kiteregetem mellé a levél oldalait, és nézegetni kezdem őket.

Nyilvánvalóan nem vagyok sem grafológus, sem igazságügyi írásszakértő, de közel hajolok, és minden betűt megvizsgállok. A nagy I-k felső kacskaringóját. A nagy B alsó kunkorát a „Ben”-ben, apám nevében. A vesszőket, az idézőjeleket, azt a szót, amelyik kétszer alá

van húzva a levélben meg a bekeretezett oldalon is, rögtön az *Előhang* alatt.

Öt perc múlva görcsöl a nyakam, olyan mereven tartom, szúr a szemem, mert nem pislogok, és jeges félelem szorítja össze a gyomromat. Ugyanaz a kéz írta a bekeretezett oldalt és a levelet.

– Azta... – mondom magamnak.

De ez akkor sem bizonyítja, hogy a levél Anyától származik.

Mégsem ez a legérdekesebb.

Hanem amit a levél végére írt:

Ez a titok most már a tiéd.

Az első levél

Amikor fiatal vagy, nem a rendes pasikba vagy szerelmes. A rosszfiúkért vagy oda.

Az első szerelem mérgező is lehet. Néha mégis ragaszkodsz hozzá. Én is kitartottam Ben Casper mellett.

Hogy mivel csavarta el a fejemet? Jó kérdés. A jelenünk gyakran a múltbéli tetteink mozaikjából tevődik össze. Nem azt mondom, hogy a múltban sokat hibáztam, inkább úgy fogalmaznék, hogy a múltam lidérces események láncolata volt. De ezt elmagyarázom, ha eljön az ideje.

Ennél lényegesebb, hogy a múltamban mindenki csak kapni akart. Ben viszont különös tehetséggel hitette el a környezetében lévő emberekkel, hogy különlegesnek tartja őket. Ő volt az első pasi az életemben, aki azzal a fajta figyelemmel fordult felém, amiktől a lányok elájulnak.

Hát, én is elájultam.

Kreatív írás szakra jártam, végzős voltam már. Nebraskában laktam, egy Old Bow nevű kis egyetemi városban, amely buja erdők között három kilométer hosszan nyújtózott a főutca mentén. A védettség érzését adta, ami nekem tökéletesen megfelelt. Egy

ilyen helyen nem fog utolérni a múltam, gondoltam én.

Bennel az egyetemi kávézóban ismerkedtem meg. Az automatánál álltam, amikor rám nézett.

– Menő a rúzsod – jegyezte meg egy bólintás kíséretében. – Piros, mint az eper.

Nem, mint a vér, holott mindenki másnak ez ugrott be róla, hanem mint az eper. Mondhat valaki ennél romantikusabbat?

Amikor rám villantotta a kisfiús mosolyát, mintha üde fuvallat lengte volna be a kávézót. Sok nevetést, kéz a kézben andalgást és talán szerelmi bánatot ígért. De ilyenkor az ember nem gondol szívfájdalomra, és azzal sem foglalkozik, hogy ez a fiú klasszisokkal fölötte áll, meg hogy a haverjai a túlsó sarokban lévő asztaluknál csak röhögnek, és lesajnálva mérnek végig. Semmi sem érdekelt, mert amikor a fiú visszamegy hozzájuk, hátranéz a válla fölött, újra idevigyorog és idekacsint, az ember szíve ezerrel kalapál, remeg a gyomra, és lelki szemei előtt, mint egy mozifilmben, peregnek a jelenetek, hogy mi minden történhetne, ha ez a fiú rászánná az időt az ismerkedésre.

És aztán a fiú rászánja.

Egy hét múlva a szemináriummi terem előtt futottam össze vele. Ezúttal egyedül volt, nem kellett a barátaira figyelnie.

– Á, szia, Eperpiros! – kiáltotta oda nekem.

Elgyengült a lábam, és remegni kezdett a gyomrom, amikor elindult felém.

– Te nyerted meg a novellapályázatot, mi?

Nem tehetek róla, elpirultam.

– Igen, én.

– Gratula!

– Köszönöm.

– Te leszel a következő Sylvia Plath.

Nagyot dobbant a szívem – szereti az irodalmat. Most tekintsünk el attól az apróságtól, hogy éppen Sylvia Plath-émlékhét volt; ott virított kiírva mellettünk a hirdetőtáblán.

– Csak így tovább, Miss Elizabeth Dunn.

A nevem! Senki más szájából nem hangzott ennyire menőnek a nevem! A szívem majd kiugrott a helyéről a lába elé – tudja a nevemet! Most tekintsünk el attól is, hogy ez is ki volt írva a mellettünk lévő hirdetőtáblára a fényképem alatt.

– Lizzy – motyogtam.

– Lizzy?

– Lizzy – ismételtem meg.

– Lizzy. – Fülig ért a szája. – Ben vagyok.

Tudom.

– Szia, Ben.

– Szia, Lizzy. Sok szuper novellát írtál?

– Szeretsz olvasni?

– Persze! Imádom a jó sztorikat.

Bent nem érdekelték a könyvek, az első évben majdnem megbukott irodalomból. De erről csak később szerzek tudomást. Meg sok minden másról is. Hogy majdnem mindegyik vizsgáján rezgett a léc. Hogy a felvágós szülei pénzének köszönhetően

kapott egyáltalán diplomát. Hogy máris alkoholista volt. Hogy sehová sem vették fel gyakornoknak. Hogy a haverjai, a menő srácok, rajtam köszörülték a nyelvüket. Hogy én hónapokon keresztül az ő kis titka voltam, amíg rossz irányt nem vett az életünk, és megállíthatatlanul nem haladt a katasztrófa felé.

Nem, ez majd később lesz.

Aznap csak álltam előtte szeretetre éhesen, és bármit megadtam volna, hogy még egy percre rám figyeljen.

Az ember valamiért szívesen volt Ben közelében. A nevetésénél nem volt csodálatosabb hang a világon. Gödröcskés mosolyától elgyengült a lábam. És amikor fesztelenül a személyhívóm számát kérte, és azt mondta, szívesen meghallgatná pár novellámat, zavaromban megint fülig pirultam. Nem volt személyhívóm, csak egy vezetékes telefonom a bérelt lakásomban.

Később megírtam az első találkozásunkat, aztán a másodikat és a harmadikat, a boldog nappalokat és az álmatlan éjszakákat, a szemérmes mosolyokat és a keserű könnyeket, a vidám randevúkat és az aljas árulást.

Még azon a napon értem jött, elvitt vacsorázni a kedvenc helyére, aztán moziba mentünk. Utána vettünk egy üveg bort meg egy csomó kisüveges rövidet, és felmentünk hozzám; a város egyik szupermarketje fölött béreltem egy ócska garzonlakást. Nagyon kicsi volt, de egy cseppet sem zavarta. Azt akartam, hogy lássa, tudom, hogy talán

egyszeri alkalom lesz, de nem bánom. Hónapokon keresztül erről az éjszakáról fogok írni, gondoltam.

Iszogattunk, nevetgélünk, aztán odahúzott magához.

– Az íze is olyan, mint az epernek? – mormolta eperszínű ajkaimba, és megcsókolt. – Semmi olyat nem fogunk tenni, amit nem akarsz – suttogta.

Egy óra múlva meztelenek voltunk, és mindent megtett, amit akartam.

Késő éjjel elterült az ágyamon, én pedig leültem mellé, és részleteket olvastam fel neki a regényemből, amit akkor már évek óta írtam. Elragadtatva nézett fel rám azzal a tündöklően kék szemével, és én voltam a legboldogabb ember a világon.

Nevelőotthonban nőttem föl. Nem laktunk ott sokan, én pedig eléggé magamnak való voltam, és amikor kipenderítettek a nagybetűs életbe, a rajtam levő ruhán és egy szükséglakáson kívül semmit se mondhattam a magaménak. De nem ejtettek a fejem lágyára. Három állást vállaltam. Olyan egyetemi ösztöndíjat szereztem, ami mindent fedezett. Eltökéltem, hogy kitörök a nyomorból.

Azon az estén annyira le akartam nyűgözni Bent, hogy elárultam neki a nagy újságot.

– Egy ügynök érdeklődik a regényem iránt.

Azonnal felélénkült.

– Tényleg? Ez oltári jó! Komolyan ki fogják adni? Szégyenlősen vállat vontam.

– Remélem. Több kiadóval is tárgyal. Szerinte

zseniális regény.

Közelebb húzott magához, és csak csókolt és csókolt mindenütt, én meg kuncogva hagytam. El voltam ájulva tőle, és úgy éreztem, hogy a nevelőotthonban történt borzalmak után végre, végre elkezdődik az életem.

– Te... – hátrahúzódott, és úgy nézett rám, mint aki páratlan kincsre talált – ...te egy csoda vagy, Lizzy Dunn.

Sokáig nézett azzal az átható tekintetével, amit akkor még nem tudtam mire vélni.

Meglepetésemre a következő héten is eljött, és attól kezdve minden héten. Általában késő éjszaka érkezett. Kicsit spicces volt, de mindig vidám, és álmatagon mosolygott:

– Szia, Lizzy bébi – köszönt halkán. Aztán szeretkeztünk, és felolvastam neki, ő pedig elhalmozott dicséretekkel. A dicséret mindig bejön a nőknél.

Tetszett neki a hosszú, fekete hajam az egyenes frufruval. És az eperpiros rúzsom.

– Olyan Kat Von D-s. – Tetszetek neki a történeteim és a sötét fordulatok. Mindig azokkal próbáltam elkápráztatni.

Ben tehetős családból származott, én meg semmilyenből. Egyetlen barátom volt, John, a helyi kávéházból.

Ben igazi partiarc volt, a társaság lelke. Tudtam, hogy engem soha nem fognak befogadni a barátai. Néhányszor elmentem velük bulizni, de egyszer az

egyik lány tök részegen felvilágosított:

– Ben csak a tehetséged miatt van veled.

Különben észre sem venne.

Ezt is tudtam persze. Van, aki jól néz ki, más meg tehetséges. Nekem nem kellett Ben barátai. Nekem Ben kellett, mert ő csak az enyém volt. És a bulik sem hiányoztak, nem akartam felhívni magamra a figyelmet. Tudtam, hová vezethet az. Egyszer már megtapasztaltam. Nekem tökéletesen megfelelt, hogy megbújhatok a háttérben.

Soha nem beszéltem senkinek arról, hogy mit művelt velem az a három fiú a nevelőotthonban. Régen volt, nem tartozott senkire. Benre végképp nem.

De neked tudnod kell róla.

Mint mindig, most is előreszaladtam, világszép kislányom.

Bent ugyan felvetette a pénz, de nem értett semmihez. Csak a mosolya ért valamit – az ragyogó, elbűvölő, kedves vagy bocsánatkérő volt, ahogy a helyzet megkívánta. Akármelyiket villantotta meg, magára vonzotta a tekinteteket. Ehhez kétségkívül értett. De itt nagyjából véget is ért a tudománya. Ezért népszerű, néha tehetséges emberekkel vette magát körül, velük pótolta saját személyisége hiányát.

Erre csak később jöttem rá. Ám mire kiderült, hogy mit művel a hátam mögött, már szerelmes voltam belé. Jött az első összeomlás, de nagyon szerettem volna, ha rendbe jön a kapcsolatunk.

Minden a legnagyobb rendben ment, mígnem az a nő megjelent az életünkben, levette Bent a lábáról, megzavarta a fejemet, és kiteregette a múltamat.

Ő az oka, hogy olyasmiket tettem, amik máskülönben soha eszembe se jutottak volna. A legrosszabbat hozta ki belőlem. Felhánytorgatta a bűneimet.

Ugyanakkor azt is neki köszönhetem, hogy íróként megtáltosodtam.

Hát, itt tartunk.

Ez a titok most már a tiéd.

Lehet, hogy valaki hazudni fog. Lehet, hogy valaki szörnyű pletykákat terjeszt majd a múltamról. De az igazság itt van, ebben a naplóban.

4

– Szerinted anyukád írta? – kérdezi EJ, miközben visszaadja az oldalakat. Előveszi a zsebéből a marihuánás cigit, és rágyújt.

A filagóriában ülünk a tó mellett, az erdőben, a szüleim házatól csak egy rövid sétatávra. Pontosan egy óra hosszat töltöttünk a házban rendezett fogadáson. Egy órával többet, mint amennyi jólesett volna, és senkit sem érdekelt, amikor kiosontunk.

– Mondtam, hogy egyezik a kézírás.

EJ beleszív a spangliba, aztán nekem nyújtja.

– Ráadásul tökéletesen illik rájuk a leírás – teszem hozzá. – A szüleimre.

Éjszaka van, a filagória sarkaiban álló napelemes lámpák halványan megvilágítják EJ szép metszésű arcát és ráncos ajkát. Kifújja a füstöt, majd kezét a feje mögött összekulcsolva hátradől a padon. Profilból látom, jóképű. Valahogy köze sincs már ahhoz az esetlen kockához, akit néhány évvel ezelőtt megismertem. Converse tornacipőt, farmert és fekete kapucnis pulóvert visel, ugyanazt a fajtát, amiben régebben úgy nézett ki, mint egy zsák krumpli, most viszont vonzónak találom. Bár a legjobb barátomra talán nem ezt a szót kellene használnom.

– Furcsa levelet kaptál, az biztos – állapítja meg

elgondolkodva. – Hagyd a fenébe. Lehet, hogy nincs jelentősége.

– És ha valamilyen nyom?

EJ felém fordul.

– Mihez, Sünikém? A szüleid szerelme egyéjszakás kalandnak indult. Nem ez az évszázad szenzációja.

– Úristen. – Ez gáz. – Ennyit értettél meg belőle? Én a másik nőről beszélek.

– Milyen másik nőről? – vonja meg a vállát EJ. – Nem tudjuk a nevét. Mit kellett volna megértenem belőle? Kérdezd meg a faterodat.

Igaz, most, hogy Anya meghalt, némi hízelgéssel megpróbálhatnék kiszedni valamit Apából. Mindig is az volt az érzésem, hogy Anya olyan éberem figyel, mint a sólyom a zsákmányát, Apa pedig még tök részegen is gondosan megválogatta minden szavát.

– De mit kérdezzek tőle? – tűnődöm hangosan.

– Hát éppen ezt mondom. A levél nem fogalmaz egyértelműen. Csak valami bevezető...

– Mihez?

– Fogalmam sincs, mihez.

Olyan sok a kérdés. Mikor írta ezt nekem Anya? Hónapokkal ezelőtt? Közvetlenül a halála előtt?

– Miért csak ennyit kapok? Ennyit! – Megrázom a lapokat a levegőben. – Hol a többi?

– Lehet, hogy nincs több.

– Valami fiúkról beszélt, akik csináltak vele valamit.

– Talán elkezdte írni ezt a történetet, aztán... tudod...

Nem mondja ki, de tudom, hogy a balesetre gondol. Mindenki úgy vigyáz, mit mond előttem. Anya meghalt,

és kész.

Mégis elszorul a szívem, és a furcsa levélre igyekszem koncentrálni, hogy elűzzem a komor gondolatot.

Érzem, hogy EJ engem néz. Amikor felé fordulok, gondterhelt az arca.

– Mi az?

Ellágyul a tekintete.

– Kenz, nekem az az érzésem, hogy te nem akarsz gyászolni, azért sajtolnál ki inkább valami rejtélyt ebből a random rajongói levélből. Lehet, hogy csak szórakozik veled valaki.

Elromlik a kedvem, nem válaszolok. Felhúszom a fejemre a kapucnit, elnyúlok a padon, és szívok egyet a spangliból.

Szeretem az ilyen pillanatokat EJ-vel. Szeretem, amikor Kenzie-nek vagy Kenznek szólít. Ilyenkor tudom, hogy komolyan beszél, vagy aggódik. Süninek akkor hívott, amikor összebarátkoztunk, aztán rajtam ragadt a becenév. Nem vetem a szemére. Nem könnyű kijönni velem. Apa szerint ebben Anyára ütök.

– Milyen érzés? – kérdezi EJ kis idő múlva.

– *Mi* milyen érzés?

– Ez az új valóság, most, hogy anyukád meghalt.

Vállat vonok. Tudja, hogy sosem álltunk közel egymáshoz. Nem voltunk boldog család, és ennek Anya volt az oka.

Anyám 1. az apám családja szerint „zsarnok”. 2. Apám szerint „bonyolult”. 3. Az irodalmi világ szerint „korszakos zseni”. 4. A rajongói szerint „istennő” volt. Mindennap órákat foglalkozott a közösségi médiás

csoportjaival. A világ összes tájékán dedikált példányokat adományozott jótékonyági szervezeteknek. Hozzám soha életében nem volt olyan kedves, mint a rajongóihoz. És az ő problémáikkal sokkal többet foglalkozott, mint az enyéimmel.

Még nem vagyok nagy író, de megteszek mindent, hogy az legyek. Szeretek írni. Amikor egy írásommal be akartam nevezni az egyetemi novellaíró pályázatra, először vele olvastattam el.

– Még hosszú út áll előtted, édesem – vont vállat.

Mindig ez az „édesem”! Hogy utáltam! Anya egyáltalán nem segített, tanácsot sem adott. Egyszerűen a kezembe nyomta a novellát, mint aki méltóságán alulinak érzi, hogy segítsen átdolgozni.

Első helyezést értem el vele, kösz szépen, és ünneplésképpen tajt részegre ittuk magunkat EJ-vel. Salma professzor, a kreatívírás-tanár azt mondta, van jövőm az irodalomban.

Anyától csak egy leereszkedő mosolyra és egy hűvös „gratulálokra” futotta, aztán kipoztolta a közösségi médiában, hogy milyen büszke rám, és reméli, hogy egy nap a nyomdokaiba lépek. Persze, én mindig csak második lehetek mögötte.

Mindegy.

Szóval, milyen ember Anya? Igen, egyszerre bonyolult zsarnok és korszakos zseni, a nyilvánosság előtt búbajos teremtés. Vagyis csak *volt*. Írhattam volna egy gyönyörű gyászbeszédet, hogy lenyűgözzem az irodalmi világot, de miután megtalálták a holttestét, napokig szóhoz sem jutottam. Még most sem jutok. És nem tudom feldolgozni

a tényt, hogy hiányzik, nem tudok mit kezdeni az űrrel, ami hirtelen az életemben támadt. De azt hiszem, nem gyászolok. És EJ-n kívül nincs senki, akinek elmondhatnám, hogy hiányzik, mégsem gyászolom. Rossz érzés. Nem lenne szabad ilyeneket mondanom az anyukámról.

– Ma a búcsúztató alatt apám nekiment valami pasasnak – mondom EJ-nek, miközben visszaadom neki a jointot.

– Mi, verekedtek?

– Nem. Veszekedtek. Apa aljas féregnek nevezte, a pasas meg Benny fiúnak.

EJ felnevet.

– Így szólította az apádat?

– Jó, mi? Azzal a beszélgetéssel valami nem stimmel.

– Az egész családdal nem stimmel valami, Sünikém.

Ne vedd zokon.

Nem téved.

Az a legrémesebb, hogy szörnyű balsejtelem gyötör: a java még csak ezután következik. És valamiképpen ehhez a levélhez lesz köze.

5

Hangos nevetés és szitkozódás hallatszik a filagória mögül. Felülök.

– Hoppá, bocsánat! Bocsánat! Sziasztok!

Részeg pár botorkál felénk.

A pasi fölemeli a két tenyerét, mint aki megadja magát. Egy dögös barna nő botladozik mellette; miniruhában van, férfizakóval a vállán.

A pasi beleszimatol a levegőbe.

– Ha nem csal az orrom, jó a cucc.

A nő vihog, imbolyog, a túsarkú cipője besüllyed a puha talajba.

Eltüntetjük a jointot, és odapislantok EJ-nek, hogy álljon fel.

– A tiétek a hely – mondom, és EJ-vel a nyomomban leballagok a filagória lépcsőjén.

– Ne legyetek már olyan irigyek! – kiabálja a pasas a hátunknak, aztán a csajával együtt nevetésben tör ki. – Ne csináljátok már! Szuper cuccotok van.

– Biztos vagyok benne, hogy már eleget szívtak – jegyzi meg halkán kuncogva EJ az orra alatt.

– Ezek mind egy rakás pénzt keresnek – mondom keserűen, miközben a ház felé tartunk –, mégis minden alkalmat megragadnak a potyázásra.

– Ja. Figyelj, klassz helyen lakik a családod, de most túl nagy a népsűrűség – jegyzi meg EJ mentegetőző hangon. – Én inkább lelépek.

– Jó.

– Jó – ismétli. – Figyelj, Süni...

Nem nézek rá, de a szemem sarkából látom, hogy meg akarja fogni az orromat.

Idegésít, amikor ezt csinálja. Idejében félreütöm a kezét, de közben megbotlom. Rám vigyorog.

– Rendben leszel?

– Nincs szükségem bébiszitterre, ha ez a kérdés.

– Akkor jó. Gyere velem vissza a városba, oké? Elleszünk nálam, rendelünk valami kaját, videójátékozunk, beszélgetünk.

– Majd később.

Elköszön, és máris rám telepszik a szomorúság. EJ a legjobb barátom. Senki mással nem állok szóba. Szerinte olyan vagyok, mint az anyám – magának való, néha furcsa, magányos farkas.

Persze csak ugrat.

EJ néhány évvel idősebb nálam. Elsőéves koromban, egy béna buliban ismerkedtünk meg az egyetemen. Akkor még azt gondoltam, hogy tőlem telhetően megpróbálok beilleszkedni. Ő kocka volt, én meg a határokat feszegettem. Semmilyen mérce szerint nem számítottunk népszerűnek. Összeillettünk. Segített létrehozni az írói weboldalamat, és eközben semmi perc alatt legjobb barátok lettünk.

Egyedül lakott az enyémnél sokkal nagyobb kórójában, sokszor feljártam hozzá, amíg ki nem

béreltem a saját kis garzonomat.

EJ szülei kutatók, jó pár évvel ezelőtt átköltöztek a nyugati partra. Gyakran látogatja őket, de amióta barátok vagyunk, ünnepek idején sokszor átjött hozzánk esténként. Erős túlzás lenne családi vacsoráknak nevezni ezeket az alkalmakat, mert mindig nagy a felhajtás, és több tucat vendég is hivatalos. Rendszerint részt vesz rajta Anya aktuális pártfogoltja, pár könyves szakember és természetesen az ügynöke, Laima Roth, akit ki nem állhatok.

Bár EJ-vel mindketten őrizzük a személyes szabadságunkat, ő tagja lett egy online programozói közösségnek, amely mindenféle kiberbiztonsági és kódolói munkákat végez. Én továbbra is aprópénzért írogatok online platformokra, ő meg különböző konferenciákra járkal szerte az országban, és betegre keresi magát.

Meglepett, hogy nem dobott mint barátot. Bár ő nem olyan. Irányzatok jönnek-mennek, de a barátok állandók. EJ rendes srác.

Dodge Chargerével elhúz a háztól, és miközben a távolodó hátsó lámpái lassan eltűnnek a sötétségben, lelombozodom. Szeretek egyedül lenni. De EJ-vel jobb. Újabban viszont egyre kevesebb időt töltünk együtt. Ő időnként randizik ezzel-azzal, míg az én szerelmi életem jócskán hagy maga után kívánnivalót.

Visszakullogok a házba, ahol időközben csend lett. Illetve csak máshonnan hallatszik a lárma, a vendégek többsége ugyanis kivonult a medencéhez. Apa és néhány barátjának a hangját a biliárdszobából hallom.

Laima erősen spiccesen a nappaliban beszélget egy ígéretes irodalmi tehetséggel, aki a jelek szerint Anya pártfogoltja volt, mint előtte annyi más fiatalember. És biztosan nagy jövő előtt áll, nem vonom kétségbe, de Laima aligha ezért simogatja a combját, méghozzá úgy, hogy figyelmetlenül mindjárt magára borítja a borospoharát, annyira ráhajol a DD vagy DDD méretével. Úgy látom, a fiatalember nincs elragadtatva tőle, tekintve, hogy nem sokkal lehet idősebb nálam, Laima pedig a nagyanyja lehetne.

Továbbmegyek a konyhába, ahol a cateringesek távozásuk előtt katonás rendben egymás mellé állították a piásüvegeket. Ha EJ marad még egy kicsit, leguríthattunk volna pár pohárral. Én nem vagyok nagyivó, egyedül meg pláne nem iszom – nincs kedvem Apát utánozni. Ha igaz, amit a levélben olvastam, akkortájt kezdődhettek az alkoholproblémái, amikor körülbelül annyi idős volt, mint most én. *Köszönöm, ebből inkább nem kérek.*

Egy kis tálcán olasz süteményeket látok, inkább azokból eszem. Nagymama úgyis mindig azzal gyötör, hogy milyen sovány vagyok. Tényleg az vagyok. Sokszor elmagyaráztam neki, hogy azért lát olyan soványnak, mert szinte kizárólag fekete cuccokat hordok. Százhatvankét centi vagyok, és negyvenöt kiló. Ez XS méret. De Nagymama a fejébe vette, hogy bulimiás vagyok.

– Anyád is pont ilyen volt – mondogatja.

Némi szerencsével most már le fog szokni róla, hogy Anyához hasonlítgasson, nem akar kiborítani.

Süteményestálcával a kezemben indulok a lépcső felé.

A folyosó felől váratlanul furcsa duruzsolásra leszek figyelmes. Közelebb megyek, hogy tisztábban halljam, mi az, de nem duruzsolás, hanem Anya dolgozószobájából szűrődik ki egy beszélgetés.

Nocsak, micsoda meglepetés. Amint Anya meghalt, átjáróházzá vált a szobája.

A fületem a csukott ajtóra szorítom, és fel is ismerem Apa hangját.

– De hát mit kellett volna csinálnom, Anya? Ezzel Elizabeth foglalkozott. *Neki* jelentett problémát.

– Ez az ember mindenkinek problémát jelentett, Ben. A feleséged csak arra jött rá, ő hogyan járjon jól. Méghozzá a te orrod előtt.

– Ó, hallgass már el!

– Bizonyára arra hivatkozott, hogy neki is le kell vezetnie valahogy a stresszt.

Nagymama fojtottan felkaccant. Ő se megy a szomszédba egy kis rosszindulatért. Főleg ha Apát idegesítheti vele.

Fura ez a beszélgetés, legalább annyira, mint Apa szóváltása a rejtélyes idegennel a búcsúztatón.

– Ezt meg kell oldanunk valahogy – mondja Nagymama.

– Mit kéne megoldanunk? Én úgy tudtam, hogy ezen réges-rég túl vagyunk.

– Szerinted gond egy szál se? Elizabeth biztosan nem így gondolná.

– Elizabeth meghalt.

– Éppen erről beszélek, Ben. Tényleg ennyire ostoba

vagy?

– Miről beszélsz? – Apa ordít.

– Csendesen! Ne csődíts ide mindenkit – szól rá Nagymama fojtott hangon. – Tudod, ki akart ma beszélni velem? Rögtön a búcsúztató után? Az a nyomozó.

– Miről?

– Azt mondta, továbbra sincsenek meggyőződve arról, hogy baleset történt.

Leesik az állam. Ez az első alkalom, hogy egy családtagtól hallok róla.

– Nem vagyok meglepve – mondja Apa, majd olyan hang következik, amit nem tudok azonosítani.

– Szedd össze magad, Ben – sziszegi Nagymama.

Végigfut a hideg a hátamon, mert rájövök, mi ez a hang: Apa részeg, gonosz vihogása egyre hangosabb és kárörvendőbb. Aztán hirtelen abbahagyja, és éles a hangja, amikor megszólal:

– Megérdemelte. Évek óta kijárt neki.

6

VIRÁLIS, ez a szó van felírva és aláhúzva az előadóterem fehér tábláján. Robertson professzor előadásán ülök, az egyik hátsó sorban, és a közösségi médiát görgetem.

E. V. Renge rajongói napokon keresztül mindenféle összejöveteleket szerveztek szerte a világon. Tarot-kártyavetést és cosplaypartikat streameltek online, majd a #ForeverRVNG lett a trending hashtag, mert, mint tudják, Anya írói neve a *revenge*, vagyis a „bosszú” szó anagrammája.

Egyre csak azon a levélen jár az eszem.

Tegnap este elővettem Anya első bestsellerét, a *Hiába menekülszt*, és újraolvastam egyes részeket. Az örült cselekmény új értelmet nyert, bár talán ezt túlzás lenne kijelenteni. Még mindig nem nagyon tudom megemésztetni, milyen szörnyűségek történtek a regény főszereplőjével, egy lánnyal, és hogy mit tett később az elkövetőkkel.

A professzor hangja ránt vissza a valóságba.

– Fel fogom tölteni a legújabb feladatot a szokásos platformra. Viszontlátásra a jövő héten – mondja.

Az előadóteremben ülő több mint ötven diák eszeveszett tempóban kezdi elpakolni a könyveit és a laptopját. Csak ekkor eszmélek rá, hogy szinte semmit

sem hallottam az előadásból.

– Követed, mi történik a neten? – kérdezi tőlem Sarah.

– Tudod, az anyukáddal kapcsolatban.

Sarah az E. V. Renge regényeivel kapcsolatos beadandó óta keresi a kegyeimet.

– Nem érdekel – vágom rá.

Felkapom a válltászkámat, lemegyek az előadóterem lépcsőjén, el a professzor asztala mellett. Utánam szól.

– Miss Casper! Válthatnánk pár szót?

Úúú.

Az oktatóknak valószínűleg fogalmuk sincs róla, milyen kellemetlen, amikor kiszólítanak valakit a tömegeből, hogy „pár szót váltsanak” vele.

Visszamegyek az asztalához, felnézek együttérző arcába – tudom, mi következik.

Robertson professzor a társadalomismeret tárgy előadásait tartja. A tekintete nyájas, kasmírpulóvert visel, és keret nélküli szemüveget. Halkan, de szórakoztatóan beszél, valószínűleg mindenkinek ő a kedvenc oktatója.

Azt mondja, hogy mivel társadalomismeretet hallgatunk, mi is egy társadalmi kísérletben veszünk részt. Ezért, ahogy ő fogalmazott, bizonyos kereteken belül „választási lehetőséget kínál” nekünk.

Így tudta meg, hogy a híres E. V. Renge lánya vagyok. Ő is, meg mindenki más is, aki addig még nem tudta. Utána kitört a szarvihar.

Azon az előadáson történt, amikor arról volt szó, hogy kis dolgok nagy változásokat tudnak előidézni.

– Mindannyian olvasták Malcolm Gladwell

Fordulópont című könyvét – kezdte aznap, és karba tett kézzel, az asztalnak támaszkodva fürkészte a hallgatóságát. – Legalábbis ez volt a feladat, és ebből lesz számonkérés. Nem a könyvből. Tudom, hogy a részletes összefoglalót le lehet tölteni a netről. – Mindentudó mosollyal nézett rajtunk végig. – A következő témánk a mesterséges intelligencia lesz, tehát kifejthetik, milyen módon épül be a mindennapi életükbe. Na de térjünk vissza a jelenlegi témánkhoz. Arra vagyok kíváncsi, hogyan értelmezik a trendek fogalmát. Mitől válik valami virálissá? Mi a véletlen ereje? Mitől kap valami lendületet?

Robertson professzorban mindenki azt szerette, hogy nem előadást tart, hanem beszélgetve tanít. Ő bevon minket a témába, ez a módszere.

– Ma *maguk*, igen, *maguk* fogják megmondani, mivel foglalkozzunk legközelebb – mondta titokzatos mosollyal azon az előadáson. – Papírlapokat adok körbe. Maguk elgondolkodnak, és leírnak rá egy jelenséget vagy bármit, ami mostanában nagyot megy a közösségi médiában, ami jelentős hatást gyakorol a társadalmunkra. Legyenek kreatívak. Lehet Taylor Swift, a HeyDudes, az AI vagy az „aurapontok”. – Valaki elnevette magát. – Fogalmazzanak egyértelműen, és konkrét dolgot nevezzenek meg. Írják le. Csak egyetlen témát.

Öt perc múlva egy kartondobozba gyűjtötte az összehajtogatott cédulákat, belenyúlt, és megkeverte őket. Aztán kivett egy lapot, a dobozt pedig félretette.

– Reméljük, érdekes téma – mondta. – Mert bármi

álljon is itt – a feje fölé emelve meglobogtatta a lapot –,
egy kétezer szavas esszét fognak írni róla.

– Auu!

– Na ne!

A legkülönfélébb reakciók hangzottak el az előadóteremben, mialatt somolyogva széthajtogatta a papírlapot.

– Reméljük, nem valami nagy baromság – mormolta mellettem Sarah.

– Ó. Ez érdekes. – Robertson professzor ismét a hallgatóságot fürkészte, miután elolvasta, mi áll a papíron. – Kihirdetem – itt hatásszünetet tartott –, hogy az esszét egy minden képzeletet felülmúlóan sikeres regényről fogják írni. – Felhúzta a szemöldökét. – A téma E. V. Renge: *Hiába menekülsz*.

Rámosolygott a hallgatóságra. A diákok összenéztek.

Mindenki izgatottan tapsolt és éljenzett, míg én a legszívesebben a föld alá süllyedtem volna.

Keserves dolog egy tehetséges szülő árnyékában élni. Elsőéves koromban nem mondtam meg az igazat, amikor a családnevem hallatán megkérdezték, hogy rokona vagyok-e Elizabeth Caspernek. Ez egészen addig bevált, amíg Anya dedikálást nem tartott az egyetemi könyvtárban, ahol nagy felhajtást csaptak körülötte. Természetesen engem is megemléített, és büszkén mosolygott rám, ami máskülönben csak ritkán fordult elő.

Hát ez gáz. Persze nem annyira, mint a szenátorunk fia a csoportomban, amikor a politikai eseményeket beszéltük meg. Bár ha jobban meggondolom,

valószínűleg én jártam rosszabbul. Igen, biztos, hogy én jobban megszívtam.

– Nyugalom, csak nyugalom! – Robertson professzor fölemelte a kezét, hogy lecsillapítsa a társaságot. – Egyet kell értenem. E. V. Renge-nek óriási a követőtábora a közösségi médiás kampányának köszönhetően. De most jön a csavar. – Tekintetét körbehordozta, és síri csend támadt. – El fogják olvasni a *Hiába menekülsz*t, ha még nem olvasták. – Csalódott morgás hullámszó végig az előadótermen. – Igen. Őrizzék meg a nyugalomukat. Én is el fogom olvasni, mert – kezét a mellkasára szorította –, bevallom, bűnös vagyok, egyik regényét sem olvastam még. Tudom, sokan csalni fognak. Úgyhogy hadd figyelmeztessenek mindenkit: a következő alkalommal itt fogják megírni az esszét. Igen, itt, a teremben, így biztos lehetek benne, hogy nem támaszkodnak a mesterséges intelligenciára. Érdekes lesz megismerni a kézírásukat.

Ismét a méltatlankodás hangjai hallatszottak, de Robertson professzor csak nevetett.

– Igen, Mr. Stepanchuk! – szólította fel Alexet több sorral alattam, aki felemelt karja fölött nézett hátra rám.

Villámló szemmel meredtem rá, és hangtalanul tátogva kértem, hogy fogja be a száját, de ő csak idiótán vigyorgott.

És aztán már nem volt mit tenni.

Felállt, és kenetes hangján bejelentette:

– Csak hogy tudja: itt ül közöttünk az író lány.

– Valóban? – Robertson professzornak őszinte meglepetésében felszaladt a szemöldöke.

Alex hátrafordult, és rám mutatott.

– Mackenzie Casper. Az édesanyja, Elizabeth Casper az E. V. Renge írói nevet használja. Nem titok. Csak a félreértések elkerülése végett.

Csak azért, na persze. Szívesen elvágtam volna Alex torkát. Lehet, hogy még meg is teszem.

– Az anyukája egy bomba nő – jegyezte meg egy másik zseni.

Biztos vagyok benne, hogy elhangzott a „milf” és a „fuj” is.

Többen gúnyosan röhögtek.

Ha lehetne valamilyen szupererőm, azt választanám, hogy láthatatlanná tudjak válni.

Az előadás után odahívott magához Robertson professzor.

– Nem tudtam, hogy E. V. Renge az édesanyja.

– Hát, igen. Akkor a kisebbséghez tartozik.

Akárcsak Sarah, aki ezután úgy ragadt rám, mint cipőtalpra a rágógumi, mert régóta rajongott E. V. Renge-ért.

Robertson professzor elmosolyodott.

– Semmi baj. A rokonságra való tekintettel, javaslom, hagyjuk az esszét. De roppant érdekes lenne, ha helyette arról írna, honnan merített ötletet az édesanyja a könyveihez. Talán adhatna nekünk egy kis személyes betekintést.

A következő héten, amikor bejelentettem neki, hogy a titoktartási nyilatkozat meg hasonlók miatt mégis inkább az esszét írtam meg, megértően bólintott. Miután elolvasta az esszémet, megdicsért.

– Nem lep meg. Magának mindig is volt érzéke a

szavakhoz. Bizonyára az édesanyjától örökölte.

Na tessék. Mindenki azt hiszi, hogy ami jó bennem, az tőle származik. Ezt utálom. Gyerekkoromban kétségbeesett igyekezettel próbáltam elnyerni a tetszését. Egy irodalmi istennő volt, én mégis kevesebb időt tölthettem vele, mint a rajongói. Megszállottan imádta magát meg a regényeit. Nem tudom, mit csináltam rosszul. Talán azért utált, mert az apám egy nagy rakás szerencsétlenség. Ezt vágta a fejéhez az egyik veszekedésük alkalmával.

És én? Nem tudom, mi változott meg, amikor felnőttem. Mindig is szerettem olvasni és írni, de amikor elkezdtem az egyetemet, komolyra fordult az írás iránti szenvedélyem, és felvettem egy kreatívírás-kurzust.

És van még valami, ami nem hagy nyugodni.

Van egy olyan érzésem, hogy anyám akkor távolodott el tőlem igazán, amikor értesült a hobbimról.

Mintha nem akarná, hogy írjak.

7

Most, két hónappal az után a gyötrelmes esszé után, amelyet a híres írónőről és a könyvéről, vagyis az anyámról kellett írunk, Robertson professzor szánakozva néz rám, amikor odamegyek hozzá.

– Mackenzie, hogy van?

Anyám halála semmilyen hatással nincs rám, felelném, de akkor azt hinné, hogy köből van a szívem.

– Jól vagyok.

– Tudom, hogy nehéz, Mackenzie. Kivált hogy annyi figyelmet kapott az édesanyja, amiből magának is jutott.

– Maga nem ismerte, professzor úr. Velem...

Anya nagypályán játszott. Hihetetlen önbizalma volt. Vágott az esze, mint a borotva. Bárkivel el tudta hitetni, hogy nagyra tartja. De ugyanígy azt is, hogy emberszámba sem veszi. Igen. Nagyon tudott hatni az emberekre. Belépett egy szobába, és mindenki rögtön rá figyelt.

Felsőhajtók, amikor eszembe jut az a közönyös tekintet, amit nekem tartogatott.

– Nem volt szoros a kapcsolatunk – mondom végül.

– Értem. – A professzor újra szánakozó tekintetet vet rám.

– Most, hogy már nincs... ürességet érzek, érti?

– Jár pszichológushoz?

A szememet forgatom.

– Miért, talán én vagyok az egyetlen a világon, akinek meghalt valakije?

– Nem, természetesen nem. A családja támogatja?

A családom, igen. Mesélhetnék neki a családomról.

A válltászkám sarkát piszkálom, próbálnék szabadulni, de furcsa módon ő az egyetlen tanárom, akit őszintén érdekel a hogylétem, a többség csak udvariasságból kérdezzet.

– Az egészsége rendben van? Kivizsgáltatta már magát?

Tudtam, hogy meg fogja kérdezni.

Ha az anyám regényeivel kapcsolatos tortúra nem lett volna elég, három héttel ezelőtt a társadalomismeret-előadás alatt rohamot kaptam, és el kellett mennem az egyetemi rendelőbe. Onnan azzal küldtek el, hogy keressen fel egy szakorvost. Meg sem lepődtem, amikor a szüleim, akiktől akár fel is dobhattam volna a talpam, meg sem nézték a számlákat, de még meg sem kérdezték, egyáltalán miért voltam orvosnál.

Jobban tettem volna, ha befogom a számat, de amikor a rá következő héten Robertson professzor megkérdezte, hogy szolgál a kedves egészségem, elmondtam neki, mit állapított meg a szakorvos. Olyan sajnálattal mért végig, mintha fél lábbal már a sírban volnék. Azóta valahányszor az egészségemről érdeklődik, olyan szomorúan néz rám, mintha már csak hónapok kérdése volna, hogy beadom a kulcsot.

Sarahnak is elmondtam, aki most szinte valamiféle

egzotikus lénynek tart e miatt az öröklött betegség miatt, amire gyógyszert kell szednem. Se Anyának, se Apának nem nyílt alkalmam elmondani. Most meg már végképp nem lenne megfelelő az időzítés.

Néhányan biztosan furcsállják, hogy idegenek többet tudnak a betegségről, mint a szüleim. A pszichológiában erre a jelenségre is van egy hangzatos szakkifejezés – diszfunkcionális család.

Kétszeresen szánakozhat rajtam Robertson professzor.

Látom az arcán. Figyelmesen néz rám, mintha úgy lenne helyes, hogy az arcomra legyen írva a mérhetetlen bánat. Vagy szökjön könny a szemembe? Biggyedjen le a szám? Remegjen az állam?

– Jól vagyok, professzor úr – válaszolom leplezett ingerültséggel. – Hogy őszinte legyek, tudja, mi segítené? Ha nem emlékeztetnének folyton arra, akit elvesztettem.

Mentegetőzve bólint.

– Megértem. Elnézését kérem.

Rögtön rosszul érzem magam, és halványan rámosolygok.

– Ha bármikor beszélni szeretne róla, én itt vagyok. – Ellöki magát az asztaltól, jelezve, hogy ezzel vége a beszélgetésnek.

Hála istennek.

Nem ő az egyetlen, vannak természetesen más oktatók is, akik „aggódnak” értem. Egyesek feltűnően kedvesek hozzám. Mások úgy gondolják, hogy kiváltságos helyzetben vagyok, és pusztán azért utálnak,

mert az anyám híres volt.

Jelen pillanatban kizárólag egy burgerre meg egy bubis üdítőre vágyom, és hogy folytathassam az írást, amit Anya balesete óta elhanyagoltam.

Megállok a helyi burgeresnél, bevásárolok elvitelre, majd negyedórát gyalogolok az albérletemig. Egy kétszintes házban van, mind a tizenkét lakását diákoknak adják ki.

Van autóm, de leginkább csak hétvégenként használom, amikor hazamegyek, vagy ha EJ-hez készülök, aki kocsival tíz percre lakik tőlem. Apa megkérdezte, hazamegyek-e este, de két óra múlva még lesz egy előadásom, azért csak nagyon későn fogok hazaérni.

Kinyitom az épület bejárati ajtaját, és fölmegek a lépcsőn az első emeletre. Az egyik kezemben a burgereszacskóval, a másikban a váltáskámmal kínlódom, hogy kihalásszam a kulcsomat, de végül csak sikerül bejutnom a lakásba. Rögtön a folyosón megcsúszom valamin, és majdnem hanyatt vágódom, de aztán összeszedem magam.

– Mi a franc... – nézek le motyogva.

Egy boríték hever a padlón, rajta a bakancsom talpának nyoma.

Szidom azt a seggfejet, aki még mindig az ajtó alatt csúsztatja be a borítékjait. Biztosan a gondnok volt, vagy a diákszövetségtől valaki.

Amikor azonban fölveszem és megfordítom, hogy megnézzem, ki küldte, a feladó helye üres. Csak az ismerős feliratot látom, amittől zakatolni kezd a szívem:

A #1 rajongótól. XOXO

A második levél

Pontosan megtudom, mikor kezdődtek és mikor végződtek a boldog napok. Akkor kezdődtek, amikor Ben elvitt vacsorázni. És akkor értek véget, amikor a városban megláttam őt.

Nem sokkal előtte – azóta mindent úgy osztályozok, hogy előtte és utána, mintha az a nő valamiféle sötét fordulópontra lenne az életemben – már az első regényem végéhez közeledtem.

Ben aznap is késő este állított be, pia- és pizzaszag áradt belőle. Fülig érő szájjal, spiccesen csillogó szemmel átölelte a derekam, és még ott, a küszöbön magához húzott, aztán a számra tapadva beljebb tolt, és a sarkával rúgta be az ajtót.

– Hiányoztál, Lizzy – suttogta két nyálas, sürgető csók között.

És bár jó ideje így dőltünk be a kinyitható ágyba, és gyorsan a végére értünk a szexnek, ez alkalommal valahogy másnak éreztem a megszokott rutint. Sokkal később jöttem rá, hogy az lehetett az az este, amikor ő felbukkant az életemben.

Tizenöt perc múlva Bennek lecsukódott a szeme.

– Csak fekszem itt egy percet – motyogta.

Ez azt jelentette, hogy nálam marad éjszakára, és

másnap reggel korán elmegy. Üldögéltem hát még egy ideig az ablaknál a sötétben, majd meggyújtottam egy gyertyát, és írtam.

Szerettem gyertyafénynél írni. Romantikusnak, valahogy régimódinak éreztem. Önmagában azt is a tehetség jelének tartottam, hogy kézzel írok, tollal, nem számítógépen. Megkövetelte a türelmet. Egyébként sem volt pénzem számítógépre. Néha egy régimódi, mártogatós tollat használtam, amit a főutca egyik régiségboltjában vettem. Egy fél üveg tinta is járt hozzá.

Sokszor elnéztem meztelen testét az ágyon, és az egyik éjszaka egyszer felrémltettem, mit művelt velem az a három fiú évekkal ezelőtt.

– Akarsz játszani, Lizzy?

Én tizenöt, ők egy évvel idősebbek voltak nálam. Én magányos voltam, ők meg mind a hárman népszerűek. De leginkább kegyetlenek – a jóképű kamasz fiúk gyakran kegyetlenek.

– Szorítsd le, Brandon. Csend legyen, szép kislány, nem kell kiabálni. Ha kiabálsz, fájni fog. De mi nem akarjuk, hogy fájjon, hallod? Nem akarjuk.

Olyan érzés leírni ezeket a szavakat, mint amikor a papír széle megvágja az ujjamat.

– Jó kislány. Nagyon szép kislány. Ááá, ne sírj.

Szörnyű volt másnap a vigyorukat látni, mintha semmi sem történt volna. Hagyni, hogy Brandon az osztályban átkarolja a vállamat.

– Hogy vagy, Lizzy? – És nekem mosolyognom kellett, pedig kiszúrtam volna a tollammal a szemét.

De miközben emlékezetből megírtam ezt a történetet, lassan egy másik, megnyugtató érzés is ébredezett bennem – az elégtétel öröme. Ők már rég nincsenek sehol. Én viszont itt vagyok, és a borzalmas múlt átalakult a bosszúállás dermedt történetévé, amely egy napon megtalálja az olvasóit.

Azt mondják, hogy amikor megírjuk a múltat, újra átéljük. Én azt tapasztaltam, hogy felért egy terápiával, amikor megírtam a múltat, de a végkifejletet megváltoztattam.

Így született meg az első regényem.

A Hiába menekülsz.

Részletesen leírtam, mit műveltek velem. De az prózai befejezés lett volna, hogy egy hónap múlva ott rekednek a lángoló pajtában.

A való életben elnyerték a büntetésüket. Egyszerű megoldás volt, bőven rászolgáltak. De papíron? Ó, papíron megkapták, amit megérdemeltek. Nem maradtam adós a megtorlással. Hátborzongató, sötét és véres volt a bosszú, velőtrázóan sikoltottak, és kegyelemért könyörögtek.

A büntetés fehér. A bosszú vörös. Az enyém vérfekete volt.

Aznap éjszaka ültem a gyertyafényben, és mosolyogva szerkesztettem meg egy újabb fejezetet. Az átélt szörnyűségek után tíz évvel a hősnőm erős, magabiztos és sikeres. A kezébe vette az igazságszolgáltatást. „A szabó”, így nevezték el a hatóságok azt a megszállott gyilkost, akit ők férfinak hittek; megkínozták, meggyilkolták, majd élő

egereket varrt bele az áldozataiba. Három férfival végzett így, akik egykor mind ugyanabban a nevelőotthonban éltek. Sok-sok évvel azután, hogy kikerültek az állami gondozásból, befolyásos és sikeres emberek lettek, egy napon azonban elkezdett széthullani az életük. Néhány év alatt tönkrementek, nyilvánosan megszégyenültek, és kivetette őket magából a társadalom. Ekkor találkoztak kínzójukkal és – kisvártatva – gyilkosukkal.

Könyörtelen, gyomorforrató bosszúról írtam. Miközben hősnőm módszeresen tönkretette az életüket, rajtuk lassan elhatalmasodott az örület. Üvöltöttek a fájdalomtól. Mosolyogva írtam le, és úgy alakítottam át a velem történeteket, hogy elnyerjék méltó büntetésüket.

Akkoriban még azt hittem, egyedül én tudom, mi történt valójában azon az éjszakán, amikor lángra kapott a pajta.

Ez azonban hamarosan megváltozott.

Néhány nappal később abban a kávézóban üldögéltem, ahol John dolgozott. Johnnal itt ismerkedtem meg aznap, amikor Old Bow-ba költöztem, és idővel jóbarátok lettünk.

Beugrottam hozzá egypár szóra, amihez a ház ajándékaként sokszor bagel és kávé is járt. Elvégre mire valók a barátok, nem igaz?

Benen kívül ő volt az egyetlen barátom. Megfordult a fejemben, hogy talán tetszem neki. Egyszer még randira is hívott, közvetlenül azelőtt, hogy Bennel megismerkedtem. De aztán összejöttem

Bennel, utána pedig nem maradt hely a szívemben senkinek.

Éppen elindultam kifelé a kávéházból, amikor szembejött velem a múlt. Földbe gyökerezett a lábam. A múltnak kócos, barna haja és lángoló sötét szeme volt. Megmaradt a pimasz mosolya, amit annyira, de annyira gyűlöltem a nevelőotthonban töltött évek alatt. A múlt a fél vállát szabadon hagyó, divatos inget és szaggatott farmert viselt. És Tonyának hívták.

Rögtön gyanút kellett volna fognom, mert meg sem lepődött, amikor meglátott, és belépett. Én viszont igen.

– Szia, Lizzy – köszönt rám, és tetőtől talpig végigmért.

Azt hiszem, egy ideig megszólalni sem tudtam, és ösztönösen el akartam rohanni, de éreztem, hogy késő.

– Szi-szia – nyögtem ki végül. – Nem is tudtam, hogy itt laksz.

– Most már igen. – Rám villantotta jól ismert hideg, kegyetlen mosolyát.

Nem akartam a feltétlenül szükségesnél hosszabban beszélgetni vele. Árva múltam valahogy utolért, pedig reméltem, hogy soha többé nem kell emlékeznem rá. Elköszöntem, és mentem tovább.

– Szia, John! Hogy s mint vagy ma? – hallottam a hangját a hátam mögül. Megtorpantam az ajtóban, és hátranéztem.

John ragyogó arccal nézett rá.

– Szia, Tonya, most, hogy látlak, remekül.

Felfordult a gyomrom – ismerték egymást valahonnan. Volt egy olyan érzésem, hogy hozzám hasonlóan Tonya kap egy ingyenbagelt meg egy ingyenkávét.

Aztán felém fordult, és a szemembe nézett. Ekkor már tudtam, a csontjaimban éreztem, hogy nem a véletlen hozta Old Bow-ba.

Vadul zakatoló szívvel kitántorogtam a kávéházból.

– Honnan ismered azt a lányt, aki nemrég itt járt? – kérdeztem meg később Johntól.

Vállat vont.

– Asszem, most költözött ide. Barátságos lány, és csinos.

Semmi sem készíthetett fel arra, ami aznap este otthon fogadott.

Egy üzenet, egy kézzel firkantott üzenet várt a konyhapulton. Egy darab papír, de a rajta lévő szavaktól elfogott a jeges rémület.

Tudom, mi történt azzal a három fiúval a pajtában.

8

– Azt hiszem, anyám ártott három fiúnak – mondom EJ-nek a telefonban. – Ki kell derítenem, mi történt. Akarod, hogy megmutassam a levelet?

– Naná! Szedd a lábad!

Igenis, uram.

EJ nem csupán jó programozó, de sok olyan embert is ismer, akik könnyűszerrel, bár nem mindig legálisan, megtalálnak nehezen hozzáférhető információkat az interneten. Most talán éppen erre van szükségem.

Fél óra múlva felrohanok a második emeletre, ahol EJ lakik. Úgy tele van a szervezetem adrenalinnal, hogy kettesével szedem a lépcsőfokokat.

Kis híján ledöntök a lábáról egy szőke lányt. Menő melegítőnadrágot, kapucnis pulóvert és Prada tornacipőt visel.

Fitymálva végigmér, tekintete elidőzik a fekete rúzsomon.

– Ijesztő – állapítja meg, és lemegy mellettem a lépcsőn.

Ő Monica, EJ exe.

Hallgatom a léptei visszhangját, és ahogy leér a földszintre, az ablak felé fordulok, és látom, hogy felvillannak egy piros BMW lámpái. Távirányítóval

kinyitja az autót, majd beszáll.

Én is ilyen menő, gazdag lány lehetnék, ha a szüleim elkényeztettek volna. De az a helyzet, hogy annak a használt tragacsnak is örülök, amit vettek nekem. Van némi bevételtem abból, hogy történeteket írok a netre, de az csak zsebpénz, abból nem futja ilyesmire.

Egy kicsit irigykedem. Monica a saját pénzéből vette ezt a luxusautót. Biztosan tudom, hogy sikeres influenszer, és nemcsak jól néz ki, de a programozáshoz is ért. Ezenkívül harmincéves. Jobb lenne tehát, ha korban hozzá illő pasit keresne magának, nem EJ-vel kavarna, aki majdnem tíz évvel fiatalabb nála, és különben sem járnak már. EJ legalábbis ezt mondta nekem. De lehet, hogy kamuzott.

– Te szép vagy, Mackenzie – mondogatta Anya. – Ne engedd, hogy a fiúk tönkrementek. Nekik mindig az olyan csinos lányok kelljenek, mint amilyen te vagy. A fiúk már csak ilyenek.

Kiráz a hideg ettől a dumától, béna mentség a ragadozó viselkedésre. Amikor elkezdtem sötétre sminkelni magam, és fekete rúzszt kezdtem használni, Anya nem említette többet, hogy szép vagyok. De nem felejtettem el, amit mondott. Csak most kezd értelmet nyerni, hogy többet tudok a múltjáról.

Pár pillanat csak, mire becsöngetek EJ-hez, de már elromlott a hangulatom. Bármit csinál együtt Monica és EJ, nyilván százszor érdekesebb az én ostoba rajongói leveleimnél.

– Máris hiányzom? – nyit ajtót EJ a millió dolláros vigyoraival. Amikor meglát, ezt a vigyort kissé zavart,

aranyos mosoly váltja föl.

– Csak én vagyok – vonulok el mellette. – Újra összejöttetek?

Rögtön megbánom, hogy megkérdeztem. Mert nem érdekel. Nem szabad hogy érdekeljen. Lehet, hogy volt a kérdésemben némi ítélkező felhang.

– Ugyan. Segítettem neki egy játék prototípusával, csak azért jött.

– Mindegy. – Levetem magam a fotelba. – Semmi közöm hozzá.

EJ aranyos mosolya újra vigyorra szélesedik.

– Féltekeny vagy, kis sündisznóm?

– Persze.

Hülyén érzem magam, amiért szóba hoztam Monicát.

EJ kivesz a hűtőszekrényből két szénsavas üdítőt, az egyiket nekem nyújtja.

– Hol van? – kérdezi a táskámat nézve, miközben leül a számítógépes székébe.

Tehát továbbra is kíváncsi a levelekre. *Helyes.*

Kiveszem a táskámból a borítékot, odaadom neki, aztán az üdítőmet kortyolgatva, a szemem sarkából méregetem.

Mennyit jelent néhány év! EJ már nem az a régi cingár, szemüveges srác. Elkezdett gyúrni. Kontaktlencsére váltott. Programozói és szoftverfejlesztői konferenciákra jár. Volt pár barátnője, de nekem nem sokat mesél róluk, mintha valami olyan menő titok volna, aminek a megismerésére én nem vagyok méltó. Kivéve Monicát, az agyas Barbie-t. Vele máskor is találkoztam már.

EJ csak nevetett.

– Kefélned kéne, Süni.

– Fogd be.

– Komolyan mondom.

– Miért is? Most, hogy végre elvesztetted a szüzességedet, máris olyan nagy számnak képzeled magad?

Hangosan nevet a viccen.

Én elsőéves koromban, egy buliban vesztettem el a szüzességemet. Rémes volt, elmeséltem EJ-nek. Szerinte elég jó dolog a szex. Ebben maradtunk. Később nem beszéltünk a témáról. Mint mondtam, hülye egy helyzet. Nem akarom elképzelni meztelenül. Nem mintha nem volna jó teste, mert nagyon is az, de ha nem muszáj, nem akarok arról fantáziálni, mit csinál az ágyban más lányokkal a legjobb barátom.

Könyökét a térdére támasztva, izgatottan olvassa a levelet. Kicsit megdönti a hatalmas, világító monitorok felé. Nappal mindig félhomály van nála, éjszaka sötétség. A díszítő céllal fölszerelt neonreklámok folyamatosan égnek, és vidám színeket vetnek a falra. Állandóan be van kapcsolva a rengeteg számítógépe is, amiktől olyan a lakása, mint egy hekkertanya.

– Aha. – Kiegyenesedik a székén, és megforgatja a lapokat, hátha kihagyott valamit. – Itt van nálad az előző levél is?

Nálam van. Magamnál tartom, mert valahányszor eszembe jut, újra el akarom olvasni.

Odaadom neki az első borítékot. Kiveszi belőle a levelet, és megvizsgálja.

– Ugyanolyan papírra írták, valószínűleg ugyanabból a füzetből származik mindkettő. Óvatosan tépték ki belőle a lapokat.

– Szerintem is.

– A szüleid... Igen. Nem semmi első randijuk volt – jegyzi meg önelégült kis vigyorral, és rám néz. – Nyilvánvalóan az anyukád nyomdokait követed.

Forgatom a szememet.

– Na de ahol a három srácról ír... – A mutatóujjával követi a szavakat az egyik oldalon. – Napnál világosabb, hogy történt valami. Csináltak valamit az anyukáddal. És nem csak képzelődöm, amikor az a benyomásom, hogy az az eset, bármi volt is, eléggé hasonlít ahhoz, amit a *Hiába menekülés*ben leír.

– Elégé – bólogatok nyugtalanul.

– Basszus – káromkodja el magát halkan. – Anyukád állami gondozásban nőtt fel. A főszereplője is. Három srácról ír. A főszereplőjének pontosan ugyanúgy alakult az élete, ahogy neki. Azt hiszem... – Megköszörüli a torkát, nem akarja kimondani, amire mindketten gondolunk.

– Megerőszakolták? – mondom ki én.

– Igen – bólint.

– Igen – visszhangzom.

Nagyot sóhajt.

– És aztán az az üzenet: *Tudom, mi történt azzal a három fiúval a pajtában.*

– Figyelj, anyám regényeket írt, oké? Ugye nem arra célzol, hogy a valóságban is megtette, amit... Szóval, amiket a regényeiben leírt... Vagy legalábbis nem

annyira hajmeresztő dolgokat, ugye?

Nézem EJ-t, remélem, hogy megnyugtat. Ugrik egyet az ádámcsutkája, amikor nyel egyet, és megnyalja a szája szélét.

– Na, megmondom, mit fogunk tenni. – Az asztal közepén álló monitorhoz fordul, és megnyitja a keresőt.

– Mi a neve annak a nevelőotthonnak, ahol felnőtt?

– Honnan a fenéből kéne tudnom?

– Jézusom, Kenz – motyogja csalódottan.

Anya nem szeretett a kamaszkoráról beszélni, én meg nem erőltettem. Az újságírók viszont nem tudtak betelni vele, és akkor még enyhén fejeztem ki magam. Alapos kutatómunkát végeztek. Anya ritkán adott interjút, ezért máshol kerestek információkat.

– Tessék. – Rákattint egy cikkekre, aminek az elején egy nevelőotthon fényképe látható. – Ez a csávó anyukád nevelőotthonáról írt. Keller Nevelőotthon, Brimmsville, Nebraska. Lássuk.

Felállok a fotelból, és a válla fölött olvasni kezdem a cikket.

– Na, ne lihegj a nyakamba, jó? – fordul felém EJ.

– Ó, bocsánat. – Hátralépek.

– Nem azért, csak látni szeretnélek, amikor beszélek hozzád, érted? – Feláll, a fotelt az asztalhoz taszigálja, közvetlenül a saját széke mellé. – Tessék. – Megpaskolja az ülését, és visszaül a helyére.

Megvan az a furcsa tulajdonsága, hogy beszéd közben a beszélgetőpartnere szemébe akar nézni. Azt mondja, nem bízik olyanokban, akik nem tudnak ránézni. Ha nem ismerném, azt hinném, valamiféle trauma érhetett

gyerekkorában, és azóta fél, hogy hátba támadják. Amikor ezt elmondtam neki, csak nevetett, és idiótának nevezett. De EJ már csak ilyen, egyszerűen... más, mint a többi ember. Gépelni kezd, átfutja a feljövő találatokat.

– Ha történt valami, például egy bűncselekmény, meg fogjuk találni, érted?

Az ajkamba harapok, amíg ő szemvillanásnyi idő alatt írja be a szavakat a keresőmezőbe. A képernyőn megjelennek a „nemi erőszak”, a „nevelőotthon” kulcsszavak, a város és az állam neve, valamint egyéb szóba jöhető körülmények. Nem akarom elhinni, hogy ezek vezetnek vissza minket Anya múltjába.

Semmit sem találunk.

– Na jó – mondja EJ, de nyoma sincs a hangjában csalódottságnak. – Lehet, hogy nem verték nagydobra az ügyet. Vagy nem is lett belőle ügy.

– Soha nem beszélt róla, a blogján sem említette. Most hallok róla először. Szóval, igen, lehet, hogy titokban tartották.

– Oké. De ha tűz ütött ki, akkor benne kellett lennie a helyi újságban, nem?

– De hát a kilencvenes években történt...

– És?

– Régen volt. Hogy fogod megtalálni?

– Süni, a kilencvenes évek nem volt olyan régen.

– Mi akkor még nem is éltünk.

Horkantva fölnevet.

– De azért nem a sötét középkor.

Ujjai fürgén járnak a billentyűzeten, aközben is ír, hogy velem vitatkozik.

Hosszú, tulajdonképpen kecses ujjai vannak, a teste viszont izmos. Nem egy kigyúrt hústorony, hanem formásan karcsú, nem is emlékeztet az évekkel korábbi pálcikafigurára. Még most is vonzó a melegítőnadrágban és a pólóban. Teljességgel meg tudom érteni, mit eszik Monica egy nála hat évvel fiatalabb pasin. Emellett EJ okos is.

És én? Sokszor észreveszem, hogy az emberek furcsán néznek rám. Sötét hajam van, hozzá a fekete rúzzsal és a feketével vastagon kihúzott szememmel aligha lehet hétköznapiinak nevezni.

– Megközelíthetetlen vagy, áthágod a konvenciókat, eltaszítod magadtól az embereket – jellemzett Anya.

Nekem ez tetszik.

Továbbra is EJ-t bámulom, amikor váratlanul tapsol egyet, és hangos „Bingó!” felkiáltással a levegőbe öklöz. Összerezzenek.

Tekintetem a képernyőre ugrik.

– Megáll az eszem... – motyogom. Mind a ketten elképedve meredünk a majdnem harminc évvel ezelőtti újságcikkre, amelynek komor szalagcímétől libabőrös lesz a karom:

HÁROM HALOTT A NEVELŐÖTTHON KIGYULLADT PAJTÁJÁBAN

9

Nem akartam visszautazni az időben, nem akartam gyilkosként gondolni az anyámra.

De ez van.

Hiába hessegetem el magamtól a gondolatot, nem hagy nyugodni. Elolvassuk a cikket, és néma csendben hátradőlünk.

A kilencvenes évek közepén egy kigyulladt pajtában életét vesztette három kamasz fiú a Keller Nevelőotthonból. A hatóságok idegenkezűséget gyanítottak, a nyomozás azonban nem járt eredménnyel, bizonyítékok hiányában nemsokára lezárták az eljárást.

– Vagy – szólal meg végül EJ –, és inkább ez lehetett az oka, az állami finanszírozás hiánya miatt zárták le.

– Jó lenne tudni, mi alapján gyanakodtak idegenkezűsége.

– A cikkben azt írják, hogy a toxikológiai jelentés szerint a haláluk idején az áldozatok erősen ittasak voltak.

– Annyira, hogy nem voltak maguknál?

– Valószínűleg.

– Mind a hárman?

EJ megvonja a vállát.

– Ez elég gyanúsán hangzik – felém fordul. – Arra

gondolsz, hogy anyukádnak köze lehetett hozzá?

– Ó, istenem, EJ! Nem erre gondoltam!

Szótlanul ülünk, és újra elolvassuk a cikket.

– Oké, figyelj – szólal meg EJ, miközben hüvelykujjával töprengve simogatja az alsó ajkát. – Ez egy elég régi ügy. Lehet, hogy az aktája már szabadon hozzáférhető. Megpróbálhatjuk kikérni.

– Ki lehet kérni?

– Mindenesetre meg lehet próbálni. Ha nem megy legálisan, akkor szólok a haverjaimnak, hogy szerezzék meg máshonnan, még hozzá gyorsan. – Megrángatja a szemöldökét.

– Értenek hozzá?

– Még szép.

– És nem kérnének érte semmit? – puhatolózom. Nincs megtakarított pénzem, bár a baleset után furcsa módon Apa megkérdezte, hogy kijövök-e a zsebpénzemből, és felajánlotta, hogy még ad. A családban eddig Anya határozott a pénzügyekről. Gondolom, ez a feladat most Apára szállt, és ő mindig is nagyvonalúbb volt.

EJ odahajol hozzám, és finoman belecsíp az arcomba.

– Lehet, hogy természetben kell fizetned, Sünikém – suttogja csúfondárosan.

– Pfuj. – Elütöm a kezét.

Elneveti magát, és a könyökével gyengéden oldalba bök.

– Persze hogy nem kérnének érte semmit. Egy barátért bármit megtesznek.

Egyszer röviden elmagyarázta, miféle munkákat

vállal, és megesküdött, hogy mindegyik törvényes. Bár mesélt olyan internetes barátairól, akiktől a hekkelés és hasonlók sem állnak távol, ezekért a dolgokért elég csúnyán megüthették a bokájukat.

Már majdnem éjfél van, mire visszaérek a szüleim házába. Fontolgattam, hogy a városban maradok, de aztán arra gondoltam, hogy Apa talán egyedül érzi magát abban az óriási házban. A nagyszüleim ma reggel elutaztak. Hogy őszinte legyek, ettől nagyon megkönnyebbültem.

A kapunál még ott posztol egy biztonsági őr, de újságírók már nem szaglásznek a környéken. Mint minden más esemény, egy celeb halála is csak rövid ideig számít szenzációnak, aztán valami izgalmasabb történik.

Csak a földszinten égnek lámpák. Leparkolok, és imádkozom, hogy már ne legyenek bent vendégek vagy idegesítő PR-osok. Régóta nem volt a házban csend és nyugalom.

A bejárati ajtó két oldalán lépni is alig lehet a virágoktól. És ez még nem minden. Az egész folyosót és a nappalit is megtöltik a barátok, kollégák és rajongók csokrai. Október végén járunk, mégis olyan illat van, mint egy virágoskertben. Szólnom kellene Apának, hogy úgy nézünk ki, mint egy ravatalozó, de persze nem fogok. Lehet, hogy megbántanám.

Kísérteties a csend, amikor belépek az ajtón, és megkönnyebbülten sóhajtok fel.

Ledobom a táskámat a gardrób mellé. Anya persze rám szólt volna. *De már nem.*

Csöngeni kezdenek a vezetékes telefonok. Kettő van: egy a nappaliban, és egy a konyhában. Az órára pillantok – éjfélre jár, valaki mégis a vezetékes telefont hívja. Egy hete, az Anyával történtek óta nem volt nyugtunk ettől a telefontól, mégsem vette a fáradságot senki, hogy kihúzza a falból. Szerintem Nagymama titokban élvezi ezt a hirtelen támadt rengeteg figyelmet. Nem szép dolog ilyet mondani, de ez az igazság.

Meglepetésemre Anya dolgozószobájának ajtaja tárva-nyitva áll. A küszöbről látom, hogy bent minden lámpa ég, beleértve az asztali lámpát is.

Apa az íróasztal fiókjaiban kotorászik. A keze ügyében, az asztali számítógép mellett egy félig üres whiskyspohár és egy nyitott üveg áll – ezek szerint itt van már egy ideje. Nem lennék meglepve, ha azt ünnepelné, hogy végre elutaztak a szülei.

Azonnal észreveszek egy lapos csavarhúzóat az íróasztal tetején, valamint többkupacnyi iratot és különféle borítékokat.

Mi a...

Majdnem elnevetem magam.

Tudom, hogy Anya a legtöbb fiókját zárva tartotta. Egyes ügyek nem tartoznak mindenkire. *Nocsak, nocsak.* Úgy látszik, Apának elfogyott a türelme, és mivel nem találta meg a kulcsokat, feltörte a zárat. Több mint egy hétig bírta Anya halála óta, amíg Nagymama és Nagypapa haza nem mentek.

Csupán egyetlen magyarázatot tudok elképzelni – keres valamit, amiről Anyán kívül senkinek sem volt szabad tudnia.

10

– Mit csinálsz? – kérdezem, karomat a mellem előtt összefonva, az ajtófélfának támaszkodva.

Apa ijedten összerezzen.

– Jézusom, Mackenzie! – A mellkasára szorítja a kezét, majd kortyol egyet a whiskyből, és üzött tekintettel néz körül az íróasztalon. – Iratokat keresek.

– Anya megölne, ha látná – mondom szomorú mosollyal.

– Hát igen...

Még senki sem nyúlt Anya holmijához. A ruháihoz sem az emeleten. Az autógyűjteményéhez. A kedvenc kávéscsészéjéhez a konyhában.

Ellököm magam az ajtófélfától, az íróasztalhoz megyek, és leülök a szélére.

Apa tudja, hogy Anya ezért is dühös lenne rám. Ki nem állhatta a szabados, modortalan viselkedést. Apával most magunkra maradtunk, ami majdnem olyan érzés, mintha eltűnt volna a biztonsági őr, aki évek óta figyelt bennünket.

– Milyen iratokat keresel? – kérdezem. – Ne segítsek?

– Ööö... Mindenfélét...

Halkan felnevetek.

– Mindenfélét?

Karjával körbemutat a dolgozószobában.

– Életbiztosítási kötvényeket meg ilyesmit.

– Életbiztosítási kötvényeket? Több biztosítás is van?

– Igen, többet is kötöttünk.

– Neked és Anyának?

– Anyának, nekem, neked.

– Nekem? – Most hallok róla először. – Nekem miért kötöttetek életbiztosítást?

– Anyád ragaszkodott hozzá.

Ez komoly?

Engem ebben két dolog zavar.

Az egyik: semmi sem indokolta, hogy Anya életbiztosítást kössön a nevemre. Elvégre még csak huszonegy éves vagyok. Miért tartotta szükségesnek? Talán oka volt azt feltételezni, hogy történhet velem valami? Nem mondtam el, hogy jó pár héttel korábban rohamom volt, és sürgősen orvoshoz kellett mennem. Sírtam aznap, és akartam is beszélni vele, de valami online konferenciára készült, utána meg daczból hallgattam, és elképzeltem, hogy egy szép napon holtan esem össze, és Apával együtt aztán már bánhatják, hogy nem foglalkoztak velem többet.

Most persze túlzok. Az orvos megnyugtató, hogy megfelelő kezelés mellett nem súlyos az állapotom. Ha szedem a gyógyszert, amit felírt, nem lesz semmi panaszom. Mivel ez egy örökletes betegség, Anya talán a kezdettől fogva tudott is róla, csak nem akart szólni, nehogy megijedjek.

Ekkor hirtelen megvilágosodom. Talán éppen azért kötött rám életbiztosítást, mert tudta, hogy kezelés

nélkül súlyosbodhat az állapotom.

Elhessegetem magamtól ezt a szörnyű gondolatot.

A másik, ami zavar, az Apa. Az az érzésem, hogy nem csupán holmi biztosítási papírokat keres. Az efféle iratok mindig hozzáférhetők az interneten. A jogi irataink jó része a családunk ügyvédjénél és széfekben van elhelyezve. Az alagsorban is van egy széf.

Nagyon úgy fest, hogy Apa azért keresi égre-földre ezt a valamit, mert nem akarja, hogy más találja meg. Amit Anya még előle is elzárt. És ez felpizkálja a kíváncsiságomat.

Ebben a családban már semmi sem az, aminek néhány nappal ezelőtt gondoltam.

– Apa, voltak Anyának barátai az egyetemen? – kérdezem csupán azért, hogy fenntartsam a beszélgetést, és közben megfigyelhessem.

Túl gyorsan pillant fel rám, majd hátradől Anya székében, és újra belekortyol a whiskybe.

Anya karosszéke óriási, fekete fából készült darab, karmos lábai vannak, és bonyolult, szarv minták díszítik. Olyan, mintha a vikingek idejében használták volna. Anya lenyűgözően nézett ki benne. Olyan volt, mint az alvilág királynője. Apa viszont úgy néz ki, ahogy benne ül, mint egy bugris. Mintha egészben elnyelné az a szék.

– Nem mondhatnám – válaszolja, de nem néz rám.

– De azért buliztatok akkoriban, ugye?

– Anyád nem. Magának való volt. Ő szívesebben maradt otthon, hogy írhasson – int a könyvespolcok felé. – Nagyon zárkózott volt. És... igen. – Szomorúan néz körül a dolgozószobában.

– De legalább csak volt egy barátja? – erőltetem a témát, a levelekben említett Johnra gondolva.

Apa őszintének a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető mosollyal néz rám.

– Bökd ki, hová akarsz kilyukadni?

Majdnem elmesélem neki a leveleket, de aztán meggondolom magam. Anya azt írta, hogy most már az én titkom, amit rám bíz. Az utóbbi időben nem jöttek ki jól Apával. Egyáltalán nem jöttek ki egymással. Sőt, úgy veszem észre, hogy Apa nem is nagyon gyászolja.

– Csak úgy kérdezem. Szeretnék többet tudni róla.

Apa mély lélegzetet vesz, mint akinek úgy hiányzik ez a beszélgetés, mint púp a hátára, és körbepillant a szobában. Hangosan kifújja a levegőt, tekintete elkalandozik.

– Szórakoztató társaság volt. Aztán meg már nem. – Elhallgat.

Szuper. Ezzel sokat segített.

De aztán folytatja.

– Kedves volt, életvidám. Aztán... történt egy s más. A te születésed után rögtön elköltöztünk a keleti partra, és egy év múlva, ahogy az első könyve megjelent, nagyon gyorsan megváltozott minden. Nagyon gyorsan... – suttogja, még mindig nem nézve rám.

Ebben nincs semmi új, ezt mind tudtam.

Csak most veszem észre, hogy eléggé el van ázva, ami ilyenkor, késő este, mostanában már egyáltalán nem ritka. Tökélyre fejlesztette az ivást, pontosan tudja, mennyit vedelhet, hogy azért ne üsse ki magát teljesen.

Most őszintén szomorúnak és valahogy elveszettnek látszik. Még csak negyvennégy éves, de barna haja már eléggé őszül. Még mindig vékony, de a háta már görnyedt.

Benyúl a zsebébe, kihúz egy cigarettatárcát, és egy

szivarkát vesz elő belőle.

Ösztönösen visszatartom a lélegzetem, kíváncsi vagyok, tényleg rá mer-e gyújtani. Anya azt sem tűrte, hogy a házban dohányozzon, nemhogy a szentélyében.

De rágyújt. Kattan a kezében az öngyújtó. A lángot a szivarka végéhez tartja, élvezettel beleszív, és kifújja a füstfelhőt. Nem akarok hinni a szememnek. Szív még egy slukkot, aztán még egyet, felhörpinti a maradék whiskyt, aztán levergeti a hamut a pohárba, és visszateszi az asztalra.

Kész. Biztos vagyok benne, hogy Anya hamvai lángra kapnak az urnában. Kísérteni fogja Apát.

Apa szótlanul ül, és már-már az az érzésem, hogy meg is feledkezett rólam. Vagy talán már ki is ütötte magát – ködös a tekintete.

– Boldogok voltunk – folytatja végül az íróasztalra meredve. – Amikor a könyv megjelent, azonnal szenzáció lett, hónapokig szerepelt a *The New York Times* bestsellerlistáján. Utazgattunk. Megvettük az első házunkat. Nem ezt. – Szórakozottan hadonászik a szivarkájával, orrát felhúzza, és rájövök, hogy a gesztussal valójában a rosszallását fejezi ki. – Az első házunkat, ami egyszerűbb volt. Befektettem egy vállalkozásba, aztán egy másikba. Mindkettő megbukott. Elvesztettem a pénzemet. Akkor förmedt rám: „Még az a pénz is kifolyik a kezed közül, amit én adok neked!”

Halkan, keserűen felnevet.

– E-li-za-beth... Egyszer azt mondtam neki, hogy a Macbethre rímel. Nem tetszett neki. Hát...

Megvakarja a homlokát a hüvelykujjával, aztán a

kézfejjével megtörli a száját.

– Ő volt... Mindig ő volt az őstehetség. A zseni – mondja fintorogva. – Én meg E. V. Renge *férje*.

Döbbsenten figyelem, hogy a szivarka hamuját a padlóra veri, de nem merem félbeszakítani. Soha nem beszélt még így Anyáról. Nem volt hozzá bátorsága.

– De még csak nem is ez volt a probléma. Ettől még minden rendben lehetett volna. Én és ő... úgy képzeltem, hogy örökre egy csapat leszünk. És te, miután megszületted... – Végre rám néz, rám villantja azt a kisfiús mosolyát, amitől gödröcskék jelennek meg az arcán. – Persze hogy te is, kicsim.

Szeretem Apa mosolyát. Ez az egyetlen, ami nem változott rajta az évek folyamán. Mindegy, milyen hangulatban van, mindegy, hogy néz ki, ettől a mosolytól mindig mindenkinek meglágyul a szíve.

– De aztán... – Arcáról egyetlen pillanat alatt lehervad a mosoly. Felkapja az asztalról a whiskysüveget, és jól meghúzza.

Hű. Itt lenne az ideje, hogy leállítsam, de kíváncsi vagyok, mit fog még mondani.

– Aztán? – nógatom óvatosan.

– Aztán felbukkant valaki, és akkor végleg el lett baszva az egész! – folytatja dühösen.

– Ki volt az?

Csúfondárosan felnevet, újabb kortyot gurít le a torkán, és hangos koppanással leteszi az üveget. Kicsit billeg a feje.

– Aki a hátam mögött dugta.

Leesik az állam.

Megrántja a vállát.

– Sajnálom, kicsim. Már nagylány vagy, megtudhatod, milyen volt igazából a tehetséges anyád – mondja vitriolos hangon.

Sok mindenre kíváncsi volnék még, de Apának lelecsukódik a szeme. Úgy látom, mindjárt részeg álomba merül. Kisvártatva a támlának billenti a fejét, és behunyja a szemét.

Nesztelen léptekkel otthagynom.

Ha mást nem is, egyvalamit biztosan megtudtam – a szüleimnek elég titka van egy újabb bestsellerhez.

12

Otthon már több mint hat éve a bejárónőnkkel, Minnával voltam a leginkább jóban. Szomorú, nem?

Reggel kilenc óra lehet, amikor lemegyek a földszintre, ahol az illatokból ítélve készül a reggeli.

Minna együttérző mosollyal üdvözl.

– Hogy van, Miss Mackenzie?

– Köszönöm, jól.

Sután a folyosó felé néz, és ekkor veszem észre, hogy Anya dolgozószobájának még mindig nyitva van az ajtaja.

– Apa van odabent? – kérdezem.

Minna megrázza a fejét.

– Amikor reggel megérkeztem, ott aludt bent. Felébresztettem, és felsegítettem az emeletre.

– Köszönöm, Minna.

– Egy kicsit kitakarítottam. Nagy volt a rendetlenség. Remélem, nem bánja. Mrs. Casper soha...

– Már meghalt... – bököm ki gondolkodás nélkül.

Halkan újra bocsánatot kér, aztán ragyogó arccal néz rám.

– Kész a reggeli, Miss. A kedvence.

Nagymama többször is főzött, amíg nálunk volt. Nem voltam oda érte. Minna sokkal jobban főz, de Nagymama

azt hiszi magáról, hogy lenyűgöző, hagyományos, titkos receptek őrzője. Senki se meri megmondani neki, hogy a főztje ugyanolyan utálatos, mint amilyen ő maga.

Csöng a vezetékes telefon, és Minna felveszi a kagylót a nappaliban.

– Elhunyt. Nem... Igen... Mr. Caspert jelenleg nem tudom adni...

Leteszi a kagylót, és fejcsóválva jön vissza hozzám.

– Folyton telefonál valaki. Ügyvédek, idegenek. Az egész világ!

– Ki kellene húzni a telefont.

Elneveti magát. Nagymama szigorúan meghagyta, hogy minden hívást fogadni kell.

Újra Anya dolgozószobája felé pillantok, és elhatározom, hogy az első adandó alkalommal körülnézek odabent. Érdekes dolgokat fogok találni, efelől nincs kétségem. De még valamit el kell intéznem, mielőtt Apa felébred.

– Mindjárt visszajövök – mondom Minnának –, és akkor reggelizem.

A dolgozószoba ajtajához megyek, és látom, hogy a kulcs még benne van a zárban. Kihúzó, felkapom a táskámat, aztán melegítőnadrágban és kapucnis pulóverben kocsiba ülök, majd elhajtok a nyolc kilométerre lévő barkácsbolthoz. A dolgozószoba pótkulcsával a táskámban térek haza.

Éppen megállok a ház előtt, amikor EJ hív.

– Milyen a pokol tizedik bugyra? – tudakolja, mire elröhögöm magam.

– Megjárja. – A ház felé menet megbotlom egy

virágdíszben. Nyitva van a bejárati ajtó, mellette újabb csokrok fogadnak.

– Lesz ma órád?

– Majd csak hétfőn.

– Elmentek már a nagyszülők?

– Igen, tegnap.

– Akkor most nagy lehet a csend.

– Ahogy mondd. – Belépek a házba, és megállok a folyosón a nappali előtt, ahol Minna éppen fölemel egy hatalmas liliomcsokrot. – Apának ma kellene találkoznia az ügyvédekkel. Tegnap este kiütötte magát, és érdekes dolgokat mondott.

– Anyukádról?

– Róla is. Majd később elmesélem. De képzelj... Dohányzott és ivott Anya dolgozószobájában!

Minnára nézek, aki a csokorral a kezében megdermed, majd aggodalmas pillantást vet rám, és elindul a bejárat felé.

– Óóóóóóó, hát ez hallatlan! – nevet EJ. – Casper papa kivetkőzött magából.

Elég jól ismeri a családomat, tudja, hogy ez megbocsáthatatlanul modortalan viselkedés.

Elvigyorodom. Pedig ez egyáltalán nem vicces. Mintha egy sötét komédiát menet közben még sötétebbre írnának, amíg tragédiába nem fordul. De a családom egyszerűen nevetséges, és nincs kedvem többet diplomatikusnak lenni, és hazudni magamnak.

– Amit tulajdonképpen mondani akartam... csináltattam egy pótkulcsot Anya dolgozószobájához. – Minnára pillantok, tudva, hogy attól, amit most hallani

fog, mélységesen meg fog döbbsenni. – Apa tegnap este feltörte Anya íróasztalát.

– A szentségit, Kenz!

Minna lehajtott fejjel megy el mellettem. Ő mindig is az én oldalamon állt, ezért nem félek előtte erről beszélni.

– Szerintem is. És az volt a benyomásom, hogy keres valamit. De ez most mellékes. Ha elmegy itthonról, van kedved idejönni, hogy segíts átnézni Anya iratait?

– Van, igen. Körülbelül egy óra múlva tudok elindulni.

Az hiszem, Anya titkokat őrzött a dolgozószobájában. Apa talán valami konkrét dolgot keresett. De elhatároztam, hogy én előbb fogom megtalálni, ha nem pontosan azt, hát valamit, bármit, ami Anya múltjával kapcsolatos.

Odasietek a dolgozószobához, visszadugom Apa kulcsát a zárba, majd továbbmegyek a nappaliba.

Csak most veszem észre, hogy a virágok nagy része eltűnt.

– Mi történt? – kérdezem Minnától.

– Mr. Casper még ágyban van, de kérte, hogy vigyek föl neki kávé, és takarítsam el a virágokat, mert úgy érzi magát, mint egy ravatalozóban.

– Nagyszerű – mondom megkönnyebbülten.

Minna megáll egy hatalmas, egzotikus virágcsokor előtt. Csodálatos, feketére és narancssárgára festett rózsák. Biztos, hogy több mint ötven szál alkotja az aranyhálóval díszített, fekete márványvázába állított csokrot.

Minna a mellkasára szorított kézzel ingatja a fejét.

– Nahát, micsoda szépség!

Odasétálok, és elolvasom a virágok közé helyezett kis fekete kártyát, amelyre arany betűkkel a következőt írták:

A legnagyobb szerűbb nőnek, akit ismertem.

Hm. Ez is egy őrült rajongótól érkezhetett. Vagy?

A fickótól, „akivel a hátam mögött dugott”?

Apa szavai csengenek a fülemben. De egyetértek, a csokor extravagáns és gyönyörű. Meglátjuk, Apának feltűnik-e.

– Ez maradjon itt – mondom Minnának. – A többi mehet.

Minna szégyellősen pillant rám.

– Nem bánna, ha... Ha valamennyit hazavinnék? – Fejével a folyosón sorakozó virágok felé int.

Rámosolygok.

– Az összeset elviheted. Adj belőle a barátaidnak, vagy akinek akarsz. Kár lenne kidobni őket, egy kisebb vagyont érnek. – Aztán támad egy ötletem. – De egy dolgot kérek. Légy szíves, vedd ki a csokrokból és tedd félre nekem a kártyákat.

Majd később végigolvasom őket. Sosem lehet tudni, hátha valamelyik gyanús lesz. Továbbra sem tudom, ki küldi nekem a leveleket.

Ismét csöng a két vezetékes telefon. Minna odasiet az egyikhez, a füléhez emeli a kagylót, aztán felír valamit a készülék mellé készített jegyzetömbre. Már vagy tucatnyi üzenet sorakozik rajta. Mindig Anya intézett

mindent, a számlákat is. Apa? Lenémította a mobilját, hogy nyugta legyen, de nem is hibáztatom. A vezetékes telefont sem veszi fel soha.

Ahogy újra a konyha felé veszem az irányt, Minna azonnal utánam jön, és már elő is vesz egy tányért. Tükörtojást és szalonnát tesz elém avokádós pirítóssal.

Felülök a konyhasziget bárszékére. Szívesebben eszem itt, mint a hatalmas étkezőasztalnál. Amíg itthon laktam, az étkezések szinte szertartásosan zajlottak. A reggelihez a rengeteg evőeszközzel terített asztalon italoskancsók és péksütemények várakoztak, meg egy kosárban friss gyümölcsök, amelyeket mintha aznap szedtek volna, de soha senki nem nyúlt hozzájuk.

Én jobban szeretem az egyszerűséget, és élvezem, amikor Minna magában dudorászik, vagy a családi drámáikról mesél. Ez sokkal jobb, mint amikor az arcán műmosollyal és hideg tekintettel szolgál ki minket, mint a szüleim jelenlétében annyiszor.

Minna boldog, hogy a Nagymama már nem parancsolgat neki, és nem kezeli úgy, mint egy cselédet. Igen, van különbség a bejárónő és a cseléd között. Nagymama elutazása után Minna mesélhetne róla.

– Rengeteg postája érkezett, Miss Mackenzie – mondja Minna, miközben eszem. A postakosárhoz megy, és kivesz belőle egy nagy borítékot. – De jött ez a levél is. Fontosnak látszik. Ma reggel találtam a postaládában. Se feladó, se bélyeg nincs rajta.

Leteszi mellém.

Mackenzie Casper részére, áll a nyomtatott címkén.

Sült szalonnát rághva feltépem a borítékot, amelyből

egy kisebb boríték kerül elő.

Megáll a falat a számban, és kis híján félrenyelem a szalonnát. Meredten nézem az ismerős szavakat:

A #1 rajongótól. XOXO

A harmadik levél

Ha az ember nem hall csörömpölést, nem tudja, hogy az üveg összetört. Még akkor sem fogja fel igazán, ha látja. De ha rálép a szilánkokra, ó, akkor érzi. Az az igazság pillanata. Az érzésen keresztül mutatkozik meg a valóság. A fájdalom által válik valóságossá.

Tonya ott volt mindenhol, bárhová mentem. Mintha látnám az üvegszilánkokat, de messziről.

Egy nap észrevettem, hogy Bennel beszélget az egyetem főépülete előtt, és akkor ébredtem csak rá, hogy miattam jött Old Bow-ba.

Távolról figyeltem őket. Ben fölnevetett, és azon a derűs szeptemberi napon olyan harsánynak, olyan boldognak hallottam a hangját, hogy belesajdult a szívem, mint amikor másodszor nézünk egy szomorú filmet, és a főszereplők még felhőtlenül boldogok, mert nem tudják – de mi igen –, hogy hamarosan egy tragédia romba dönti az életüket.

Elképzelni sem tudtam, mit akarhat, miért bukkant fel hirtelen az életemben.

Talán csak véletlenül.

Talán nincs jelentősége.

Később megkérdeztem Bent, honnan ismeri.

– Tonyát? Valamelyik este ismerkedtünk meg vele a srácokkal. Jó fej. Nem ide valósi, nemrég költözött ide. Miért?

– Láttam, hogy beszélgetsz vele. Ismerősnek tűnt, mintha már találkoztam volna vele – hazudtam.

Tudtam, hogy célba vette Bent. Nem azért, mert jóképű – helyes fiúkból nem volt hiány. Hanem mert az enyém.

Soha nem voltam féltékeny arra, hogy Ben a barátaival tölti az idejét. Szerette a nyüzsgést, a tömeget – ez nem az én világom volt. De most hirtelen elfogott a féltékenység, amiért Tonya van vele egy társaságban valahol, és nem én. Én onnan kilógnék. De nem tehettem ellene semmit.

De szerelmes voltam belé. Szánalmasan kevés pénzből gazdálkodtam, és boldogultam ugyan, de néha ő fizetett ezért-azért. Nem vágytam az emberek közelségére, és ezen nem is akartam változtatni. Ben a társaság lelke volt, és témát szolgáltatott a történeteimhez. Sosem képzeltem, hogy fényes, boldog közös jövő várna ránk. De gyakran viccelődött azzal, hogy ha majd a regényeimből meggazdagszom, híres leszek, én tartom el őt. Nagyokat nevetett rajta. De hirtelen úgy éreztem, hogy van jövőnk együtt, még hozzá fényesebb, mint amilyenről addig álmodoztam.

Sokszor odaadtam neki elolvasni a legújabb fejezeteket.

Mindig megdicsért.

– Nahát, Lizzy, te olyan tehetséges vagy! Hogy

juthat eszébe egy ilyen csinos lánynak ez a sok agyament fordulat?

És minden héten ünnepeltek valamit a barátaival. Tanítási szünetet. Születésnapot. Hogy péntek van. Ürügy mindig adódott, én pedig otthon maradtam, és írtam.

Két héttel azután, hogy összefutottam Tonyával, én is elmentem Bennel kirúgni a hámból.

– Most társaságra vágyom – mondtam.
Kivételesen én is bulizni akartam.

Aznap este is ott volt Tonya. Ben egyik haverjának a barátnőjével nevetgélt, amikor beléptünk a haveri társaság törzshelyére.

Többtucatnyian voltak ott, a legtöbben egyetemre jártak. Tonya kilógott közülük. Vidám volt, és magabiztos, olyan laza, hogy elfogott a sárga irigység.

– Szia, Tonya, ő Lizzy – mutatott be neki Ben. Egy szóval sem említette, hogy a barátnője vagyok. A csaja. Egyszerűen csak Lizzy voltam.

Tonya mosolyogva integetett.

– Szia, Lizzy. Ismerősnek tűnsz. Találkoztunk már?

– Nem hiszem – motyogtam, és a legszívesebben elsüllyedtem volna.

– Egy régi iskolatársamra emlékeztetsz, úgy tizenöt éves koromból. Szeretett a tűzzel játszani. Ezt hallgassátok meg, fiúk! Ez a csaj...

Hangosan dobolt a vér a fülemben, amikor mesélni kezdte, hogyan égett le a pajta. Úgy adta

elő, mintha valami pletykaújságban olvasta volna.

– Na ne!

– Ez beteg!

A fiúk nevettek, nekem viszont forrt a vérem.

– Örület, mi? – Ben oldalba bökött a könyökével, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le Tonyáról.

Én természetesen ismertem a történetet. Az én történetemet. Ismertem a fiúkat, akikről beszélt, és az esetet követő nyomozást.

Ekkor éreztem át igazán a múlt fájdalmát. Mintha törött üvegre lépnék, és a szilánkok belevágnának az érzékeny húsba.

Valami azt súgta, hogy a rémálom csak most kezdődik.

Úgy egy órát maradtam, tovább nem bírtam. Folyamatosan igyekeztem, hogy ne akadjon össze a tekintetem Tonyáéval, és szégyelltem, hogy Ben szinte tudomást sem vett a jelenlétemről.

Szóltam, hogy hazamegyek, és kimenekültem a mosdóba. Visszafelé jövet összefutottam Tonyával. Elállta az utat, és nem engedett tovább.

Csak álltunk és bámultuk egymást egy rövid pillanatig, és visszarepültem a múltba, a nevelőotthonba, a három fiúhoz és Tonyához, aki azt mondta akkor:

– Hagyd békén Brandont. Megértetted, kisegér? Dühedtől reszketve tértem vissza a jelenbe.

– Mit akarsz tőlem, Tonya? – kérdeztem tőle kertelés nélkül, de féltem a válaszáától.

Felemelte a kezét, és mutatóujjával lassan, mint

egy szerelmes, végigsimított a hajamon az arcom mellett. Kegyetlen tekintete az arcomat fürkészte.

– Tudom, mit tettél, édes Lizzy. Azt hitted, megúszta?

Szája baljóslatú mosolyra húzódott.

Elevenembe találtak a szavai.

– Fogalmam sincs, mire célzol.

– Dehogyan nincs. Van bizonyítékom. És elmehetek vele a rendőrségre. – Olyan közel hajolt hozzám, hogy éreztem a parfümje és a mentolos testápolója enyhe illatát. Száját a hajamhoz szorítva a fülembé súgta: – Bármelyik pillanatban, Lizzy. Vigyázz magadra.

A szavai a csontjaimig hatoltak, de nem mutattam.

A legszívesebben megmondtam volna neki, hogy csak rájuk akartam ijeszteni. Csak azt akartam, hogy megbánják, amit velem műveltek. Azt azonban semmiképpen sem árulhattam el neki, hogy örülök annak, ahogyan az eset végződött. Hogy mindhárman meghaltak.

13

Idegesen járkálok a szobámban, amikor EJ megérkezik.

- Még itthon van az öreged – állapítja meg, amikor belép.
- Egy fickó meg a virágokat hordja ki a házból.

Szokás szerint farmerban, kapucnis fekete pulóverben és Converse tornacipőben van, kócos haja enyhén nedves – ezek szerint esik az eső.

A kezébe nyomom a borítékot.

– Óóó – formálja hangtalanul a szájával, és kikapja a kezemből.

– Még egy?

Leül az ágyam szélére, és olvasni kezdi. Én a kapucnim zsinórját rángatva fel-alá járkálok előtte, de közben folyamatosan az arcát nézem, hogy lássam, mit szól hozzá.

Amikor a végére ér, kezét a levéllel együtt az ölébe ejti, és felpillant rám. Ugyanaz van az arcára írva, mint amit én is gondoltam alig egy órával ezelőtt, amikor elolvastam.

- E-gen – mondja.
- E-gen – visszhangzom.
- Ez van.
- Igen, azt hiszem.

Ez egy vallomás – nem lehet másképp értelmezni

Anya levelét.

– A fenébe – suttogja EJ.

– Meg kell szereznünk azt a fájlt – mondom. – A nyomozás aktáját. Ha elolvassuk, tisztán fogunk látni. Vagy legalábbis újabb részleteket tudunk meg.

– Ja, ja, az emberem azonnal jelentkezik, amint talál valamit.

Kimegy a fürdőszobába, én pedig gondosan összehajtogatom a levelet, és visszateszem a borítékba, amelyben érkezett.

Ekkor felötlik bennem, hogy nem kellene-e kesztyűt húznom, mielőtt megfogom a borítékot és a levelet. Természetesen nem fogom feladni Anyát, bármit követett is el a múltban, hacsak... Nem, ezt gyorsan felejtjük el. Nincs „hacsak”. De ez a levél akkor is bizonyíték. Ki tudja, lehet, hogy egy örült küldte, aki idővel vadászni fog rám. Jelen pillanatban egy dolog teljesen biztos: valaki szemmel tart.

Beteszem a borítékot az előző kettő mellé egy műanyag tasakba, és a táskámba süllyesztem őket.

Nyikorogva kinyílik a fürdőszobaajtó, és EJ bukkan elő mögüle. Hangosan rázza a kezében tartott sárga gyógyszeres üveget, és aggodalmas tekintetet vet rám.

– Ezeket szeded?

A mennyezetre emelem a szememet.

– Alkalmanként.

– Alkalmanként?

– Igen. Jó, mindegy. De nem azért, mert bármelyik pillanatban feldobhatom a talpamat. – Legalábbis remélem.

Nem mozdul az ajtóból.

– Na, ne viccelj már, Kenz.

Azt utálok a legjobban, ha szánakoznak rajtam.
Mostanában lépten-nyomon előfordul.

Rámosolygok.

– Sírnál utánam, ha elpatkolnék?

Nemet int a fejével.

– Visszajárnék kísérteni, EJ. Elmozdítanám a tárgyakat a lakásodban, amikor az éppen aktuális kiberkirálynőddel hetyegsz, és a frászt hoznám rád.

Lassan elvigyorodik.

– Én élve szeretlek. És nem érdekelnek a kiberkirálynők.

– Már nem?

Eltűnik a fürdőszobában, hogy visszategye a gyógyszereimet oda, ahonnan elvette őket.

– Mióta? – kérdezem hangosabban.

Szemrehányó tekintettel néz rám, amikor előkerül.

– Azt hittem, az a típus az eseted – ugratom.

– Á, igen? Talán a téma szakértője vagy, Süni?

Szóval visszatértünk a Sünihez. Kenz akkor vagyok, ha komolyságra van szükség. Ha a teljes nevemet kimondja, akkor már nagyon nagy a baj.

A telefonom ekkor egy pittyenéssel jelzi, hogy kinyílt a nagykapu.

Anya halála után, amikor átmenetileg visszaköltöztem a házba, bekapcsoltam az értesítéseket. A birtokon több zárt láncú kamera üzemel, plusz van riasztó a házban és érzékelők a nagykapun – nem lehetünk elég óvatosak, ha egy családtagnak örült rajongói vannak. Nálunk évek óta

ez a valóság. Többször is jól teljesítettek a biztonsági rendszerek, amikor idegenek akartak bejutni Anyához.

A kamerafelvételeket megnézve látom, hogy apa kihajt a kocsijával.

– Menjünk – fordulok EJ-hez, aki lelkesen fogadja a hírt. – Eljött az idő, hogy felderítsük E. V. Renge titkait.

A földszinten nyitva találjuk a bejárati ajtót, és egy fiatal fickó kockás ingben és farmerben viszi ki a virágokat a házból.

– Szia, Mackenzie! – rikkant oda nekem.

– Szia, Nick!

– Fogadd őszinte részvétem!

Nick Minna unokaöccse. A nyitott ajtón keresztül látom a kisteherautóját, amellyel egészen a bejárathoz tolatott, és a platóját már félig telepakolta virágokkal.

Minna segít neki.

– Nem bánja? – kérdezi megint, a virágokra mutatva.

– Egyáltalán nem. Vigyék el mindet. Figyeljen csak... – Intek neki, hogy jöjjön oda hozzám. – Bemegyünk Anya dolgozószobájába. Apának egy szót se, rendben?

– Rendben. – Cinkosan elmosolyodik.

Meg sem lepődöm, hogy a dolgozó ajtaja zárva van. Mindjárt kiderül, igazam volt-e: odalépek az őslakos törzsi maszkhoz, és belenyúlok sűrű hajába, de a pótkulcs szokásos rejtekhelye ezúttal üres.

Tudtam.

– Nocsak, nocsak, hát nem megelőztek? – dörmögöm büszkén magam elé, ahogy a pulóverem zsebéből előhúzom a reggel másoltatott kulcsot, és kinyitom az

ajtót.

Anya dolgozószobájában sötétség fogad minket. A vastag, burgundivörös függönyök be vannak húzva.

– Csukd be az ajtót, és zárd kulcsra – utasítom EJ-t, aztán az ablakhoz megyek, és elhúzom a függönyöket. Beárad a fény.

– Azta! – hüledezik EJ, miközben körbefordul.

Nappali fényben a helyiség szinte átlagosnak tűnik – mint egy üzletasszony dolgozószobája, bár kétségkívül van egy kis gótikus hangulata.

EJ még sosem járt itt, és most a csodálkozástól tágra nyílt szemmel néz körbe.

Valóban úgy fest, mint valami szentély. Textilernyős lámpák, gótikus stílusú festmények, a falon domború panelek bonyolult faragványokkal, Anya regényeinek promóciós rendezvényeiről származó plakátok, díjak és más elismerések.

A szoba egyik falának teljes szélességében, a padlótól a mennyezetig érő, szürkésfekete fából készült, masszív szekrény áll. Rengeteg polc és fiók van benne, a polcokon régi könyvek és mindenféle apróság sorakozik. A közepét egy óriási kandalló tölti ki.

Előtte egy plüss-szőnyegen bőr ülőgarnitúra, tőle jobbra Anya antik íróasztala. Balra az ablak.

– Ezek mind különleges kiadások vagy hasonlóké? – kérdezi EJ, végighúzva ujjait a polcokon, amelyeken Anya három sikerkönyvének többtucatnyi különféle kiadása áll glédában.

– Igen. Megtöltenek egy egész szekrényt. A többségét rendes nyomdában nyomták, néhányat viszont a

rajongók kötöttek be kézzel, és ajándékba küldték el neki.

– Az király – bólogat EJ.

Nem rajongtam anyámért mint emberért, de íróként tényleg zseniális volt. Nem szeretem, ha vele hasonlítanak össze, de ha őszinte akarok lenni, sok olyan pillanat volt az életemben, amikor majd szétvetett a büszkeség, amikor mások megtudták, ki vagyok. Ez nagyon régen volt.

Ide bejönni olyan, mintha egy régi, de néhány részletében rafináltan modernizált kastélyba lépnénk be. Süppedős szőnyeg. Szürkésfekete fa és acél. Anya haragról, gyűlöletről, vágyról írt, a legsötétebb emberi érzelmekről, és ez a szoba, mint valami vizuális koktél, minden kísérteties részletében egyesíti ezeket a témákat.

– Tartsak idegenvezetést? – kérdezem.

– Még szép!

A komódra mutatok, ami valójában egy régi utazóláda. Három ember cipelte be, amikor Anya nagyjából tíz éve megvásárolta. Mostanra csurig megtelt.

– Ez a... – EJ nem fejezi be a mondatot.

– Az – bólintok. Kipattintom rajta a csatos zárat, és felnyitom a fedelét.

Az ereimben hirtelen szétáradó adrenalintól reszket egy kicsit a kezem. Ebben a szobában soha semmihez nem nyúlhattam hozzá.

A felső rekeszt borítékok és egyszerű vagy éppen díszes papírra írt levelek, díszdobozok töltik meg – a rajongók levelei.

Megnyomok egy kart, mire a felső rekesz

fölemelkedik, és feltárul a láda gyomra, benne mindenféle érdekességgel, amiket szintén a rajongói küldtek.

– Atyaég... – EJ ámulva leül a sarkára, én pedig letelepedem mellé, hogy mindent egyenként kivehessünk és megvizsgálhassunk.

– A híres pisisüveg? – Egy cipzáras zacskóra mutat, amelyben egy fiola lapul.

– Az. Fogalmam sincs, miért tartotta meg.

– Talán bizonyítékként – rántja meg a vállát. – Elvittek innen valamit a nyomozók?

Töprengve nézek rá.

– Annyi holmi van itt. Ráadásul...

– Ráadásul nem nagyon van rá bizonyítékuk, hogy a balesete nem baleset volt.

– Pontosan.

Furcsa módon engem egyetlen nyomozó sem hallgatott ki. Azóta nem, mióta a Nagymama elzavarta az egyiket a házból.

Fél órán keresztül nézegetjük a nejlonzacskókba csomagolt, felcímkézett hajfürtöket, furcsa játékokat, köztük azokat a babákat, amelyek Anyára hasonlítanak, de tűkkel átszúrták a testüket. Találunk vörös talajmintát Namíbiából. Lávaköveket Izlandról. Antik kártyagyűjteményt. Egy kelmedarabot. Egy antik tört.

– Nem semmi. – EJ sóhajtva feltápászkodik a földről. Újra körülnéz, aztán felém fordul. – És most? Hogyan tovább?

Izgalmasak a rajongók ajándékai, de gyanítom, hogy EJ most már nyomozni szeretne. Én is.

Nem tudom, hol kezdjük, de egy biztos: senki sem zárja kulcsra a szobáját, hacsak nem rejteget olyasmit, ami nem kerülhet más szeme elé. Afelől pedig szemernyi kétségem sincs, hogy anyám rengeteg titkot őrzött.

15

EJ lassan elballag az egész falat elfoglaló hatalmas szekrény mellett, és ellenőrzi, hogy ki tudja-e húzni a fiókokat. Amikor az egyik nem mozdul, erőbben megrántja, de zárva van.

– Van hozzá kulcsod? – kérdezi.

– Nincs.

– Biztos itt van valahol.

– Anya valószínűleg máshol tartotta a fiókok kulcsait.

– Nem hiszem – ingatja a fejét EJ, és módszeresen nyomkodni kezdi a szekrény paneljeit és gombjait. – Úgy logikus, hogy akkor is ki akarta volna nyitni őket, ha a kulcsokat éppen nem hozta magával. Ezzel én elleszek. Minden fontos, ami zárva van.

Ráhagyom, hogy tegye, amit jónak lát. Megkerülöm a hatalmas íróasztalt, és elhelyezkedem Anya székében.

Egy pillanatig várom, hogy megrohanjanak a fájó emlékek – de nem, semmi sem történik. Ennek ellenére szürreális érzés, és sírás helyett elmosolyodom. Anya legtöbbször itt dolgozott. Innen az ő szemével látom a dolgozószobáját.

Vajon a thriller királynőjének érezte magát, amikor itt írt?

Végighúzom a kezemet az íróasztal peremén, és

hangosan kalapál a szívem az izgalomtól, hogy végre megérinthesem a személyes dolgait.

A számítógépét most még nem kapcsolom be. Biztos vagyok benne, hogy jelszóval védte, majd később foglalkozunk vele. A fiókok elsőbbséget élveznek.

Az íróasztalon a szokásos tárgyak sorakoznak: az első kézzel írott oldal az üvegkeretben, egy fénykép Anyáról, Apáról és rólam a gimnáziumi ballagásomon, egy másik kép róla és három másik bestsellerszerzőről.

Az iratok és egyéb papírok elvágólagos tömbökbe rendezve állnak, hála Minnának, aki rendet rakott Apa előző esti kutakodása után. Enyhe szivarkaszag érződik, és elfog az érzés, hogy máris kifüstöljük innen Anya szellemét. Összeszedem magam, mintha arra számítanék, hogy bármelyik pillanatban beléphetne és leteremthetne, amiért a helyén ülök.

Ennél is jobban nyugtalanít az utolsó levél emléke. Anya sosem volt egy angyal, de ha arra gondolok, hogy talán szörnyű bűncselekményt követett el, és valahol itt temette el a bizonyítékokat, a hideg szaladgál a hátamon.

EJ továbbra is a zárt fiókok körül matat, én pedig nekilátok az íróasztalon lévő papíroknak.

Unalmas dolgokat találok, főleg nyugtákat és számlákat, bankszámlakivonatokat és szerződéseket. Gyorsan átfutom őket, aztán türelmetlenül az íróasztal jobb oldalának legfelső fiókjához hajolok. A zár persze fel van törve, és a fiók üres. Bizonyára innen kerültek elő a papírok.

Az alatta lévő fiók zárja is fel van törve. Ebben újabb

dokumentumok vannak, és egy fekete doboz. Kinyitom: egy pisztolyt és egy teli tölténytárat rejt.

– Hű. Mi szüksége lehetett Anyának pisztolyra? – teszem föl hangosan a kérdést.

– Manapság mindenkinek van fegyvere – jegyzi meg EJ.

Ez igaz, de most minden anyámmal kapcsolatos dolgot gyanakvással fogadok.

Átnézem a papírokat. Újabb szerződések. Már éppen félre akarom tenni őket, amikor megakad a szemem egy néven.

Evelyn Casper.

– Mit keres Nagymama neve Anya regényeinek szerződéseiben? – tűnődöm.

EJ hátranéz a válla fölött.

– Lehet, hogy anyukád alkalmazottjaként?

Hm.

A telefonommal lefényképezem a szerződéseket és titoktartási nyilatkozatokat, aztán kihúzom a harmadik fiókot.

Egy mappa fekszik benne, abban egy halom kimutatás banki átutalásokról. Az egyik számlaszám egyértelműen Anya üzleti számlája. A másikhoz nem tartozik név, csak a szám áll a papíron. Mind kimenő átutalás, és az utóbbi hét évben óraműpontossággal félévenként ismétlődtek.

– Úgy tűnik, Anyát zsarolták – szólalok meg a kivonatokat tanulmányozva.

– Várj egy kicsit. Azt hiszem, rájöttem a nyitjára – mondja EJ feszült hangon. Nem is nagyon figyel rám,

miközben mélyen benyúl az egyik polc alá.

Átnézem a tranzakciókat, és megállapítom, hogy évről évre nőttek az összegek, és az utolsó átutalás idén nyáron történt. Az utolsó papírlap más, mint az előzők. A kézzel ráírt mondattól megfagy az ereimben a vér.

A múltad elől nem menekülhetsz, E-li-za-beth.

Mellé egy mosolygós arcot rajzoltak.

– Igen – motyogom magam elé, és ezt is lefényképezem. – Ez kétségkívül zsarolás.

– Bingó! – ujjong EJ, mire felkapom a fejemet.

Sugárzó arccal néz rám, és feltartott kézzel áll az immár nyitott fiók mellett.

16

Ledobom a papírokat, és odamegyek hozzá.

– Egy rejtett kar nyitotta. – Diadalittasan széttárja a karját. – Ta-dam!

A mély fiókban három nagy, fekete doboz és egy mappa lapul.

Egy pillanatig némán meredünk rájuk, aztán EJ feléjük int az állával, hogy rajta, nyissam ki őket.

Mindent összeszedem, és az íróasztalhoz viszem. Idegesen megnyalom a számat. Izgulok, mit fogunk találni.

– Gyerünk már! – bök oldalba EJ türelmetlenül a könyökével.

Amikor fölemelem az első doboz fedelét, papírba csomagolt tárgyat látunk. Óvatosan bontom ki, hátha valamilyen ritkaságot tartok a kezemben. Az utolsó réteg lehántása után két egyforma, virágos borítójú jegyzetfüzet kerül elő, alattuk pedig egy nagyobb írókönyv.

Fogom az első füzetet, és kinyitom.

Elizabeth Dunn, áll szép kézírással a felső sarokban.
Brimmville, Nebraska. Január 10.

Elakad a lélegzetem.

– Ez Anya jegyzetfüzete. A nevelőotthonból.

Átpörgetem a jegyzetekkel, idézetekkel, szavakkal és kifejezésekkel teleírt, megsárgult lapokat.

– Mi van a másikban? – kérdezi EJ türelmetlenül, mindkét kezével az íróasztalra támaszkodva.

A kezembe veszem.

Elizabeth Dunn. A bosszú mindenkit utolér, áll az első oldalon jókora betűkkel.

Lélegzet-visszafojtva lapozok. A következő oldal hiányzik, az utána lévõn pedig azokat az ismerõs szavakat látom, amelyeket nemrég olvastam újra. Tintával végzett javítások és áthúzott szavak vannak benne, egyes szavakon apró tintapacák.

– Néha mártogatós tollal és tintával írt – mondom büszkén. – Várj-várj-várj – motyogom magamnak. Leteszem a füzetet, fölemelem az íróasztalról Anya első sikerkönyvének bekeretezett első oldalát, és a füzet mellé teszem. Kétség sem férhet hozzá: ugyanaz a kézírás, ugyanaz a papír.

– Ebbõl a füzetbõl tépték ki – vonja le a következtetést EJ.

– Igen – mondom ájult tisztelettel. – Ez lehetett a legelső változat.

– Nézd meg a másikat is – noszogat EJ.

Felkapom a nagyobbik füzetet, amelynek első oldalán ez áll: E. V. Renge: *Hiába menekülsz*.

– A hivatalos változat – mondja EJ, én pedig bólintok.

– A következõt – utasít türelmetlenül.

Sejtem, mi lesz az, és valóban. Valaki gondosan ugyanolyan csomagolópapírban tett el egy másik díszes, bőrkötésű jegyzetfüzetet, hogy megóvjá a sérüléstõl. Az

első oldalon Anya második bestsellerének címe olvasható: *Zaklatás*.

– EJ – suttogom, miközben a következő oldalra lapozok, és megsimogatom a papírra írt betűket. Ebben a füzetben is sok a javítás, az áthúzás. Ez szintén az első változat lehet.

– A francba – mormogja EJ. – Látod?

– Mit?

– Ugyanilyen lapokra írták a névtelen rajongótól érkező leveleket.

Biztos?

Azok a levelek az emeleten vannak, majd később összehasonlítom őket ezzel a füzettel.

Felnyitom a harmadik dobozt.

Ez különböző helyekről származó, különböző fajtájú és méretű papírlapokat tartalmaz, rajtuk összefüggéstelen, macskakaparással írt, dühösen áthúzott, átírt szavak.

– Kész káosz – ingatja a fejét EJ. – Gondolod, hogy anyukád be volt tépve, amikor ennek nekiült?

Kuncog, amikor játékosan az oldalába könyökölök. Bár nem lennék meglepve. Anya néha hosszabb időszakokra búskomorságba esett. Ilyenkor napokra bezárkózott ide.

Az egyik oldalra azonnal figyelmes leszek.

– Ezek az *Angyalok és haramiák*, a komor mesék gyűjteményének jegyzetei.

– Szemmel láthatólag más lelkiállapotban írta őket.

– Na ne mondd.

Apa is meg én is felfigyeltünk rá, hogy Anyán

mostanában mindinkább erőt vett a depresszió. Tudom, milyen az, kamaszkoromban nekem is voltak ilyen időszakaim. Az *Angyalok és haramiák* öt évvel ezelőtt jelent meg. Egészen más műfajt képviselt, mint a korábbi művei, de ugyanúgy az Anyára annyira jellemző morálisan szürke karakterek vonultak föl benne, és rendesen folyt a vér is. A kötet óriási sikert aratott.

Meglepő módon ez a doboz nem tartalmaz teljes kéziratot.

– Talán abban, az utolsóban van. – EJ a műanyag mappa felé biccent, és türelmetlenül ő maga veszi kézbe.

Ebben is egy csomó papírt találunk. A lapok egy teljesen átlagos, valószínűleg bármelyik supermarketben kapható füzetből származnak. A kézírás újra többé-kevésbé rendezett, csak épp nincs sok értelme a szavaknak.

Az egyik oldalon szinte kizárólag ugyanaz a két szó szerepel újra meg újra, mint egy mantra.

*Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak.
Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak.
Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak.
Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak. Hegyes fogak.
Öld meg őket.*

– Ez vér? – kérdezem félig suttogva, amikor sötétvörös pacákat fedezek fel a lapon.

EJ felé fordulok, és ugyanazt a nyugtalanságot látom a szemében. Felborzolódnak a pihék a karomon.

– Mi a fenét jelent ez? – kérdezi.

– Nem tudom, talán ez lett volna a következő regénye, amiről Laimával tárgyalt? Annak a munkacíme volt az, hogy *Hegyes fogak*.

Pittyen a telefonom, hogy az érzékelő mozgást észlel a kapunál.

Kapkodva előhúzom a zsebemből, és látom, hogy egy jármű érkezett a kapuhoz.

– A francba! Ez Apa – mondom. – Húzzunk innen. Ezt magunkkal visszük.

Elkezdem visszapakolni a füzeteket és a kéziratokat a dobozokba.

– Mármint hogy ezeket mind elvisszük? – EJ meglepetésébe izgatottság vegyül.

– Persze. Különbözn valaki még lenyúlja őket előlünk.

Felkapjuk a dobozokat, és az ajtó felé vesszük az irányt, amikor észreveszek a falon egy képet. Egy dedikáláson készült. Sosem figyeltem meg igazán, de most megakad a tekintetem valakin. Egészen biztosan láttam már korábban.

Megtorpanok, nem tudom levenni róla a szememet.

– Gyere már, Kenz! – sürget EJ az ajtót fogva, hogy ne csukódjon be előttem.

Csoportkép, több tucat embert ábrázol. Anya áll elől középen, körülötte névtáblát viselő mosolygós emberek, akik mind a gyűjteményes kötetét tartják a kezükben. Apa is ott van. Laima Roth úgyszintén. Felismerek néhány PR-szakembert.

A bal felső sarok közelében, leghátul egy férfi áll. Az a fickó, akivel Apa a búcsúztatón veszekedett.

Talán nincs jelentősége. De ha a fickó egy senki, mit

keresett egy exkluzív, országos díjátadó ünnepségen,
ahová kizárólag meghívóval lehetett belépni?

A hétvége hátralévő részére a szüleim házában maradok, és majd csak a következő héten megyek vissza a városba.

A házban többnyire csend van, csak a vezetékes telefonok csöngenek vég nélkül. Minna újabban titkárnői feladatokat lát el, mindig ő veszi fel a kagylót és jegyzi le az üzeneteket.

Esik az eső, beköszöntött az ősz. Szeretem, ha borús az idő. Illik Anya leveleinek hangulatához.

Biztos vagyok benne, hogy ezek az ő levelei. Kitettem magam elé a második kéziratot rejtő bőrkötéses jegyzetfüzetét, és összehasonlítottam a papírját a rajongótól kapott levelekével – azonosak.

Az egész vasárnapom azzal telik, hogy újraolvasom a gyűjteményes kötetben szereplő komor meséket, összevetem a harmadik doboz firkálmányaival és jegyzeteivel, és aláhúzom az egyező mondatokat. Némelyik mese a frászt hozza rám.

Van valaki, aki elég sokat tud arról, mi járt Anya fejében. Beszélni fogok vele.

Anya tartott egy telefonkönyvet a folyosón, abban tartotta minden olyan szakember névjegykártyáját, akinek a szolgálatait akár egyszer is igénybe vette, vagy akivel kapcsolatban állt. Meg is találom benne, amit

keresek – a terapeutája telefonszámát. Felhívom a rendelőjét, de nem veszik fel – hát persze, elvégre vasárnap van. Ekkor a vészhelyzetekre fenntartott számot hívom, és a második csengés után meghallom dr. Pecora ismerős hangját.

– Mr. Pecora, üdvözlöm, Mackenzie Casper vagyok, Elizabeth Casper lánya...

– Üdvözlöm, Mackenzie. Mi történt?

Nyugtalan vagy inkább értetlen a hangja. Tudom, hogy azzal még jobban össze fogom zavarni, amit kérdezni akarok tőle, de muszáj tudnom a választ.

– Minden rendben van, azt hiszem. Talán. Nem tudom. A segítségét szeretném kérni – mondom a legkétségbeesettebb hangomon, hogy azt higgye, sürgős a dolog. Csodálta anyámat. Remélhetőleg segíteni fog.

– Van egy kérdésem. Nagyon fontos. Mikor kereste meg Anya először?

– Mikor keresett meg?

– Úgy értem, mikor kezdett magához járni?

– Nem tudom, Mackenzie. Miről van szó?

– Fontos. Szeretnék megérteni valamit, és... ahhoz kellene tudnom.

– Körülbelül tizennyolc évvel ezelőtt, ha jól emlékszem. Meg kellene néznem a feljegyzéseimben. Nagyjából akkor, amikor az első regénye világszerte felkerült a bestsellerlistákra.

– És akkor már... voltak problémái?

– Problémái?

– Tudja, mentális problémái.

Valami morgás- vagy sóhajféle hagyja el a száját.

– Tudja, hogy erről se magával, se mással nem beszélhetek.

– Persze. – Csalódottan sóhajtok fel. – Akkor csak egy általános kérdést engedjen meg. Maga a barátja volt. Gondolja... Gondolja, hogy a hírnév megváltoztatta?

Pillanatnyi csend, majd újabb sóhaj következik.

– A hírnév mindenkit megváltoztat. Ő elsőprő sikert aratott. De... Ismétlem, az ő konkrét esetéről nem beszélhetek, azt azonban biztosan állíthatom, hogy a kreatív embereknél nem a terapeuták érik el a legnagyobb javulást, hanem a művészet.

– A művészet?

– Igen. Az olyan emberek, mint a maga édesanyja, vagy úgy általában a kreatív emberek a válaszaikat és a gyógyulásukat a kreatív tevékenységekben találják meg.

Várom, hogy folytassa.

– De a kreativitás néha kétélű kard.

– Milyen értelemben?

– Ugyanez a tehetség el is pusztíthatja őket.

Hosszú csend következik.

– Többet sajnós nem mondhatok – mentegetőzik végül. – Szeretne esetleg időpontot egyeztetni egy találkozóra?

Majdnem elnevetem magam, de még idejében észbe kapok. Természetesen megpróbál újabb pácienszt fogni.

Elnézését kérem a zavarásért, és leteszem a telefont.

Nesze semmi.

A harmadik kézirat határozottan nem oké. Eltűnődöm. Lehet, hogy Anya nem pusztán a műveiben volt ilyen komor. Talán magából a *személyiségéből* fakadt. Ezért

tudtak vele annyira azonosulni a rajongók, komor, zavart elméjük rezonált az írásaira, a normális emberek viszont beteges kitalációknak tartották őket.

Este van már, amikor a kéziratokat visszapakolom a dobozukba, majd eldugom őket a fürdőszobaszekrénybe, a törölközők és rongyok mögé. Egy nap egy vagyont fognak érni, talán már most is értékesek, de nem akarom, hogy valaki megtalálja őket. Mindet át fogom vinni a városi albérletembe, ott biztonságban lesznek. Hétszentség, hogy az a tetű Laima Roth elalélna a gyönyörűségtől, ha megkaparinthatná a gyűjteményt.

Amikor kilépek a szobámból, a házban félhomály és kísérteties csend uralkodik.

Apa nincs itthon.

Minna csirkét süt a konyhában.

– Mr. Casper azt mondta, hogy vacsorára hazajön – jelenti be. – A kedvencét készítem.

– Kétlem, hogy hazajön. Szerintem inkább a szokásos folyékony vacsoráját fogja fogyasztani.

Minna szemrehányó pillantást vet rám, és csak megcsóválja a fejét.

Észreveszem, hogy alig fér már a posta a leveleskosárba. Ezzel is mindig Anya foglalkozott, és Apának nincs kedve magára vállalni a feladatot.

Kíváncsiságból átnézem a kosár tartalmát. Érkezett a nevemre egy választói tájékoztató. Számlakivonatot is kaptam, bár nincs túl sok pénzem a bankban. Jött egy egészségügyi számla a szüleimnek és nekem címezve. Felbontom, és a gyógyszerem nyugtáját találom benne. Miszlikbe tépem ezt is, és még két másikat, aztán a

szemetesbe szórom a fecniket.

A gyomromban érzem a keserűségemet. Kíváncsi vagyok, Apa mikor fogja megkérdezni, hogy szolgál a kedves egészségem. Ez az egyik mellékhatás, ha egy híresség gyerekeként olyan családban nő fel valaki, ahol pénz rengeteg van, szeretetből viszont kevés. Akár egy hullát is rejtegethetnék a szobámban, akkor sem érdekelné senkit, ha az egész folyosó bűzlene tőle.

Minna észrevenné. De az én szobámat nem ő takarítja, hanem én.

Motyog valamit magában a tűzhelynél, aztán belép a spájzba.

Majdnem ugrom egyet, amikor csöngeni kezd mellettem a konyhai telefon.

Minna lármásan pakolászik a spájzban.

– Jaj, au, megtenné, hogy felveszi? – kiabál ki nekem.

Ingerülten a fülemhez emelem a kagylót.

– Casper-rezidencia.

Azt hittem, kimentek már a divatból a vezetékes telefonok, de a jelek szerint sok cég még a régi technikát használja.

– Üdvözlöm, egy kintlevőség miatt hívom. Egy ügyfelünket próbáljuk elérni.

– Nem biztos, hogy tudok segíteni, de továbbíthatom az üzenetét. – Felkapok egy tollat, és a telefon mellett tartott jegyzetömb felé fordulok. Már többoldalmi üzenet került rá, ámbar teljesen fölöslegesen. Apa ügyet sem fog vetni rájuk.

– A Huckleberry Diszkontüzletől hívom. Két hónappal meghosszabbítottuk a rendelkezésre álló

hitelkeretüket, és most emlékeztetni szeretnénk, hogy két hete esedékes a kintlevőség rendezése.

Viccesnek találom a nevet.

– Huckleberry? – ismétlem, és mosolyogva írom le. Ha most még hozzáteszi, hogy Finn, én elküldöm melegebb éghajlatra.

– Úgy van. Huckleberry Diszkontüzlet.

– Átadom az üzenetet.

Leteszem a telefont, és odakiáltok Minnának:

– Leírtam! Kifizetetlen számla!

– Köszönöm! – kiabálja vissza Minna a spájzból.

Újra megcsörren a telefon.

Mosolyogva felveszem.

– Huckleberry Finn? – szólok bele leplezetlen jókedvvel.

Senki sem szól bele.

Megköszörülöm a torkomat, és komolyságot erőltetek magamra, ami remélhetőleg a hangomon is hallatszani fog.

– Casper-rezidencia – mondom fontoskodva.

Továbbra sem szól bele senki, de ziháló lélegzetvételeket hallok.

– Halló? – ismétlem, ezúttal halkabban. A szívem kihagy egy ütemet, aztán újra hangosabban ver. – Halló?

Még mindig csend, aztán fojtott, baljós nevetés hallatszik. Biztos vagyok benne, hogy férfitől származik.

Lecsapom a kagylót, és meredten nézve várom, hogy újra csengjen.

De helyette a zsebemben lévő mobiltelefonom jelzi egy csendüléssel, hogy üzenetem érkezett.

Remegő kézzel veszem elő.

Ismeretlen: Nézze meg a postaládát.

Vasárnap este van. Nem lesz benne levél. És ebből tudom, hogy az üzenet feladója a közelben tartózkodik, ami egyáltalán nem nyugtat meg.

Mégsem bírok magammal.

– Két perc múlva itt vagyok! – kiabálom Minnának.

Szitál az eső, amikor kirohanok a házból. Ezért döntök úgy, hogy nem gyalog megyek, hanem inkább kocsiba ülök, kihajtok a kapun, aztán meg sem állok az országútig, ahol a postaláda áll. Ezzel megspórolok öt percet, és nem ázom bőrig.

Biztonsági örnek színét sem látom.

A francba.

Vadul kalapáló szívvel ráparancsolok magamra, hogy ne szálljak ki a kocsiból.

Lehet, hogy szórakozik velem valaki. Vagy ki akarja teregetni Anya múltjának titkait.

Van még egy lehetőség. Nem zárható ki, hogy egy örülttel van dolgom. Lehet, hogy ezekkel a levelekkel akar lépre csalni. Ha nem vagyok résen, bedőlhetek az ármánykodásának. Lehet, hogy bántani akar.

De a kíváncsiságom erősebbnek bizonyul.

Úgy fordulok az autóval, hogy a lámpák fénye megvilágítsa a postaládát, végigpásztázom a sötét utat, és mivel semmi gyanúsat sem látok, kiugrom a kocsiból.

Pillanatok alatt felkapom, ami a postaládában hever, visszafutok a kocsinhoz, és becsapom magam mögött az

ajtót.

– Megvagy! – lihegem diadalittasan.

Végigfut a hátamon a hideg, amikor megnézem, mi a küldemény.

Egyetlen levél.

A #1 rajongótól. XOXO

A negyedik levél

Néha eltöprengtem rajta, milyen érzés lenne megölni a barátomat.

Nem gyorsan, nem, hanem úgy, ahogy a regényeimben szoktam. Előbb hónapokon keresztül, módszeresen gyötörném, és figyelném, ahogy lassan megbolondul.

Egyik este Ben az ágyamon kiterülve aludt. Órákon keresztül ültem mellette, és figyeltem, ahogy minden be- és kilégzéskor finoman mozognak az ajkai. Néztem meg-megrebbenő szempilláit, amikor álmodott. Meztelen hasán pihenő kezét, ahogy az ujjai néha aprókat rándultak. Mély lélegzetvételeivel emelkedő és süllyedő mellkasát. A nyaka oldalán, a vékony bőr alatt lüktetett az a védtelen ér, amit ha egy kicsit erősebben megnyomnék, vagy egy jól irányzott mozdulattal átvágnék, vége lenne az életének.

Eltöprengtem rajta, hogy tudnék-e neki lassan mérget adagolni, megbetegíteni. Nyugtatót keverni az italába, hogy itt maradjon velem, rám legyen utalva, és ne Tonya után járjon.

Eltöprengtem rajta, hogy meg tudnám-e mérgezni mindkettőjüket. Elképzeltem a járőrautókat a koszos lakása előtt, vagy ahová el szoktak bújni henteregni abban a hitben, hogy nem tudok róla. Rendőrségi

villogó piros-kék fénye hasít bele a békés éjszaka sötétségébe, visszaverődik a ház ablakairól, a járőrök pedig bent az ágy mellett állnak, amelyen mozdulatlanul hever rég kihűlt testük.

Akkor jöttem rá, hogy Ben megcsal, amikor piros rúzsfoltt fedeztem fel az ingén, az alsó szegélyen. Én sosem csókoltam meg, ha ki volt festve a szám. Ott lent semmiképpen. És nem is az én árnyalatom volt. Nem Chanel, amiért húsz dollárt fizettem. Hanem valami más. Valaki másé. Olcsó vacak. A másik lányé.

Akkor nem kérdeztem semmit. Olyan ártatlan képpel aludt az ágyamban, hogy elbizonytalanodtam. Talán csak képzelődöm.

Írtam. Csak írtam és írtam. Reméltem, hogy amint kiadják az első könyvemet, a lábam előtt fog heverni az egész világ. Lesz pénzem. Elköltözöm a keleti partra, és gondom lesz rá, hogy a te életed ne olyan legyen, mint az enyém, világszép kislányom. Neked sosem kell majd keresztülmenned azon, amin nekem.

Amikor Ben másodszor is elárult, elmentem a kocsmához, ahová a haverjaival járt. Megálltam az épület előtt, és eltűnődtem, hogy belőlem is az a fajta szárnalmas barátnő lett-e, aki kémkedik a szerelme után.

De ez sokat elmond rólunk: hónapok óta együtt voltunk, de egyszer sem hangzott el, hogy én a „barátnője” volnék, ő meg a „barátom”. Nyilvánosan ritkán mutatkozunk együtt. A haverjai ismertek,

előadásokon odabiccentettek, de soha, soha nem érdekeltem őket annyira, hogy szóba álljanak velem. Számukra én az a lány voltam, Ben csaja, akihez feljárt.

A legkevésbé sem zavart.

De egy másik lány? Na, az már igen.

Azon a sötét, meleg szeptemberi éjszakán ott álltam a bárral szemben az utca túloldalán. Az ablakokon fel voltak húzva a nyári reluxák, dőlt ki rajtuk a zene és a nevetés. És a járdán levegőzők között ott volt az én Benem: nevetve szívta a cigarettáját és itta a sörét.

Egy apróság rondított bele a képbe: az a lány, aki a karjába kapaszkodott. És nem akárki volt az. Hanem Tonya.

Ez a kis részlet mindent elrontott. Megbabonázta az a kis kígyó.

Haza kellett volna mennem, beszélnem kellett volna vele, mesélni neki a saját múltamról és Tonyáéről. Talán megértette volna. Talán máshogy történt volna, ami ezután következett. Talán elhagyott volna, és sok rossz dolog elkerülhető lett volna.

De én csak álltam ott az eperfák árnyékában azon az éjszakán, és meresztettem a szememet. Tonyát bámultam. Hogy milyen könnyedén nevet és viccelődik. Ben barátai úgy néztek rá, ahogy rám soha. Befogadták, sört hoztak neki.

És Bent is figyeltem. Tovább időzött a tekintete Tonyán, mint ha szimplán egy jó ismerőse lett volna.

Mondott valamit, amivel mindenkit megnevettegetett, és lazán átkarolta Tonya vállát. Abból, ahogy Tonya fesztelenül nekidőlt, napnál világosabban kiderült, hogy nem ez az első eset.

Aznap este írnom kellett volna, ehelyett órákig lestem őket az árnyékból. Egyszer csak úgy tűnt, Tonya menni készül, Ben pedig el akarja kísérni, Tonya azonban megállítja. A sarkon beszélgettek. Tonya ránézett az órájára, és fölnevetett, Ben pedig a maga bohócos módján lehorgasztotta a fejét. Tonya ismét elnevette magát, majd átkarolta B. nyakát, és megcsókolta.

Az én Benem sosem csókolt volna meg más lányt. Az én Benem nem hazudta volna azt, hogy tanulni fog aznap este.

Az igazság az volt – és eltartott egy ideig, amíg szembenéztem vele –, hogy Ben már nem az enyém volt. Vagy talán soha nem is volt az enyém.

Fájt a felismerés.

De engem most nem Ben érdekelt, hanem a lány, aki ugyanonnan érkezett, ahonnan én, és aki most elvette tőlem, akit szerettem.

Amikor elváltak egymástól, nem mentem haza, nem. Tonya nyomába eredtem.

Öt perc múlva befordult egy félhomályos sikátorba. Oda is követtem, de elvesztettem szem elől. Dühösen álltam az utcai lámpa alatt. Forrt bennem a gyűlölet.

– Nocsak, kit látnak szemeim? – szólalt meg mögöttem Tonya. Megpördültem a sarkam körül. –

Kémkedsz utánam?

Karját összefonta a melle előtt, és gonosz mosollyal méregetett a sikátor közepén.

– Mit akarsz? – fakadtam ki.

Jókedvűen kuncogott.

– Én? Te követsz engem.

– Mit akarsz tőlünk? Tőlem és Bentől?

– Egy pár vagytok? Te és Ben? Nem is tudtam.

Megkérdezzük a barátait?

Tudta, mivel okozza a legnagyobb fájdalmat. Akik gyerekkorukban élvezték, hogy másokat gyötörhetnek, felnőttkorukra tökélyre fejlesztik a képességeiket. Tonyának mindig is örömet szerzett mások szenvedése.

– Bennel szerelmesek vagyunk egymásba, és ezt te is tudod – csattantam fel.

– Aha. – Gyűlöltem a nyugalmaért. – Ben tudja, hogy szerelmes beléd? – Gúnyosan nevetett, és felhúzta a szemöldökét. – Tud a múltadról?

Mérget mertem volna rá venni, hogy előhozza ezt.

– Mit gondolsz, akkor is szerelmes lesz beléd, ha megtudja, hogy gyilkos vagy? – kérdezte.

– Nem fog hinni neked.

– Van bizonyítékom.

Megállt a szívem, aztán vadul kalapálni kezdett. Az nem lehet. Nem is az én hibám volt. Baleset történt.

De az olyan lányok, mint Tonya, tudják, hogyan tegyék tönkre egy seperc alatt mások életét. A vérükben van, és magától értetődő

természetességgel gyakorolják, és az évek múlásával egyre hatékonyabbak.

Az igazi gonoszszágot nem lehet megtanulni, írtam a regényemben. Igazán gonosznak születni kell.

Lehet, hogy Tonya nem volt igazán gonosz, de megvolt a magához való esze, és bosszúra vágyott.

– Hagyj békén. Miért csinálod ezt? – kérdeztem.

– Nekem minden tekintetben Brandon volt az első. Ezt valószínűleg te is tudtad. Mindenki tudta a Kellerben.

Istenem, de rég nem hallottam ezeket a neveket! Reméltem, hogy soha többet nem is fogom. De most előkerült egy lány, aki ismerte a múltamat, mert az övé összefonódott az enyémmel.

– Ő volt az első szerelmem – folytatta, lassú léptekkel közeledve felém. – Az első barátom. Az első mindenem. De te megölted.

Ekkor elmosolyodott. Szemlátomást jól szórakozott azon, milyen hatással vannak rám a szavai.

– Tudod, mit csináltak velem – jegyeztem meg halkán. Kezdett forrni bennem a düh. – Mind a hárman. Abban a pajtában.

Összehúzott szemmel állt meg tőlem alig egy lépésre.

– Talán ha nem vagy olyan beképzelt kis liba, békén hagytak volna. De te mindig nagyon fenn hordtad az orrodát, nem igaz?

– Téged pedig mindig csak használtak, aztán

eldobtak.

– Á, igen? És te? Nem ez történt veled a pajtában?

Csak akkor eszméltem rá, hogy mi történt, amikor Tonya feje oldalra billent, nekem pedig elfutotta a bizsergés a tenyerem, akkora erővel csattant az arcán. Nem tudtam türtőztetni magam, és most kárörvendőn néztem a döbbenetét.

– Hagyj minket békén! – suttogtam, és faképnél hagytam.

Akár ennyiben is maradhattunk volna. Bárcsak hazamentem volna. Bárcsak ne ültem volna le egy padra a főutcán! De leültem, és a történteken rágódtam.

Tíz perc sem telt el, amikor észrevettem Bent. Az utca túloldalán, leszegett fejjel, gyors léptekkel haladt. De nem hazafelé tartott, nem is arra, amerre én laktam. Abba az irányba igyekezett, ahonnan jöttem.

Utánaeredtem. Természetesen követtem. Kilenc sarkon keresztül, míg egy régi téglaházhoz ért, amelynek halvány világosság szűrődött ki az ablakain.

Becsengetett.

Az utca túloldaláról lestem megalázó, szégyenteljes árulását. Kinyílt az ajtó, és ott állt a küszöbön Tonya. Ben mondott neki valamit, mire elnevette magát. A karjába kapta Tonyát, az meg átfonta a derekát a lábával, és csak csókolóztak, míg Ben be nem vitte, és be nem vágta maguk mögött az ajtót. Én meg csak álltam a sötétben, és a

legszívesebben rájuk gyűjtottam volna a házat.

Nem mentem haza azonnal, pedig jobb lett volna. Otthon bosszút állhattam volna rajta. Addig kínozom, amíg könnyörögni nem kezd, és a végén valószínűleg végzek vele. Legalább papíron.

De nem.

Megálltam az éjjel-nappalinál, vettem egy üveg piát, aztán elballagtam a Poplar Streetre, és bekopogtam Johnhoz.

Meglepetésében felszaladt a szemöldöke, amikor ajtót nyitott. Korábban csak egyszer jártam nála, egy kisebb buliban, amit még elsőéves koromban tartott.

– Miért szeretik a fiúk az ilyen lányokat? – támadtam le rögtön a kérdéssel.

– Milyen lányokat?

– A Tonya-féléket. Most mondd meg nekem, mit látnak benne? Te mit látsz benne? Ben? Mindenki? John elnevette magát.

– Jól vagy, Lizzy?

– Nem vagyok jól. Szeretném, ha megmondanád. Most azonnal. Hadd halljam!

Végigmért, aztán pillantása megállapodott a kezemben tartott üvegen, majd végül a szemembe mondta:

– Mert jó fej. És van humora. Miért? Mi történt?

– Á, szóval ezért. Mert van humora! Szerinted van humora? Hát ez vicces – állapítottam meg keserűen.

– Mi ütött beléd?

– Dühös vagyok, John. Az ütött belém, hogy a

barátom éppen vele tölti az éjszakát – bukott ki belőlem, és elöntötte a szememet a könny.

Ugrott egyet az ádámcsutkája, ahogy nagyot nyelt. Sajnált... bárcsak ne láttam volna a szemében. Aznap este nem sajnálatra volt szükségem. Magyarázatot akartam. De legalábbis felejtetni akartam.

– Azt hittem, te az én oldalamon állsz – morogtam.

Megnyúlt az arca.

– Lizzy...

Helyes. Inkább kérjen bocsánatot, de ne szánakozzon rajtam.

Felemeltem az üveget, és megráztam. Egyszer végre nem akarok arra gondolni, micsoda fájdalmat tudnak okozni az emberek. Most arra vágytam, hogy egy barát legyen mellettem. És végre beszélhessek valakivel, aki megért. Engem, Tonyát, a múltunkat.

John nézett egy pillanatig, aztán félreállt az ajtóból.

– Gyere be.

A szerelmi bánatban az a legjobb, hogy minden csúf árnyalatával együtt mutatja meg az igazságot. Fáj, de tanulunk belőle.

A szerelmi bánatban az a legrosszabb, hogy néha elmondhatatlan tettekre készítenek.

Hamarosan magam is megtudom.

Azt mondják, a zsenialitás kéz a kézben jár a devianciával és a bűnözéssel. Azt hiszem, anyám valami szörnyűséget követett el a múltban.

Az anyám gyilkos. Az anyám gyilkos. Az anyám gyilkos.

Ezen kattog az agyam, nem tudok szabadulni a gondolattól. Nem először emésztenek sötét gondolatok. Eszembe jutnak az anyám sötét meséihez készült kézírásos jegyzetek, és ez most már napnál világosabb számomra: az ő lánya vagyok, és talán örököltém az elmebaját.

Az ágyamon ülök a szobámban, előttem kiteregetve a levelek, mind a négy. A lapok mindkét oldalán van írás. Semmi kétség, a füzetből származnak.

Kint megdördül az ég, elered az eső, és vadul veri az ablakokat. Kézbe veszem a *Zaklatást*, és kinyitom az egyik könyvjelzőnél.

Gonosz.

Gyűlölöm.

Pusztuljon!

Összecsapom a könyvet és behunyom a szememet.

Ez egy regény, emlékeztetem magam. Kitalált történet

két lányról. Az egyik elszereti a másik barátját, ezért az elhagyott lány éveken keresztül tartó, mesteri bosszút áll. A végén megkínozza vetélytársát, és vérfürdőt rendez. Azon tűnődöm, mennyit merített Anya a valóságból.

Nézem a könyvet, és pusztán attól mocskosnak érzem magam, hogy a birtokomban van.

„*Nyers, kíméletlen, lebilincselő*”, írják róla a kritikusok.

Vajon hány beteges történet táplálkozik valós eseményekből? Hány titkos vallomás született terápiás célból, amiről az olvasóknak fogalmuk sincs?

Felhívom EJ-t.

– Először is, most kaptam egy újabb levelet.

– És?

– Várj egy kicsit. Másodszor, az apám megcsalta az anyámat.

– Hű! Mesélj!

– Később. Előbb hadd kérjek valamit. Azt tudod, ugye, hogy a kapu mozgásérzékelője egy alkalmazáson keresztül jelez a telefonomon? Apa ragaszkodott hozzá, hogy telepítsem, amikor Anyához be akart törni az egyik rajongója.

– Igen?

– Tudom, hogy a megfigyelőkamerák felvételeit egy szerver tárolja, és ha valakinek van wifikapcsolata, a ház összes kamerájának képét láthatja a telefonján.

– És?

– Én is hozzáférést akarok kapni.

– Igen?

– Akkor bármelyik kamera felvételeit meg tudom

nézni. Visszamenőleg is, igaz? Vissza tudok keresni korábbi felvételeket, és látom, ki közelítette meg a házat, szaglászott-e valaki?

– Hát, nem egészen. Ha te új felhasználó vagy, csak azokat a felvételeket láthatod, amik azután készültek, hogy te is hozzáférést kaptál. A korábbiakat nem.

– A fenébe.

Hallom, hogy köhög.

– Nekem nem akarsz adni belőle? – kérdezem, mert sejtem, hogy füves cigit szív.

– Nem füvezek, Süni. Beteg vagyok.

– Ó. Influenza? Takonykór?

– Nem tudom. De marha szarul érzem magam.

– Akarod, hogy átmenjek? Viszek neked meleg levest. Megkérem Minnát, hogy főzzön gyorsan valamit.

– Nem, ne fáradj. Túlélem. Nem akarom, hogy te is elkapd.

– Nem fogom elkapni, a közeledbe se fogok menni. Majd a lehető legmesszebb ülök tőled.

Elneveti magát, és ettől megint köhögni kezd.

– A vírusok nem így működnek, Süni.

Nincs rá okom, mégis csalódottnak érzem magam.

– Hát jó, akkor a levelet holnapra hagyjuk.

– Jó.

– De csak ha én lehetek az orvosod.

Kipukkan belőle a nevetés.

– Papás-mamást nem akarsz játszani, Süni?

– Nagyon vicces vagy, EJ. – Örülök, hogy nem lát, mert elpirulok. – Holnap óra után felhívlak.

Alig várom a másnapot.

Egész éjszaka nyugtalanul forgolódom az ágyban, hallani vélem, hogy valaki kopogtat az ablakomon, pedig az emeleten van a szobám. Látom anyámat, amint felgyújtja a pajtát, és a lobogó lángnyelvek fényénél szép arca gonosz vigyorba torzul. Elképzelem, ahogy a *Zaklatás* hősnője kést fen, miközben bölcsődalt énekel meg nem született lányának, de aztán a bölcsődal rettenetes gyerekmondókává torzul, és a kés beleszalad valaki testébe, csöpög a vér, aztán már patakokban folyik, és amikor zihálva felriadok, veríték csorog le a nyakamon.

Kint már világos van, és elállt az eső. Vadul kalapáló szívvel megtörölközöm, és a telefonomért nyúlok.

Kilenc óra.

A szentségit! El fogok késni az egyetemről.

Kikászálódok az ágyból, és kibotorkálok a fürdőszobába. Tíz perc múlva farmerban, pulóverben és edzőcipőben kirohanok a házból.

Nagyon hideg van, reszketve ülök be a kocsiba. Másfél óra múlva teszem le az autót az egyetem parkolójába. Már elkezdődött az órám, ezért inkább be se megyek rá.

Sietség nélkül lépek be az épületbe.

Rögtön egy óriási plakátot látok, rajta anyám arca.

E. V. Renge életére emlékezünk.

További hirdetőoszlopok tájékoztatnak róla, hogy a nemrég átalakított Pearl termet az író tiszteletére

hamarosan átnevezik E. V. Renge teremre.

Szuper.

Elütök egy órát az emeleti kávézóban, az e-mailjeimet olvasom a lapon. Az egyikben digitális formában is megtekinthetem a két hét múlva esedékes E. V. Renge-rendezvény plakátját.

Kiváló előadók, köztük a szerző férje,
Ben Casper.

Pont Apa?

Összeszorítom a fogaimat. Nekem erről miért nem szólt senki? Nyilván Laima Roth vagy Anya valamelyik PR-menedzserének az ötlete volt az egész. Feltétlenül ki kell találnom valami jó kifogást, hogy miért nem megyek el.

A második órám különösebb izgalom nélkül lezajlik, kivéve, hogy Alex, akivel kellemetlenül sok tárgyat hallgatunk együtt, újabb poént süt el anyám kárára. Ha figyelmesebben olvastam volna a regényeit, most lehetnének ötleteim, miként szabaduljak meg tőle, mert ebben a félévben sokszor kihúzta már a gyufát.

Ettől a hirtelen támadt, rémes gondolattól hányinger fog el. Nem akarok olyan lenni, mint az anyám. És nem is jutnak eszembe ilyen dolgok. Vagy *korábban* nem jutottak. Csak azóta, hogy olvasni kezdtem a naplóját.

Az óra után azonnal felhívom EJ-t.

- Még mindig dögvóráson vagyok – jelenti komoran.
- Odamegyek.

– Te is beteg leszel.

– Nem leszek. De viszem a leveleket. Te pedig segítesz utána nézni a dolgoknak.

– Süket vagy, Süni? – kérdezi nevetve, de nincs harag, nincs szemrehányás a hangjában.

– Egyszerűen jobban tudom, mi kell neked.

– Ha tényleg jössz, feltétlenül vedd be a gyógyszereidet, jó? Mert fogadni mernék, hogy ki tudja, hány napja megfeledeztél róluk.

Elmosolyodom. EJ az egyetlen, aki a szívéen viseli az egészségemet.

Egy óra múlva egy jókora bevásárlószatyrot cipelek föl a lépcsőn. A legszükségesebbek vannak benne: csirkés tésztaleves és a kedvenc sült, töltött gombócai a helyi kávéházból, valamint megfázás elleni gyógyszerek, köhögéscsillapítók, tea (a fejemet teszem rá, hogy nem tart otthon ilyeneket) és citrom a szupermarketből.

Amikor ajtót nyit, vetek egy pillantást elgyötört arcára és vörös orrára, és beviszem a szatyrot a konyhába. Utánam jön, és derűs képpel figyeli, ahogy kipakolok.

– Néha egész jól nézel ki – állapítja meg.

– Mindjárt kapsz egyet! – figyelmeztetem.

Az arcomra vonatkozik a megjegyzése. Reggel semmire sem volt időm, kimaradt a sminkelés. Anyám is mindig ezt mondogatta, nagyon utáltam érte, „néha egész jól nézel ki”, mintha máskor meg egy bányarémnek gondolna.

– Hol a levél? – kérdezi EJ szipogva, mialatt szedegetem elő a szatyorból a holmikat.

– Először eszel, utána elolvashatod.

– Igen, mami – mondja némi szemrehányással a hangjában, de amikor megmelegítem a levesét a mikróban, és kitöltöm egy tálkába, engedelmesen odaül a konyhapulthoz, és tiltakozás nélkül, mohón bekanalazza.

Nem lep meg. A hűtő tök üres, az ásványvízen, sörön és izotóniás italokon kívül csak egy kis pizzamaradék van benne.

EJ csodálkozva néz rám, amikor teát főzök neki.

– Mi van? – förmedek rá. – Nagyon nem szeretném, ha feldobnád itt nekem a talpadat. Csípem a búrátat.

– Tényleg? – vigyorodik el.

– Tényleg.

– Hasznomat veszed?

– Előfordul.

– Van számodra valamim.

– Micsoda?

Hátradől a székében.

– A haverom elküldte a fájl.

– Milyen fájl?

– A leégett pajtával kapcsolatos nyomozás aktáját.

Földbe gyökerezik a lábam.

– Mikor? Eddig miért nem mondtad?

– Mert akkor azt akartad volna, hogy küldjem tovább neked, de én azt szeretném, ha együtt olvasnánk el.

Amikor összehúzott szemmel nézek rá, megint előveszi azt a vigyorát, amitől elolvadok. Megéri a pénzét, komolyan.

– Hol van? – kérdezem.

- Nyugi, nyugi – csitít önelégült, csúfondáros arccal.
- Először megeszem a levesemet, ha nem bánod. Utána elolvasom a levelet, és aztán együtt nekiülünk a fájlnak.

A legszívesebben kitekerném a nyakát.

Amikor végez az evéssel, beveszi a gyógyszert, amit adok neki, majd aprót kortyol a forró teából. Máris jobban néz ki, és gondolatban megveregetem a vállamat.

- Köszönöm, Casper doktornő – jegyzi meg gunyorosan.

Végre előveszem a táskámból a legújabb levelet.

EJ higgadtan olvassa, hirtelen komoly az arca. Amikor a végére ér, beletúr a hajába, és szánakozva rám néz.

Rohadtul utálok, ha szánakoznak rajtam.

De aztán rájövök, hogy nem nekem szól, mert hozzáteszi:

- Kenz, szerintem a szüleid nem voltak százasok.

19

– És ki ez a John? – Ez az első kérdésem.

– Talán ugyanott tanult, ahol anyukád – találgat EJ. Az íróasztalához húz nekem egy fotelt, ő pedig elhelyezkedik a székében a számítógépe előtt. Én is leülök mellé.

– Sehol sem említi, hogy az egyetemre járt volna. A kávéházban dolgozott. Ne hívjuk fel őket? Megkérdezhetnénk.

– Ez most komoly? Hogy ott dolgozott-e valaki húsz évvel ezelőtt? Ki emlékszik már az ilyen dolgokra? Lehet, hogy közben más lett a tulajdonos. Lehet, hogy már nem is kávéház. Lehet, hogy feketén alkalmazták. És még a nevét sem tudjuk. Ez elég kevés infó, Süni. Bocs.

– Persze. – Egy pillanatra elszégyellem magam. – Apától is megkérdezhetem.

– Egy: nincs mit kérdezni – horkan föl EJ. – Egyelőre semmi sem történt a levelek szerint. Lehet, hogy nem is fog. Kettő: úgy fest a dolog, hogy apád nem volt a hűség mintaképe.

– Na ne mondd!

– Ki tudja, mi egyebet csinált még? Nagyon úgy néz ki, hogy anyukád egyenlített. Azzal a pasival, akiről az apád beszélt, amikor leitta magát.

– Aha.

– És különben is, mit kérdeznél tőle? Hogy kik voltak anyád barátai? Vagy ehhez mit szólsz: „Figyelj, Apa, ki volt az a csaj, akivel megcsaltad Anyát az egyetemen? Mármint az, amelyikről tudomást szerzett?”

Az ajkamba harapok. Iszonyúan hangzik, ha mástól hallom.

– Bocs, Kenz. Csak... Igen, ez elég gáz.

Próbálok logikusan gondolkodni.

– Akkor ki az a Tonya?

– Igen. Ez jó kérdés. Elég sok mappából áll a nyomozati anyag. Van benne infó róla is, mert azt is elkértem.

Frusztráltan felsóhajtok.

– Miért tartod vissza az iratokat?

– Nem tartok vissza semmit. Lépésről lépésre haladunk. Szóval itt a fájl, lássuk...

A számítógép felé fordul, és megnyit egy dokumentumot.

– Tonya Shaffer. Ugyanabban az évben jött el a nevelőotthonból, mint anyukád. Sőt, ugyanabban az évben is érettségiztek. És ezt hallgasd: az elköltözése idején terhes volt.

– Micsoda?

– Igen. Terhesnek kellett lennie. A klinika nyilvántartása szerint hat hónapos terhes volt, amikor először náluk járt.

– Hol a gyerek?

– Örökbe fogadták.

– Úristen.

– Tonyáról szinte semmit nem találni róla azután, hogy elköltözött az otthonból. Nincs bankszámlája. Nem fizet adót. Nem köthető hozzá semmi. Volt egy ingatlan egyórányira Old Bow-tól, legalábbis a nevére volt bejegyezve.

– A levelekben az áll, hogy a városban volt lakása.

EJ megvonja a vállát.

– Talán csak bérelte. Sehol sincs nyoma. De az az ingatlan, egy tóparti faház, egy bizonyos Mrs. Cavendishé volt, aki a végrendeletében Tonyára hagyta a házat. Nem találtam köztük semmilyen kapcsolatot. Talán távoli rokona lehetett.

– Ott lakik még?

– Nem, pont ez a probléma. Két évvel azután, hogy megörökölte az ingatlant, a Linea Ingatlan Kft. vásárolta meg. Elég sok pénzért. Nyilvánvalóan nem akarták aztán továbbpasszolni.

– Hm.

– Továbbra is ennek a cégnek a tulajdonában áll. Tonya Shaffer viszont felszívódott.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy felszívódott?

– Nincs nyoma sehol. Nem dolgozott. Nincs fent egyik közösségi médiás platformon sem. Zéró infó. Megszűnt létezni.

– Nem járt egyetemre Old Bow-ban, vagy máshol?

– Nem.

– Nem dolgozott valahol?

– Hivatalosan nem.

– Furcsa. És mi van a leégett pajtával?

– Úú. – EJ rákattint egy másik mappára a képernyőn,

és megnyit több dokumentumot. – Na... Van vagy ötven oldal.

– Végig kell olvasnunk.

– Hogy időt spóroljak neked, én már elolvastam tegnap este. – Felém fordul, és rám kacsint. Szemmel láthatólag jobb a kedve, amióta megjöttem. Csodát tett a csirkeleves. – Igen. Unatkoztam, nem tudtam aludni. A haverom hajnali kettőkor küldte az e-mailet, hallottam a pinget.

– Ez csalás – mondom megrovón.

– Az. Szóval a tüzeset. Kiskanállal fogom adagolni a tényeket.

– Légy szíves. Nehogy véletlenül megerőltessem az agyamat.

Nem néz rám, de elmosolyodik, és miközben oldalanként görgeti lefelé a lapokat, magyarázni kezd.

– Szóval. Először is, a tűz valamikor este tíz óra és éjfél között kezdődött a pajtában, a Keller Nevelőotthon területén, a főépülettől egy kilométerre. A tűzoltók megállapították, hogy az ajtó mellett talált, megégett tartályokból származó benzin égett, és csak korlátozott területen terjedt a tűz. Mivel nem találtak arra utaló nyomokat, hogy a benzint szétlocsolták volna, nem lehetett egyértelműen kijelenteni, hogy gyújtogatás történt. Vagyis – fordul ekkor felém – egy tartály magától is felborulhatott, és a benzin véletlenül is kigyulladhatott.

– Véletlenül? Mégis hogyan? – értetlenkedem.

– Akármilyen lehetett. Nem tudni. Lehet, hogy valaki kijött onnan, és eldobott egy égő gyufát.

– Az gyűjtogatás.

– Igen. De az is elképzelhető, hogy a fiúk petárdákkal játszottak. A nyomozók azt sem tudták bizonyítani, hogy más is tartózkodott ott az áldozatokon kívül.

– Értem.

– Két áldozat holttestét az ajtó mellett találták meg, a harmadikét a pajtában beljebb. A jelentés szerint nem állapítható meg, hogy megpróbáltak-e kijutni, vagy már korábban ott ájultak el. Volt boncolás is, mivel az áldozatok holtteste nem szenesedett el teljesen.

– Jézusom...

– Igen. Mind a három fiú szervezetében magas volt az alkoholszint. És fogyasztottak drogot is, még hozzá szokatlanul nagy mennyiséget. Olyan gyógyszert vettek be, amit gyakran használnak kábítószerként. Csak receptre kapható.

– Szóval, drogoztak és ittak?

– Vagy *bedrogozták* őket. Mondom, mit találtak gyanúsak. A tűzoltók egy részben megégett botot is találtak a pajta közvetlen közelében.

Felhúzom a szemöldökömet, nem értem.

– És?

– Nem égett el teljesen. Ebben önmagában nincs semmi gyanús. Csakhogy a bot egy része valahogy másképp égett meg, volt rajta valami mintázat. Az egyik igazságügyi szakértő úgy érvelt, hogy az a rész azért nem égett meg annyira, mint a többi, mert valaminek neki volt támasztva. És azt a bizonyos mintázatot akár a pajta ajtajának kilincse is hagyhatta. Azt mondta, erős a gyanúja, hogy valaki kívülről kiékelte a kilincset, hogy

ne lehessen kinyitni az ajtót, és amikor alábbhagyott a tűz, elvette onnan a botot, és eldobta.

Érzem, hogy a gyomrom összeszűkül az idegességtől.

– Tehát akkor *mégis* gyújtogatás történt, ugye?

– Nem lehetett egyértelműen kijelenteni. Már csak azért sem, mert nem voltak tanúk, és mindenkinek volt alibije, aki ismerte a három fiút. Köztük... – Ismét felém fordul. – Tonya Shaffernek.

– Tonyának?

– Igen. A mi Tonyánknak.

– És anyámnak?

– Elizabeth Dunnt még csak ki sem hallgatták, és a neve sem szerepel a nyomozati anyagban. Miért is szerepelne? Nem jelentette senkinek, hogy korábban bántalmazták, így pedig nem lehetett kapcsolatba hozni az áldozatokkal.

– És Tonyát?

– Őt igen. Brandonnal, az egyik áldozattal járt. Kétszer hallgatták ki, és a jelentés szerint mind a kétszer hisztérikusan zokogott. Jóban volt mind a három fiúval, de a tűz idején más dolga volt. Két másik nevelőotthonos lány megerősítette az alibijét arra az éjszakára.

EJ széttárt karra fordul felém.

– Hát ennyi. A nyomozás hivatalosan azzal a megállapítással zárult, hogy a három srác hülye volt, és lényegében maguknak köszönhetik, ami történt.

Méltatlankodva csóválom a fejemet.

EJ megrántja a vállát.

– Elolvastam pár tanú vallomását is. Tudod, tanároké, szociális munkásoké. A fiúknak elég rossz

volt a hírük, a társaik sokat panaszkodtak rájuk. Az egyiknek már priusza is volt. Senki sem hullajtott könnyet értük. Tonya Shafferen kívül senkinek nem is hiányoztak.

– Figyelj – kezdem, EJ azonban felemeli az ujját, hogy hallgassak.

– A kihallgatások során Tonya egyetlenegyszer sem említette anyádat.

– Hm. Ez furcsa.

– Ugye hogy az? Még csak nem is célzott rá. Ha annyira odáig volt azért a Brandonért, és tudta, ki gyújtotta rájuk a pajtát, miért nem dobta fel?

– Igazad van.

Megkeresem az utolsó levelet, és újraolvasom.

A szerelmi bánatban az a legrosszabb, hogy néha elmondhatatlan tettekre késztet.

– Tessék – mutatom meg EJ-nek a mondatot. – Ezzel vajon mire céloz?

Beletúr a hajába.

– Fogalmam sincs, Kenz. Nem... nem hangzik túl jól.

Hát tényleg nem. És akkor még finoman fogalmaztunk. Nincs kétségem afelől, hogy Anya gyújtotta fel a pajtát, bár lehet, hogy csak rá akart ijeszteni a fiúkra. Bátran kijelenthetjük, hogy meggyilkolta őket.

És aki egyszer gyilkolt, másodszor is ölhet.

Tonya megzsarolta, mire Anya megfenyegette.

Nem mondom ki hangosan, de látom, hogy EJ is erre a következtetésre jutott.

Anyám szörnyűséges dolgot tett. Megint.

Az ötödik levél

A rossz ember olyan, mint a szúrós bogáncs: rád tapad, és viszketsz tőle. Akár tönkre is teheti a ruhádat, amikor leszeded magadról.

Még egyszer figyelmeztettem Tonyát.

– Hagyj minket békén, különben megbánod – kiáltottam rá, és komolyan is gondoltam.

– Óóó! Megbánom? – Gúnyosan tágra nyitotta a szemét, miközben kávéspohárral a jobb kezében állt a kávéház előtt, ahol John dolgozott. – Miért, mit fogsz csinálni? Bezársz egy pajtába, és rám gyújtod?

A legszívesebben újra pofon vágtam volna, de inkább a jól bevált terápiámhoz folyamodtam. Ez volt a módszerem – leírtam az érzéseimet, és egy sztorit kerekítettem köré.

Ezúttal a zaklatómról írtam. Új regénybe kezdtem, Tonya ihlette. Látod? Néha még a gonosz ember is jó valamire.

Az új regény komor lett, és fordulatos, szerepelt benne vérontás, árulás és szerelmi bánat bőven. Megszállottan dolgoztam. A következő két hónapból nem sokra emlékszem. Napokon keresztül írtam. Alig ettem. Az óráimra bejártam, de aztán bezárkóztam, és írtam tovább.

Az utolsó évemet végeztem az egyetemen. Voltak ötleteim, mihez kezdjek, ha megszereztem a diplomámat, de leginkább abban reménykedtem, hogy kiadják a könyvemet. E-mailben tartottam a kapcsolatot az ügynökömmel, aki bizonyos részeket átíratott velem, és türelemre intett: „Az ilyesmi nem egyszerű, sokáig tart, mire megtaláljuk a megfelelő kiadót. És a te kéziratodra máris vadul licitálnak. Legyél türelmes, Elizabeth. Megígérhetem neked, hogy meg fog változni az életed, amint megkötöttük a szerződést.”

Az jó lenne.

De nem erősségem a türelem, és viharos időszakot éltem át.

Végül kérdőre vontam Bent Tonya miatt. Természetesen mindent tagadott.

– Mással akarsz lenni? Én nem tartalak vissza – mondtam neki, és imádkoztam, hogy felrázzák a szavaim. – Dolgom van. A következő könyvemet írom. Nemsokára minden a szerződés és a megjelenés körül fog forogni, nem szeretném, ha miattam nem tudnád azt az életet élni, amit szeretnél.

Valóban megdöbbsent. Jó lenne azt mondani, hogy megváltozott.

Időt adtam neki. Nem hívtam fel. Az egyetemen nem kerestem a társaságát. Az órákon a maximumot nyújtottam, aztán hazajöttem, és éjjel-nappal írtam.

A bosszúm színe ez alkalommal a fekete volt. Amikor az új regényben a zaklató tönkreteszi a

hősnőm életét és vele együtt mindent, amit szeretett, a lány bosszúja sokkal kegyetlenebb, mint az első regényemben.

Egyszer késő este arra mentem haza, hogy Ben az asztalomnál ül, és cigarettázik. Majd felnyársalt a tekintetével.

Nálam ritkán dohányzott, általában csak olyankor, ha részeg volt.

– Mi ez? – kérdezte, miközben bepakoltam a bevásárlószatyorból a hűtőszekrénybe.

– Mi micsoda? – kérdeztem vissza anélkül, hogy hátrafordultam volna.

Mivel nem kaptam választ, végül megfordultam. Az új kéziratomat tartotta a kezében.

Azonnal elfutott a méreg.

– Ki engedte meg, hogy elolvasd?

– Mindig megengeded, hogy elolvassam.

– Ezt most nem! – Odaléptem hozzá, és kitéptem a kezéből a lapokat.

– Mi ez, Lizzy? – ismételte meg a kérdést. Rémület ült a tekintetében.

Tény, hogy brutális történet volt, és tudtam, miért rémült meg tőle ennyire. Az eleje rólunk szólt. És a többi? Hát, a többitől nekem is a hideg futkosott a hátamon.

– Nem az, amire gondolsz – nyugtattam meg, bár egyáltalán nem érdekelt, mit gondol.

Tulajdonképpen örültem is, hogy elolvasta. Talán képet kapott belőle arról, milyen is valójában Tonya, és mire vagyok képes én, ha az utamba állnak.

Elméletben persze.

– Lizzy... – Szinte félt. – Abban a szép kis fejecskédben... Úristen, hogy jutnak eszedbe egyáltalán ilyesmik? Ez nagyon beteg!

Álltam a tekintetét, és rá akartam zúdítni minden frusztrációmat.

– Mindenki képes szörnyűségekre! Minden azon múlik, mennyire van rossz napja. De én csak itt élem ki az ilyen irányú késztetéseimet – kocogtattam meg a fejemet.

Elnyomta a cigarettáját. Két kézzel megdörzsölte az arcát, és nagyot sóhajtott.

Vissza akartam kapni. Azt akartam, hogy fontos legyek neki. Azt akartam, hogy ugyanúgy csodáljon, mint régen, mint Tonya előtt. És dühös voltam, nagyon dühös.

Azt hiszem, te változtattál meg, Szirmocska. Vagy legalábbis reméltem.

– Ez a következő könyv – mondtam halkan. – Újabb regényt írok. Zseniális lesz.

Rám nézett, és láttam a tekintetén, ahogy a pánik helyét átveszi a csodálat. Kezét a csípőmre tette, és az ölébe ültetett.

– Te vagy zseniális – suttogta, arcát a nyakamba temetve, bár ezeket a szavakat ezerszer elismételte már. – Ne haragudj, jó? Ne haragudj. Szeretlek.

Azt hiszem, életében először kért tőlem bocsánatot, és ettől könnybe lábadt a szemem.

Lepillantottam az íróasztalomra állított csaknem üres sörösüvegére, amelynek alján ott úszott az

imént elnyomott cigarettacsikk.

*– Többet nem szabad a közelemben dohányoznod
– jegyeztem meg.*

Felsóhajtott, és rám nézett azzal a szép szemével.

– Ahogy akarod.

*Tudtam, hogy pánikba fog esni attól, amit
mondani készülök.*

– Terhes vagyok.

20

Két napja ki sem tettem a lábamat a lakásból.

Tegnap reggel, amikor felébredtem, az ajtó mellett a padlón találtam meg a levelet.

Aki küldte, tudja, hol lakom, hol alszom éppen, hol tanulok, hová járok kocsival. Megőrülök, hogy nem tudom, mit akar tőlem. És minden újabb levéllel mélyebbre sülyedek a sötétségben.

Nem vágyom arra, ami Anyának megadatott: sem a tehetségére, sem a szárnyaló, de beteges fantáziájára.

És erre a tudásra sem vágytam. Úgy tartják, a tudás hatalom. De azt nem mondja senki, milyen pusztító hatása lehet.

Azért maradok a városban, mert látni sem akarom Apát most, hogy tudom, hogyan viselkedett Anyával. Anyára sem akarok gondolni, mert nem az jutna eszembe, milyen zseniális volt, hanem hogy megcsalták, megalázták, és méltatlanul bántak vele. De leginkább az, hogy milyen szörnyű dolgokat tett.

Most már rettegek minden újabb levéltől. Elegem van belőlük, de mint egy függő, alig várom a következő adagomat. Meg kell ismernem a teljes történetet.

Összekucorodom a kanapén, és forgatom a kezemben a legújabb levelet.

Felkavaró volt elolvasni ezeket a szavakat: „Terhes vagyok.” Olyan érzésem van, mintha egy sorozatot néznék, amiben valamikor később én is felbukkanok. Csak most már tudom, mi történt előttem a szüleimmel.

Újra végigolvasom a levelet, majd küldök egy üzenetet EJ-nek. Nem reagál, azért felhívom, de egyenesen hangpostára kapcsol a telefonja.

De rá nem haragszom. Neki is megvan a maga élete. Magamra vagyok dühös. Egy, azaz egyetlen ember van, aki tud ezekről a levelekről. És történetesen az is ő, akinek elárulok egy ilyen horderejű titkot.

Amikor késő este visszahív, hangos zene szól a háttérben.

– Hogy vagy?

A levelekre, a nyomozásra gondol.

– Hát... jól.

Nem vagyok jól. Rengeteg a kérdés, és senkitől nem remélhetek rájuk választ EJ-en meg a haverjain kívül, akik az internetről vadásszák össze a dokumentumokat, és így lassan, mintha egy nehezített puzzle darabkáit illesztenénk össze, kibontakozik előttem a szüleim múltja.

Dióhéjban beszámolok neki az utolsó levélről.

– Fotózd le az oldalakat, és küldd el őket – kéri.

– Akkor előbb alá kell írnod egy titoktartási nyilatkozatot – ugratom.

– Igazad van – mondja.

Anya meghalt ugyan, de csakis velem akarta megosztani az élete történetét, ezért azt továbbra is titokban kell tartani.

– Egyébként is biztos sokkal izgalmasabb az a buli, ahol vagy, mint az én hülye leveleim.

– Ez egy kapcsolatépítő rendezvény egy rakás nagyképű fazonnal, akik nem járnak iskolába, mert ahhoz túl menők, viszont mindenki rátapadnak, hátha valaki megfinanszírozza a startupjukat.

– De legalább van pia meg zene.

– Te nem is iszol.

– Az igaz.

– És táncolni sem tudsz.

– Na, elég legyen.

Elneveti magát.

– De én azért örülnék neki, ha itt lennél – mondja halkan, és olyannyira szokatlan tőle ez az ellágyulás, hogy vadul zakatolni kezd a szívem. – Legközelebb eljöhetnél te is, hogy ilyet is láss.

Nem hiszem, hogy jól érezném magam ilyen menő társaságban.

– Én is örülnék neki, ha itt lennél – mondom inkább megjátszott közönnyel. – Felolvasnám neked a levelet.

Újra nevet.

– Mikor jössz vissza? – kérdezem.

– Három nap múlva.

Az a három nap hirtelen egy örökkévalóságnak tűnik. Az utolsó levél érkezése óta eltelt időt is annak érzem, pedig azt csak tegnap kaptam meg.

Ahogy mondtam, függő lettem.

Azt teszem, amit egy kreatív ember vagy egy oknyomozó újságíró tenne. Fogom Anya második bestsellerét, a *Zaklatást*, és újra olvasni kezdem.

Most lassan haladok. Amikor a főszereplőjéről beszél, megállok, és összevetem a regényben és a levelekben megrajzolt képet, alaposan megfigyelem az apró részleteket. Amikor a hősnő riválisáról beszél, lelki szemeimmel Tonyát látom. Amikor az elszeretett barátról esik szó, Apát látom, és szégyellem magam helyette. Amikor aprólékosan bemutatja, hogyan teszi tönkre jó néhány évvel később a hősnő a riválisa életét, a hideg futkározik a hátamon, és egy percre el kell fordítanom a tekintetemet, mert nem akarom elképzelni, hogy az anyám ilyesmit csinál.

Az első bosszúkönyvéhez nagyjából a saját életéből vette az ihletet, és ugyanez mondható el a másodikról is. Ezt ő maga ismerte el a leveleiben. A hősnője szörnyű dolgokat csinál. Ám ez csak azt jelenti, hogy Anya a való életben nem volt ennyire vérszomjas, de ami történt, megtörtént.

A bűnhődés fehér. A bosszú vörös. Az enyém vérfekete.

Állandóan megnézem a telefonomat, nem érkezett-e újabb üzenet névtelen feladótól.

Megnyitom az e-mail-fiókom, és oda-odapillantok a bejárati ajtó felé, valahányszor arra járok, hátha becsúsztatták alatta a következő levelet.

Felhívom az otthoni vezetékes számunkat.

Minna veszi föl a telefont.

– Hozott nekem valamit a postás? – kérdezem.

Türelmesen felolvassa mindegyik küldemény feladóját, de egyik sem az, akire én várok.

A rögeszmémé vált, tudom. De nincs kétségem afelől, hogy lesznek még levelek. Anya története

egyelőre nem ért véget. Ha a regényeiből indulok ki, a gyűjteményes kötete tartalmaz még egy történetet, csak nem tudom, az hogyan végződik. A rajongói szerint az írásai mesék. Akik nem ismerik a korábbi köteteket, „egy pszichopata vérfagyasztó rémtörténeteinek” nevezik őket.

Mindkettővel egyetérték.

Laimával a *Hegyes fogak* nevű titkos projekten dolgozott, de az égvilágon semmit sem tudni a témájáról. Csak remélni tudom, hogy nem tette tönkre senki életét az ihlet kedvéért.

Tucatszorra olvasom el a leveleket.

Amikor az utolsóban megsimogatom a „Szirmocska” szót, érzem, elöntik a szememet a könnyek.

„Világszép kislányom”, ismétlem magamban, valahányszor meglátom Anya leveleiben.

Érezni, hogy lassan hanyatlott a mentális egészsége. Apát hibáztatom érte, meg a másik nőt, Tonyát.

Amikor kint besötétedik, gyertyát gyújtok az ablaknál, lekapcsolom a lámpákat, és úgy döntök, hogy gyertyafénynél fogok írni. Nem a számítógépemen, hanem előveszek egy tollat meg egy üres füzetet a fiókból, és leülök velük a gyertyához.

Fogalmam sincs, mit írok. De most kivételesen Anyával szeretnék beszélni, hogy elmondhassam neki, mit érzek. Legalább papíron, mert köztünk szinte mindig gúnyos beszélgetések zajlottak.

Későre jár, a garzonban sötét van, és csend. Imbolyog a gyertya lángja, árnyékok táncolnak előttem a fehér, tiszta lapon.

Micsoda butaság, gondolom, de ez a terápia.
Mosolyogva írom le az első sort.

Kedves Anya!

Annyi mindent el akarok mondani neki, például hogy mit érzek, és megkérdezném tőle, ő hogy érezte magát akkor. Szeretném hallani a hangját. Az írók már csak ilyenek – papíron beszélgetnek.

De nem tud válaszolni. Nem. Már nem.

Hirtelen szíven üt a gondolat, és vasmarokkal szorítja össze a mellkasomat.

Arcomról lehervad a mosoly. Nehéz lesz a szívem. Szűrni kezd a szemem.

Eszembe jut, hogy talán jó lenne bevennem a gyógyszeremet. De nem, ennek semmi köze a betegségemhez. Ez nem egy roham. Csak nagyon hiányzik Anya.

Nem lehet megálljt parancsolni a feltoluló könnyeknek, lecsorognak az arcomon, és kiszakad belőlem a zokogás.

Hiányzol, Anya!

Huszonegy évet éltünk együtt, és nem becsültem meg.

Végül átengedem magam a bánatnak.

A hatodik levél

Szívesen írnám azt, hogy a terhesség gyönyörű időszaka volt az életemnek. De ez csak a mesében fordul elő.

A valóságban kész lidércnyomás volt.

Hat hónapom maradt rá, hogy gatyába rázzam az első kéziratomat.

A regényben a hősnőm magabiztos nővé érett, és mesterien kitervelt, körmönfont bosszúhadjáratra indult, hogy tönkretégye a támadói életét, leromboljon mindent, amit szerettek, és végül megölje őket. Ez volt az én ódám a múltamhoz, és Laima szerint döbbenetesen jól sikerült.

A szerencsének köszönhetem, hogy ő lett az ügynököm. És Johnnak. John beszélt rá elsőéves koromban, hogy küldjem be a novellámat egy országos versenyre. Laima Roth megkeresett e-mailben, nincs-e valami nagyobb terjedelmű művem, amit megmutathatnék neki. Elküldtem neki az első regényemet New Yorkba.

Laima kikiáltott zseninek, azt mondta, lenyűgöző a fantáziám.

Ha tudná...

Megígérte, hogy gazdaggá tesz. Már csak a

szerződés aláírása volt hátra, de személyesen még mindig nem találkoztam vele.

Előleget is kilátásba helyezett.

És fontolóra vettem, hogy szakítok Bennel.

Nehéz döntésnek ígérkezett. Nem volt családom. Ha úgy alakul a helyzet, Ben szülei, akik egyébként nem törték magukat, hogy megismerkedjenek velem, talán felajánlják a segítségüket a kisbaba körül. Ki ne örülne, hogy az unokájával foglalkozhat?

Egyébként kislányt vártam.

– Kislány – ízlelgette Ben a szót.

Azt hiszem, sokkolta a terhességem híre. Engem is. Halálos félelemmel töltött el már csak a tudat is, hogy hamarosan a világra jössz, és velem leszel, ugyanakkor megmagyarázhatatlanul boldoggá is tett!

Amíg valami el nem rontotta az örömet, ahogy az várható volt.

Furcsa dolgok kezdtek történni.

Egy nap hazajöttem, beléptem a konyhába, és torkom szakadtából felüvöltöttem, olyan rettenetes látvány fogadott. A lárma miatt hamarosan kopogtak az ajtón.

Grunger volt az, a ház gondnoka.

– Mi történt? – kérdezte, nyelvével az ajakpirszingjét forgatva.

A konyhára mutattam.

– Hűűű! – szörnyülködött. Mind a ketten a döglött patkányt bámultuk. A torkomig szaladt az epe. Egész testemben reszkettem. Éppen hogy

kiértem a fürdőszobába, már fel is fordult a gyomrom. Alig bírtam megállni a lábamon.

Bizonyára a hormonok miatt kerültem ilyen állapotba. Vagy a vérnyomásom miatt. Vagy az iszonyatos migrének miatt, amik teljes napokra kiütöttek.

– Könnyű szülésre számítok – mondta az orvos. – A vérnyomás és a migrének? Azokat figyelemmel kell kísérnünk, nehogy komplikációk lépjenek fel.

– Ebben a házban nincs patkány – jegyezte meg Grunger, de segített eltakarítani a tetemet. – Soha nem is volt. Sajnálom, Lizzy.

Napokig kísértett a döglött állat emléke. Meg más dolgoké is.

Mostanában mintha köd ülné meg az agyamat. Bizarr dolgokat csinálok, és nem is emlékszem rájuk.

Egy héttel később történt, hogy éppen beléptem az ajtón, de már a küszöbön megtorpantam, és csak néztem az új szőnyeget a szobában.

Ben nem mondta, hogy új szőnyeget akar. És amikor hazajött, ő is csak nézte.

– Szép szőnyeg. Hol vetted?

– Most szórakozol velem? – csattantam fel.

Vasvillaszemekkel néztem rá, de ő csak zavarodottan ráncolta a homlokát.

– Miért szórakoznék?

Ben sosem tudott jól hazudni. Tudtam, hogy nem ő cserélte le a szőnyeget. De hát nem is én voltam. Vagy mégis? Egyszerűen nem tudtam.

Mint az örült döntöttem magamba a kismamáknak árult multivitaminos ivólevet. Az alvással nem volt gondom. Épp ellenkezőleg, úgy aludtam, mint aki kómába esett. Ettől viszont kába lettem egész nap. Sokszor nem emlékeztem dolgokra, vagy olyasmiket láttam, amik nem voltak ott.

– Szed valamit? – tudakolta az orvos, amikor elpanaszoltam neki a tüneteimet.

– Nem, csak azt a vitaminos ivólevet iszom, amit maga javasolt.

A furcsaságok azonban nem szűntek meg.

Még ugyanazon a napon, amikor hazaértem az orvostól, kinyitottam a szekrényt, hogy felvegyek valami kényelmes otthoni ruhát, és megfagyott az ereimben a vér – a holmijaim át voltak rendezve. Minden máshol volt, mint ahová tenni szoktam.

Amikor egy nő a várandósságáról beszél, mindenki lelkendezik. Arról azonban hallgatnak, milyen nehéz időszak ez. Hogy milyen kimerítő lesz hirtelen az élet. Mennyi mindent áldoz föl az ember önmagából, és milyen küzdelmes lesz a szülésig vezető út.

Kezdett megbomlani az elmém.

A legváratlanabb pillanatokban leptek meg emlékek az elmúlt hónapokból, és ömlöttek a könnyeim, örültem, szomorkodtam vagy éppen dühöngtem amiatt, amit Ben miatt el kellett viselnem. Néha elfutott a méreg. Ebben az állapotomban írtam a legsötétebb fejezeteket.

És egyszer csak megmozdultál, Szirmocska. Majd kiugrott a szívem örömben. Emlékeztettem magam, hogy mindent, amit teszek, kettőnkért teszem. És talán Benért. Talán...

Tonyának színét sem láttam többé, mintha elnyelte volna a föld. Ben nem beszélt róla, de egy este, amikor benézett hozzám, átölelt, és ezt mormolta:

– Minden rendben lesz, Lizzy. Minden. Itt vagyunk egymásnak.

Nem kellett kimondania, de én tudtam: bármit csinált is addig a hátam mögött, vége. Ám ne gondold, hogy a nyugalmam gyengeséget takart – nem bocsátottam meg neki. Még nem. De nagyobb szükségem volt rá, mint valaha.

Újra találkoztam Johnnal. A terhességem utolsó hónapjaiban alig láttam. Egyre több időt töltöttem otthon, tanultam és írtam.

Meglepődött, amikor megtudta, hogy terhes vagyok.

– Miért vagy még mindig vele? – kérdezte, és szemmel láthatólag dühös volt.

Megvontam a vállamat. Mit felelhettem volna? Mert így alakult. Mert már senkivel sem akartam lenni. Mert még mindig szerelmes voltam, de szégyelltem, hogy akit szeretek, nem úgy bánik velem, ahogy szeretném.

Ezeket csupán gondoltam. Egy nap azonban Ben elutazott meglátogatni a szüleit, és nagyszerű hírt hozott.

– Beszéltem velük, Lizzy.
– Miről?
– Szeretnének megismerkedni veled.
– Milyen kedves! – mondtam gömbölyű hasamat simogatva.
– Az unokánk, ezt mondta Anya valamelyik nap – vigyorgott Ben.

Nyilván nem mondhattak mást.

– Azt hiszem, kellett neki egy kis idő, hogy megbarátkozzon a gondolattal – folytatta Ben. – Azt is elmondtam neki, hogy nemsokára aláírod a szerződést. Örül, hogy jól alakulnak a dolgaink.

Legszívesebben hozzávágtam volna valamit. Mindig is úgy éreztem, hogy a szülei a szerződésemen kívül semmi értékeset nem látnak sem bennem, sem a kapcsolatunkban. Mintha a jóindulatuk is egyes-egyedül annak szólna.

A tehetség akár átok is lehet. De a nehéz pillanatokban, amikor semmi más nem segíthetett, nekem mindig a velem született tehetségem volt a mentsvárom.

Most is. Új projektet találtam ki magamnak. Elkezdtem írni egy mesét, aztán később többet is. Először fordult elő, hogy nem azért írtam, mert ki akartam adni magamból bizonyos dolgokat, és nem is gondoltam rá, hogy a világnak vagy az olvasóimnak írok, ha lesznek egyáltalán.

Ezeket a meséket egyetlen olvasónak szántam: neked, világszép kislányom.

Behunyom a szememet, nem akarok sírni.

Még a garzonlakásom ajtajában állok; újabb levelet találtam a nyíláson becsúsztatva. Három nap alatt a másodikat. Ez a leghosszabb, és még csak az első részét olvastam el.

Mohón falok minden szót. Fájnak. A szavaknak általában gyógyító hatásuk van, de mindennél erősebb fájdalmat is okozhatnak.

Anya az évek során ritkán mutatta meg, hogy ilyen kedves is tud lenni. Ha egy hónappal ezelőtt kérdeznék meg, amikor még élt, keserűen azonnal azt válaszoltam volna, hogy soha nem volt kedves hozzám.

De csak az indulat beszélt volna belőlem, mert évek óta lázadtam ellene.

Aranyos is tudott lenni. Sokszor volt is.

Emlékszem a tizenhatodik születésnapomra. Megtudta, hogy titokban járok valakivel, és elfutotta a méreg.

– Nem ajánlom, hogy széttedd a lábadat! – mondta.

De aznap este bekopogott hozzám, leült az ágyam szélére, és mondott valamit. Én úgy tettem, mint aki észre sem veszi, hogy ott van, de nagyon megdöbbsentem.

– Vannak apró dolgok az életben, amiket szinte észre sem veszünk, néha mégis gyökeresen megváltoztatnak bennünket.

Úgy beszélt, ahogy írt, szomorúan és baljóslatúan, mintha figyelmeztetni akarna.

Napközben általában erősen sminkelte magát, és aznap este a sok festék nélkül valahogy idősebbnek tűnt. Szomorúbbnak is. Bor szagát éreztem rajta, mintha egy buliból érkezett volna haza. Mosolygott ugyan, de nem mondhatni, hogy vidám lett volna, bár nem is a szokásos hideg tekintetével fürkészte az arcomat.

– Gyönyörű vagy, ugye tudod? – kérdezte. – És okos is, Mackenzie. A kettő együtt veszélyes. Tanuld meg jól használni az adottságaidat, különben egy nap még a vesztedet okozhatják.

Na, témánál vagyunk.

Mindig figyelmeztetés csendült a hangjában, mintha a világ vége közeledne.

De aznap este újra elmosolyodott, és az arcomat két tenyere közé fogva megpuszilt. Nem húzódott rögtön el, hanem hozzám simulva ott maradt még egy kicsit, és azt mondta:

– A szépség és a tehetség éppúgy lehet áldás, mint átok. Az alma nem esik messze a fájától.

Patakokban folyik a könnyem. Csak most nyertek értelmet a szavai.

Csupán egyvalami zavar. Azt mondta, az első mesét nekem írta. De aki olvasta ezt a mesegyűjteményt, tudja, hogy ezeket a történeteket nem gyerekeknek szánták. Hátborzongatók. Komorak. Rengeteg bennük az erőszak.

Vajon mi történt Anya életében, amitől a meséi rémtörténetekké váltak?

Rátérek a levél következő részére. Az legalább vidáman kezdődik:

Szirmocska, elviselhetetlen a nagyanyád.

A hatodik levél

Második rész

Evelyn Casper, Ben anyja nem jött el a diplomaosztónkra, sem az enyémre, sem a fiáéra. Az apja sem. Már réges-régen tervbe vették, hogy elutaznak Floridába, magyarázta. Majdnem megmondtam neki, hogy mi meg négy éve tervezzük, hogy diplomát kapunk, de hát ki vagyok én, hogy eldöntsem, melyik a fontosabb.

Ben nem büszkélkedhetett a diplomájával, jóformán kegyelemből sikerült neki elvégezni az egyetemet. Se gyakornoki munkára, se más állásra nem kapott ajánlatot, míg engem három helyről is megkerestek.

Evelyn udvariasságból azért felhívott telefonon.

– Nagyszerű, drágám. Büszke vagyok rád. Ben szerencsés fiú, hogy vagy neki.

Milyen igaz.

És igen, szóba állt velem. Már kétszer beszéltünk. A nagyanyád megkérdezte, nem lenne kedvünk meglátogatni őket a keleti parton, és talán, csak

talán: odaköltözni. Természetesen a regényem szerződése felől is érdeklődött, majd ezzel zárta a beszélgetésünket:

– Vigyázzatok egymásra.

Értelemszerűen én vigyáztam Benre. Diplomázás után lejárt az albérleti szerződése, ezért hozzám költözött, de mivel előtte is sok időt töltött nálam, tulajdonképpen olyan volt, mintha végig ott lakott volna. Csak nem volt akkora rendetlenség.

Már a diplomaosztó előtt havonta elutazott a szüleihez. Én ezt helyesnek tartottam. Azzal magyarázta, hogy nem érzi jól magát az anyja.

A diplomaosztó után kimondottan örültem, ha egy hétvégét nélküle tölthettem. Kivitem a repülőtérre, aztán néhány nap múlva érte is mentem. Mindig rettentően örült a viszontlátásnak, úgy jött vissza, mintha kicserélték volna.

Akkor már mindenórás terhes voltam. Az első regényem szerkesztése lezárult, mehetett a nyomdába. A második thrillerem befejezésénél tartottam, ami arról szólt, hogy egy férfi folyamatosan a nyomában jár egy nőnek. Felkészültem rá, hogy meghódítom a világot.

Az egyik hétvégén, amikor Ben éppen a haverjaival lógott, telefonált az anyja.

– Ha megszületett a baba, és a könyved is megjelent, jobban rá fogsz érní. Esetleg mindannyian elutazhatnánk Görögországba – javasolta. Nagyot dobbant a szívem. Végre, végre lesz családom! – Mi most jöttünk haza. Gyönyörű

hely.

– Mikor? – Nem értettem. Ben két héttel korábban látogatta meg őket. Erről a görög útról egy szót sem szólt.

– A múlt héten érkeztünk haza.

– És Ben...?

– Mi van Bennel?

– Nem mondta.

– Igen, jó lenne, ha szóba hoznád neki.

Látogassatok meg minket. Tél óta nem láttuk.

Kihagyott egy ütemet a szívem.

– Tél óta? – visszhangoztam.

– Igen. Fél éve.

Forogni kezdett velem a világ, dobolt a vér a fülemben.

Ben hónapok óta hazugságokkal traktált. Ki tudja, hová járt.

– Drágám, mennem kell – mondta Evelyn, azzal letette.

Álltam kezemben a telefonkagylóval, meredtem a semmibe, és tombolt bennem a harag.

Úgy terveztem, hogy számonkérem Benen a hazugságait, amint hazajön, de amikor este beállított, valahogy furcsán nézett rám. Lassan a fotelhoz ment, és leült. Egy darabig a száját rágva a szőnyeget bámulta, végül rám nézett.

– Mi történt közted és a három fiú között a nevelőotthonban?

Ebből már tudtam, hogy Tonya visszatért. Illetve lassan ráébredtem: valójában soha el sem ment. Ki

más árulta volna el Bennek, amit titokban akartam tartani előtte? Ki másnál töltötte volna Ben azokat a hétvégéket, amikor állítólag a szüleit látogatta meg?

– Megtámadtak – feleltem. – Olvastad a regényemet. Tudod, Ben.

– És utána?

Á, szóval itt jön a képbe a gonosz boszorka.

– És utána megúszták az egészet – válaszoltam kertelés nélkül, állva a tekintetét. – Azért írtam meg az én változatomat.

Nem szóltam neki az anyja telefonhívásáról, és azt sem árultam el, hogy lebukott, mert tudom, hogy nem a szüleihez utazik hétvégenként. De biztosra akartam menni. Bizonyítékot akartam.

Majdnem felnevettem, amikor Ben így folytatta:

– A jövő hétvégén meglátogatom a szüleimet.

– Két hét múlva szülni fogok – emlékeztettem gúnyosan.

– Tudom. Addigra hazajövök. Nyilván. De Anya elég rosszul érzi magát.

Görögországban, gondoltam, és majdnem ki is mondtam hangosan, de még idejében észbe kaptam.

Aznap este látni sem bírtam Bent. Fogtam a válltászkámat, belecsúsztottam a naplómat, és faképnél hagytam.

Mihez kezdek volna? Össze kellett szednem magam, hogy végre elszánjam magam. Egyszer s mindenkorra le kellett zárnom ezt az ügyet. Döntennem kellett, lépnem, és tudtam, hogy abból nem szép dolgok következnek.

*Tonya visszatért. És mint mindig, most is a
legrosszabbat hozta ki belőlem.*

Így festett a legújabb kéziratom.

„Gonosz. Gonosz. Gonosz. Gonosz.

Gonosz. Gonosz. Gonosz. Gonosz.

Gyűlölöm.

Pusztuljon!”

*Ritkán, de előfordul, hogy amit elképzeltünk,
valósággá válik...*

22

– Elképesztő. – EJ visszaadja a levelet, és hátradől a számítógépes székben.

Négy napig volt távol, majd belehaltam. Ezt persze nem fogom az orrára kötni.

Felhúzott lábbal ülök az íróasztal mellé odarángatott fotelban.

– Szerinted kezdett megőrülni? Anyám.

– Öszintén?

Nem válaszolok, csak várakozón nézek rá.

– Nyomasztók a regényei. Baromi nyomasztók. – A nyomatek kedvéért felhúzza a szemöldökét. – Amiket a hősnői csináltak... Hát az nem semmi. Mrs. Casper... Róla ránézésre azt gondolta az ember, hogy nem riadna vissza... – Megköszörüli a torkát. – Figyelj, ne borulj ki, de néha tényleg azt lehetett gondolni róla, hogy *személyes* tapasztalatai voltak arról, amit írt, ha érted, mire gondolok.

Tessék, itt az igazság, amit a barátok és a család eddig soha nem mondtak a szemembe. És Anya elég gyakran tényleg furcsán viselkedett. Nem jó értelemben vett furcsán.

– Nem is tudom... – Olyan hirtelen esik le a tantusz, hogy majdnem felnevetek, amiért ez eddig nem jutott

eszembe. – Nem is tudom, elképzelhető, hogy Anya bipoláris volt...?

EJ-nek felszalad a szemöldöke.

– Szerinted elképzelhető? – ismétlem meg a kérdést.

Rám néz, bólint.

– Tulajdonképpen igen. Simán elképzelhető.

– Valamilyen személyiségzavara lehetett. Például több külön személyisége.

– Húha – kerekedik el EJ szeme.

Visszagondolok a levelekre.

– Szerinted ő talált ki mindent? Amit a leveleiben leírt?

– Nem.

– És ha mégis?

EJ döbbenten mered rám.

Kifújom a levegőt.

Soha nem jutott eszembe, hogy amilyen kitűnő író volt, a páratlan fantáziájával bármit kitalálhatott. Pláne ha még valamilyen mentális zavara is volt. De sem ő, sem Apa nem említette soha.

– Á, butaságokat beszélek... Igen, mindenféle örülséget találok ki.

Amikor azonban ránézek EJ-re, látom rajta, hogy szerinte nem mondok butaságokat. Olyan arcot vág, mint aki most fedezte fel a szörnyű igazságot.

– Eddig miért nem mutatta meg nekem ezeket a leveleket? – kérdezem.

EJ a széktámlának dönti a fejét, a mennyezetet tanulmányozza.

– Lehet, hogy tervezte, csak aztán... közbejött a

baleset.

– Azt akarod mondani, hogy talán be sem fejezte a történetét?

– Nem tudom.

– És ha sosem ismerjük meg a végét?

– Elképzelhető, hogy a végére ért, és megkért valakit, hogy juttassa el neked, ha vele történik valami.

Végigfut a hideg a hátamon.

– Na várjunk csak, m-m... – Elharapom a szót, mert hirtelen újabb lehetőség jut az eszembe. – Mire célsz? Számított rá, hogy történni fog vele valami? Ezért írta meg nekem az élete történetét?

Én sokkos állapotban vagyok, EJ viszont megőrzi a nyugalmát.

– Lehet.

– Akkor... Jó, jó, jó. Nem tudjuk, ki küldözgeti ezeket a leveleket... de miért nem küldi el mindet egyszerre? Miért aprózza el az információt?

– Talán hogy lassan fedezd fel az igazságot, kutass egy kicsit. Gondold meg, ha odaállítana hozzád valaki, hogy „figyelj, anyád kinyírt három srácot egy nevelőotthonban, aztán később valószínűleg azt a csajt is kivonta a forgalomból, akivel az apád folyamatosan megcsalta, és mindezt okosan még a regényeiben is megírta”, hinnél neki? Nem – válaszolja meg helyettem a kérdést. De tulajdonképpen én is ezt mondanám. – Most viszont, hogy utánanéztél ennek-annak, rájöttél, hogy olyasmiket is leír a regényeiben, amik tényleg megtörténtek a valóságban.

– Hm. Hát igen.

Egy ideig a gondolatainkba merülve hallgatunk.

– Jó lenne beszélni valakivel, aki ismerte Anyát a nevelőotthonos időkben – szólalok meg végül. – Sőt, olyasvalaki lenne a legjobb, aki Anyát és Tonyát is ismerte.

– Ha találsz ilyen embert...

– Az lesz a legegyszerűbb, ha elmegyek a Keller nevelőotthonba.

Nincs túl sok megtakarított pénzem, abból nem futja repülőjegyre, de Apától bármikor kérhetek. Most, hogy Anya már nincs, egyszerűbben adhat, és még csak magyarázkodnom sem kell, hogy mire költöm.

Felpillantva azt látom, hogy EJ halvány mosollyal az arcán méreget.

– Mi van? – rántom meg a vállamat. – Olyasvalakivel kell beszélnem, aki maga is ott volt, amikor Anya és Tonya a nevelőotthonban éltek. Egy szemtanúval. Telefonon nem fognak ilyesmiről beszélni. És talán Old Bow-ba is el tudok menni valamikor.

– Nem hinném, hogy bármit találnál Old Bow-ban.

– Apának voltak ott haverjai. Megszerzem a nevüket, és kiderítem, lakik-e még ott valaki közülük. Apának sok haverja ismerte Tonyát. Együtt buliztak, nem?

– Figyelj, annak már húsz éve. Ki fog emlékezni valami random csajra, aki velük tivornyázott néhány hónapig? Pláne úgy, hogy állandóan tök részegek voltak?

– Így dolgozik egy magánnyomozó. Egyik nyomról a másikig haladva göngyölíti fel az ügyet.

– De te nem vagy magánnyomozó, Sünikém.

– Tudom. Kár, hogy nincs pénzem, felfogadnék egyet.

– Nekem van.

Rámeredek.

– Ó, menj a fenébe, EJ. Nem kell a pénzed. Majd kitalálok valamit.

– Mondok valamit, de ne harapd le a fejemet, oké?

Gyanakvó oldalpillantást vetek rá.

– Megígéred? – kérdezi elbűvölő mosollyal.

Forgatom kicsit a szememet.

– Megígérem.

– Elmegyek veled Brimmville-be.

Megdobban a szívem.

– Komolyan?

– De csak ha megengeded, hogy mindkettőnknek én vegyem meg a repülőjegyet, és fizessem a költségeket.

Összehúszom a szememet, mert tudom, hogy úgyis az lesz, amit ő akar.

Az az igazság, hogy EJ-t felveti a pénz, engem meg nem annyira. Tulajdonképpen megkönnyebbülök, hogy felajánlja, így nem kényszerülök megcsapolni a csekélyke megtakarításaimat, és Apától sem kell kunyerálnom.

– Rendben van – bólintok, de nem nézek rá. – Köszönöm.

EJ egy alig hallható „igen!”-nel a levegőbe öklöz:

– Mikor indulunk? Holnap?

Idegesen felnevetek az örült ötletén, de a szívem közben meglódul a várakozás izgalmától.

23

Másnap, amint végeztem az óráimmal, már megyek is EJ-hez.

– Csalódni fogsz – mondja, amikor belépek.

A válltáskámat lehajítom az ajtó mellé, kiveszek magamnak egy doboz üdítőt a hűtőszekrényből, és leülök a fotelba.

EJ jobbra-balra forgatja magát a számítógépes székekben.

– De az is lehet, hogy nem. Attól függ.

– Nyögd már ki! – förmedek rá, mert izgatottan várok minden új információt.

EJ a számítógép felé fordul.

– Tudod, hogy manapság már nem lehet elbújni. – Szélesebesen járnak az ujjai a billentyűk fölött, és a képernyőn különféle böngészőablakok meg dokumentumok nyílnak meg. – Bármit teszel, nyomot hagysz magad után. Akkor is, ha nem vagy online.

– Kivéve persze, ha meghaltál.

EJ megköszörüli a torkát.

– A nevelőotthont tizenöt évvel ezelőtt bezárták. Úgy okoskodtam, hogy mivel anyukádnak nem voltak barátai, és nem is említett senkit, akivel jóban lett volna, nem érdemes arra pazarolni az időt, hogy lenyomozzam,

kikkel végzett egyszerre a suliban. Mindenesetre lekértem az akkori nyilvántartást, és egy csomó névvel megpróbálkoztam, de szerte az országban több tucat azonos nevű és azonos korú személyt találtam. Szóval szerintem ez időpocsékolás. Célszerűbb lenne azokra az alkalmazottakra koncentrálni, akik a tüzeset idején a nevelőotthonban vagy a környékén dolgoztak.

– És őket hogy találjuk meg?

– A rendőrségi akták alapján. Tanárookra, szociális munkásokra, terapeutákra gondolok. Igazság szerint meglepően sokan voltak. A tűz miatt elrendelt bűnügyi nyomozás során szinte mindenkit behívtak, de egynél többször csak három embert hallgattak ki. Az egyik a nevelőotthon terapeutája volt, de ő két éve meghalt.

– Kár.

– Aztán a nevelőotthonból az egyik felső tagozatos matektanárt, de nem sokkal az otthon bezárása után ő is meghalt.

– Szuper – motyogtam. – És a harmadik?

– A harmadik Dianne Jacobson, az egyik nevelő. Őt furcsa módon többször is behívták a nyomozás alatt. A tűz idején ő volt az éjszakás. – Jelentősegteljes pillantást vet rám. – A nyomozás vezetője szerint a gyerekek keresztanyának hívták.

– Tudod, mi az érdekes? A *Hiába menekülszben* van egy szereplő, egy kollégiumi nevelő, és a főszereplő hozzá fordul segítségért. Ő az egyetlen, akit Anya pozitív szereplőként ábrázol.

– Helyben vagyunk.

– Na, ne csigázz tovább. Most hol lakik?

– A nevelőotthonban dolgozott, amíg az otthont meg nem szüntették, és akkor rögtön nyugdíjba ment. Hetvenhárom éves. A nyilvántartás szerint a Kellertől körülbelül kétórányira van egy háza. Többször hívtam telefonon, egy vezetékes számot, de nem vette föl senki. És mobiltelefonszám nincs a nevén regisztrálva.

– Kinek nincs manapság mobiltelefonja?

– Meglepődnél, ha tudnád, mennyi embernek. Lehet, hogy feltöltőkártyás telefont használ. A gépjármű-nyilvántartást is megnéztem, aszerint ugyanazon a címen van egy autó regisztrálva. Rokonai nincsenek, én legalábbis senkit sem találtam.

– Gondolod, hogy ott lakik?

EJ hátradől, és a széket megpörgetve szembefordul velem.

– Nem tudom. De ha soha nem veszi fel a telefont, akkor nem is tudjuk kideríteni, hacsak...

Felvonom a szemöldökömet.

– Hacsak?

– Hacsak meg nem látogatjuk.

Összeszorítom a számát, hogy elrejtsem a mosolyomat.

– Szóval... – Ujjaival a szék karfáján dobol. – Tekintettel arra, hogy ma péntek van, és most pár napig nincs órád, azt javasolnám, hogy utazzunk el Nebraskába.

Meg se merek moccanni, nehogy elillanjon az izgalmas lehetőség, hogy EJ-vel ilyen messzire utazunk.

– De csakis akkor... – szegezi rám a mutatóujját, mintha pisztollyal fenyegetne –, ha én állom a

költségeket.

Visszafojtom a lélegzetemet, mert a végén még elsütök valami idéetlen viccet, esetleg olyasmit mondok, amitől hálátlannak tűnhetek, pedig kicsit szégyellem magam, amiért EJ fizet az én dolgaim után.

– Rendben. Legyen úgy.

– Helyes.

– Az adósod leszek.

– Dehogyan leszel.

A számítógéphez visszafordul, és gépelni kezd. Nem telik bele sok idő, már le is foglalt másnap reggelre két retúrjegyet Nebraskába, meg egy éjszakára egy motelszobát.

– Nincs ellene kifogásod, hogy egy szobában aludjunk, igaz, Süni?

Nyelek egyet. Lehet, hogy kínos lesz, de már sokszor éjszakáztam a kanapéján.

– Nincs. De két ágy van, ugye?

Megfordul, és pajzán vigyorral néz rám.

– Természetesen.

Olyan izgatott vagyok, hogy szinte egy falat se megy le a torkomon, pedig EJ pizzát rendelt, hogy közben megbeszéljük a hogyan és a mikor logisztikáját.

Késő este kerülök haza. Nem tudok aludni, csak forgolódom egész éjszaka, és azon jár az eszem, hogyan fog sikerülni az utazásunk.

Talán hiába utazunk oda, nem találunk semmi érdekeset.

Az viszont elképzelhető, hogy ráakadunk valakire, aki ismerte Anyát, mielőtt országos híresség lett belőle.

Mielőtt gazdag, független nő lett. Aki akkor ismerte, amikor szörnyűségek történtek vele, és megváltoztatták az életét.

24

EJ reggel hétre jön értem.

– Jó ez az új smink – jegyzi meg, amikor beszálok mellé a kocsiba.

Forgatom a szememet. *Pimasz fráter.*

Ezúttal alig festettem ki magam. Egyrészt azért, mert nem akarom, hogy megbámuljanak a reptéren. Másodszor azért, hátha találunk valakit, aki ismerte Anyát, és nem lenne szerencsés, ha elijeszteném a külsőmmel. Fekete sminkben esetleg barátságtalannak gondolhatnak, különösen az idősebbek. Kapucnis pulóver helyett hosszú ujjú inget és kardigánt vettem föl, meg farmert. Minden eshetőségre felkészülve egy rövid kabátot is begyömöszöltem a hátizsákba.

Elég egyszerű a tervünk.

A Keller nevelőotthon mindössze félóránnyira esik a várostól, ahol leszállunk. A repülőtéren autót bérelünk, azzal megyünk ki az intézethez, illetve ahhoz, ami maradt belőle. Onnan kétóránnyal autóútra van a nevelő háza, onnan aztán még aznap este visszaautóznak a városba, ott töltjük az éjszakát, és másnap reggel hazautazunk.

Még sötétben és október közepéhez képest elég enyhe időben indulunk a repülőtérre. A benzinkútnál

megállunk tankolni, és veszünk valami harapnivalót. A repülőtér a város szélén van, időnk, mint a tenger, így eltöltünk tíz percet a szomszédos játékteremben. EJ imádja a játékgépeket, ki nem hagyna egy alkalmat sem, amikor játszani lehet.

Mire végül kiballagunk, a benzinkút parkolója zsúfolásig megtelt járművekkel, van, aki tankol, más kutyát sétáltat. EJ kocsija mellett egy öttagú család éppen a jól megpakolt városi terepjárójukat rendezi át.

Szertelen izgalom árad szét bennem. Anya rengeteget utazott, amikor a könyveit promotálta, de engem nagyon ritkán vitt magával. Ki sem tettem a lábamat az Egyesült Államokból, és úgy általában nem sokat utaztam, kivéve hogy néha a szüleimmel és a nagyszüleimmel Florida Keysnél nyaraltunk. Nem éppen így képzelem a kellemes kikapcsolódást.

Szóval most fűt a kalandvágy.

A koci másik oldalán parkoló idősebb házaspár ránk mosolyog, és megkérdezik, hogy érezzük magunkat. Biztosan azt hiszik, hogy egy pár vagyunk. Egy pillanatra azt kívánom, bárcsak így lenne, aztán szégyenkezve elhessegetem magamtól a gondolatot.

– Várj! – szól rám EJ, amikor kinyitom az anyósülés ajtaját, hogy beszálljak.

Amikor rápillantok, látom, hogy dermedten néz valamit a kocsiban.

– Mi az? – Követem a tekintetét, és leesik az állam.

Egy boríték hever az ülésemen.

Rémülten körülnézek, hogy vajon honnan figyelnek minket. De senki sincs a közelünkben azon a családon

kívül, amelynek tagjai buzgón rámolnak a terepjárójukban, amelybe az egész házukat bepakolták.

Összenézek EJ-vel. Nyugtalanság ül ki az arcára.

– Bezártad a kocsit? – kérdezem tőle.

A hallgatásából arra következtetek, hogy valószínűleg elfelejtette, és az autó nyitva maradt, amíg a játéktérben voltunk.

Előrehajolok a borítékért, és látnoki képességek nélkül is tudom, mi lesz ráírva:

A #1 rajongótól. XOXO

A hetedik levél

*Két hét múlva a karomban foglak tartani,
Szirmocska.*

*Johnnál ülök, és akkora a hasam, mint egy
görögdinnye. Az orvos azt mondta, hogy tökéletes
anya vagyok. Sosem gondoltam volna, hogy anya
leszek, pláne hogy tökéletes anya. Állítólag könnyen
fogok szülni. Az nem lesz könnyű, ami utána vár
rám.*

*Ma végleg betelt a pohár. Ben összeverekedett
Johnnal.*

*Fogalmam sincs, mit keresett egyáltalán John
lakásában. Meg akartam látogatni Johnnt, és akkor
láttam, hogy a bejárat előtt vitatkoznak.*

*– Nem érdekled meg Lizzyt! Semmit sem
érdemelsz meg! – sziszegte John.*

*Ben csak nevetett, és – az én elbűvölő,
szórakoztató Benem – rávetette magát Johnra.
Természetesen részeg volt.*

*Felsikítottam. Amikor mindketten elvágódtak a
földön, rájuk kiabáltam, hogy hagyják abba. Nem
tudom, hogyan került Ben kezébe egy törött üveg, de
megvágta vele Johnnt.*

Folyt a vér, nagyon sok vér. John a földön ülve

szorította az alkarját, ujjai között keskeny patakokban csordogált a vére. Igyekeztem megnyugtatni.

Ben vele szemben ült, morogva szitkozódott és szabadkozott, amíg a mentő meg nem érkezett.

John sok vért vesztett, és megsérült a karja belső oldalán a véna. Ellátták a sürgősségin, aztán hazakísértem.

Hát így állunk.

Egyvalamit be kell látnom: Ben nem fog megváltozni. Ezért teérted, világszép kislányom, én fogok változtatni bizonyos dolgokon. Mi másik utat választunk.

Gyönyörű szép lány leszel, ezt már most érzem. Finom, sötét szempilláid vannak, puha hajadat szellő borzolja, szemed csillog a napsütésben, ragyogó a mosolyod. Látlak magam előtt.

A legjobbat érdemled. Ne hallgass arra, aki mást mond.

Te talán olyan apát szeretnél, mint Ben. Talán jó apa lenne. Én viszont nem olyan férjet akarok, amilyen ő lenne. Ha Tonya is jár hozzá.

Most már John is része ennek a történetnek. Az orvos azt mondta, hogy megmarad a nyoma a verekedésnek. Egy csillag formájú, nagy krikshkraksz lesz az alkarján. Mosolyogva a balszerencsecsillagának nevezi. Johnnal minden máshogy alakulhatott volna köztünk, ha Ben azon a bizonyos napon nem dicséri meg a rúzsomat.

Most, miközben ezt írom, John éppen vacsorát

*főz kettőnknek. Furcsa pillantásokat vet rám.
Tudom, hogy kérdezni akar valamit, de még nincs itt
az ideje. Nem akarok beszélni neki a terveimről. Még
nem.*

*Nagy dilemma előtt állok: vagy Ben, vagy Tonya.
Nem tudom, hogyan jutottunk idáig, de tény, hogy
Tonya tönkretette a kapcsolatunkat Bennel.*

Nem tehetek mást, szörnyű döntést kell hoznom.

*Kint sötét van, a gondolataim azonban még
sötétebbek. Újabban gyakran előfordul, hogy nincs
kedvem hazamenni. Itt, Johnnál akarok írni.*

Ez így nem mehet tovább.

*Ráadásul attól is félek, hogy ha hazamegyek, nem
fogok tudni uralkodni magamon.*

*Ha Bent megint hazugságon kapom, vége a
türelmemnek.*

*Vagy Tonya tűnik el, vagy Ben. Ezt a döntést
Bennek kell meghoznia. De...*

25

– De mi?

Kétségbeesetten forgatom a lapokat, keresem a mondat többi részét, de nincs folytatása. Nincs!

– Ááá!

EJ kirántja a levelet a kezemből.

– Mutasd!

A fejemben egymást kergetik a gondolatok.

Valaki folyamatosan a nyomunkban jár, és ez enyhén szólva is a frászt hozza rám. Anya pedig valami rosszat tervelt. Annyira szeretném tudni, hogy mit, de az a szadista rajongó, aki a leveleket küldözgeti, nagyon érti a módját a feszültség fokozásának.

Még valamit észreveszek. Talán ez a legfontosabb mind közül.

– Ebben az utolsó levélben jelen időt használ, nem úgy, mint a többiben – állapítja meg EJ, amikor felnéz a lapról, és visszaadja. Egyszerre jutott eszünkbe.

– Pontosan. Ami azt jelenti, hogy akkor írta, amikor terhes volt velem.

Ez önmagában is fontos. Az összes levél a születésemet megelőző időből származik. Mielőtt Apa meg ő valami rosszat csináltak, bár fogalmam sincs, mi lehetett az. És mindez huszonegy évvel ezelőtt történt.

– A fenébe – mérgelődik EJ, miközben kifújja a levegőt, és gyanakodva fürkészi a parkolót.

– Ugye? És ez nem az utolsó levél, mert...

– „De...” – veszi át a szót EJ.

– Pontosan, mert a mondat közepén ér véget. Még ki kell derülnie, mi történt.

– Igen. Meg fogjuk tudni, ha hazajöttünk.

Kifordulunk az autóval a parkolóból, és elindulunk a repülőtér felé.

Nézem a bámulatos őszi színeket, de komor a hangulatom. Már a gondolattól is rosszul vagyok, hogy ahová most megyünk, ott gyerekkorában bántották az anyukámat.

De nem tehetek mást. Néha csak akkor érthetjük meg a jelenünket, ha a múltba nézünk.

És van egy olyan érzésem, hogy Anya múltja sötétebb, mint amilyennek a legrosszabb perceimben elképzelem.

26

- Ne rázd már a lábadat! – pillant EJ a térdemre.
- Nem rázom.

Fejcsóválva kikapcsolja a biztonsági övet és bekapcsolja a telefonját, miközben a repülőgép a kapu felé gurul.

De, rázom a lábamat, mert nem bírok magammal az idegességtől. A Keller nevelőotthont tizenöt évvel ezelőtt bezárták, és kötve hiszem, hogy a pusztta látványától bármi benyomásom lesz arról, milyen lehetett Anyának ott felnőni. Mégis egyszerre vagyok ideges és izgatott.

„Üdvözöljük Nebraskában!”, olvassuk egy nagy táblán, miközben kifelé menet áthaladunk a terminál épületén.

Olyan érzésem támad, mintha egy borongós hangulatú bűnügyi filmben szerepelnék. Anya sosem mesélt sokat a nevelőotthonban töltött éveiről.

- Nincs mit mesélni róla – válaszolta, ha rákérdeztem.
- Apáddal sokat tettünk azért, hogy te soha ne érezd azt, amit én, amíg ott éltem. – Ezt mindig jelentőségteljes pillantás követte. – Nem túlzok, ha azt mondom, *nagyon* sokat.

Most ez is értelmet nyert. Mindig is az volt a benyomásom, hogy a szüleim kényszerűségből vannak együtt, és nem jönnek ki túl jól egymással, mégis

összetartanak, mint akiket összeköt valami.

És kezdek rájönni, miért. A névtelen küldeményekként érkező naplórészletek ismeretében Anya minden múltbéli szava kissé baljós értelmet nyert.

– Hahó! Jó reggelt, ébresztő! – húz EJ a karomnál fogva a poggyászkiaadó kijárata felé, mert kis híján elmentem mellette.

Mindig ráérez a hangulatomra, még olyankor is, amikor leplezni próbálom. Előbb-utóbb meg kellene mondanom neki, milyen sokat jelent számomra, hogy mostanában annyi mindenben a segítségemre van. De persze ez előtte sem titok. És persze én is mindent megtennék érte. Mert például ki szobrozott három napig mellette, amikor súlyos ételmérgezés miatt kórházban feküdt? Nem, nem a kiberkirálynő exe, nem is valamelyik hekker haverja. Hanem én. Mint mindig. De hát senki nem is ismeri olyan jól, mint én. Ha jobban meggondolom, engem sem ismer senki olyan jól, mint ő. Még a szüleim sem.

– Minden frankó lesz, érted? – Menet közben átkarolja a vállamat, és most kivételesen nem söpröm le magamról a kezét.

– Igen – motyogom, és gyakorlattan adom a sértődöttet a túlzottan barátságos gesztus miatt.

Mostanában megnyugtatónak találok ezeket a megnyilvánulásait. De hát ezért vannak a barátok, nemde? Hogy átsegítsenek a nehéz időkön. Ez csak amolyan... baráti gesztus.

Bevillan valami az agyamba. Hogyan reagálna, ha én meg átkarolnám a derekát? Az már túlzás lenne? Igen.

Valószínűleg.

Fél óra múlva egy Hondában kanyarodunk ki a repülőtérrel a Brimmville-be vezető útra, az egykori nevelőotthon felé. Ha hosszabb útra indulok, mindig mélabús lejátszási listát válogatok össze. Most azonban EJ a főnök, és örülök, hogy ő a Matchbox Twentyt tette be. Vidám zene, feldobja a hangulatomat. Hátradőlök, és az utasülés ablakán keresztül a tájat nézem.

Szürkébe hajló őszi színek bomlanak ki körülöttünk. Itt, Nebraskában hidegebb van, fúj a szél. Az utolsó szakaszába érkezett az ősz. Nem esik ugyan, mégis szürke az ég, a fák is csaknem csupaszok már. Mintha lassan minden az enyészeté lenne. Utálom ezt az átmenetet a késő őszből a télbe, amikor a levelek már majdnem mind lehullottak, és egy lehangelő, kifakult festményre emlékeztet a világ.

Összébb húzom magamon a kardigánomat, bár a kocsiban meleg van. EJ a Matchbox Twenty-szám dallamát dúdolja, a szövege elég gyenge. Nem kezdeményez beszélgetést, mintha érezné, hogy most szeretnék gondolatban megmerítkezni abban, milyen lehet itt, az országnak ebben a részében élni, ahol Anya felnőtt.

Egy óra elteltével egy kisvárosba érkezünk, és leparkolunk az egyszerű drótkerítésnél. Mögötte hosszú, kétszintes, Frank Lloyd Wright organikus stílusában tervezett barna épület áll, a bejárata kiugrik, a kapu sötétkék. A fölötte lévő tábla nem olvasható a ráfújt graffiti miatt. POKOL, hirdetik most a nagy fekete betűk, amelyekről lefolyt a festék.

– Bájos – állapítja meg EJ a kocsi ablakából, és felém fordul. – Akarod közelebbről látni?

Megvonom a vállamat, aztán arra gondolok, hogy a forma kedvéért legalább egy képet illene készítenem erről a pöcegödörről. Felkapom a kiskabátomat a hátsó ülésről, és kilépek a hidegbe.

– Lehangelő – mondja EJ, amikor a kerítéshez érünk, majd megbámuljuk a szeméttel teleszórt szürke gáztengert és a nevelőotthon festékszóróval telefújt, barna homlokzatát. Az ablakok mind be vannak törve, valószínűleg kövel dobálták be őket, amitől még nyomasztóbb az egész.

Ha mindehhez hozzáveszem, amit Anya írt a légkörről, a fiúkról meg a viselt dolgaikról, plusz a pajtáról szóló cikkeket, hát felfordul a gyomrom.

– Hagyjalak magadra egy percre? – kérdezi EJ.

Az égre emelem a szememet.

– Miért? Azt hiszed, tapogatni kezdem majd a falat, hogy időn és téren átnyúlva kapcsolatba kerüljek az anyámmal? Köszönöm, nem kérek belőle. Kiráz a hideg ettől a helytől.

Előveszem a telefonomat a kiskabát zsebéből, és lövök egy képet. Akárcsak Anya, én sem tervezem, hogy egyszer még visszajövök ide.

– Menjünk – mondom EJ-nek, és már sarkon is fordulok, hogy beüljek a kocsiba. Szinte fertőzőnek érzem ezt az épületet, mintha pusztán attól szomorú és balszerencsés lehetnék, hogy a közelébe megyek. Az autó a biztonságot jelenti, és kicsit fel is enged bennem a feszültség, miután beszálltam.

Kisvártatva EJ is beül.

– Megnézzük a pajtát?

– Azt hiszem, eleget láttam – mondom, ahogy becsatolom a biztonsági övet.

A pajta úgy egy kilométernyire lehet a nevelőotthon épülete mögött, de egy erdőn keresztül lehet megközelíteni. Nincs kedvem még többet időzni itt, arra a helyre pedig végképp nem vagyok kíváncsi, ahol árva gyerekek beteg dolgokkal szórakoztatták magukat.

Apró esőcseppek pettyezik a szélvédőt, és hirtelen rám tör a vágy, hogy minél hamarabb minél messzebb kerüljek innen.

– Beírnád a nevelő címét a GPS-be? – kérdezi EJ.

Beírom, majd visszateszem a telefont a tartóba, és megnyomom a zenelejátszó gombját. Ismét megszólal a Matchbox Twenty, én pedig felszabadultan dőlök hátra. Óriási megkönnyebbülést érzek, amikor EJ visszakanyarodik az országútra.

Az oldaltükörből vetek egy utolsó pillantást az elhagyatott épületre, amely egyre kisebbnek látszik, ahogy távolodunk.

POKOL.

Lelki szemeimmel még látom a feliratot. Elképzelni sem tudom, milyen lehetett egy ilyen helyen felnőni, de nem hibáztatom Anyát, hogy soha nem beszélt róla. Azok után, ami itt történt, én is el akarnám felejtetni.

Az egyetlen ember, akitől talán választ kaphatok a kérdéseimre, az Dianne Jacobson, a régi nevelő. Nagyon remélem, hogy neki nem vészett nyoma, mint mindenki másnak, aki ismerte anyámat.

A városból kifelé menet megállunk a benzinkútnál, bekapunk egy-egy hot dogot, aztán folytatjuk az utat.

A GPS a vidék mélyére vezet minket, de errefelé mintha a madár se nagyon járna. Fél órája láttunk egy lószállító utánfutót húzó pick-upot, más járművel azóta nem találkoztunk.

Az út mindkét oldalán fölénk tornyosul az erdő. Több árnyalattal sötétebb az ég, fogy a fény, pedig még csak kora délután van. Továbbra is szemerkél az eső, amitől már nem egyszerűen nyomott a kedélyem, hanem kifejlett búskomorságba süllyedek.

– Haza akarok menni – mondom EJ-nek.

– Hogyhogy? Most rögtön?

– Nem! Meglátjuk, találunk-e valakit azon a címen. Úgy értettem, hogy... – Felsóhajtok, nem fejezem be a mondatot.

Az az igazság, hogy minél több derül ki a szüleim múltjáról, annál közelebb kerülök valamihez, de egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy az nem változtat meg mindent végérvényesen.

EJ többször is kérdőn pillant rám.

– Nem tudom, lehet, hogy az idő miatt, de... ettől az egész környéktől a hideg futkos a hátamon – találom

meg a legmegfelelőbb kifejezést.

EJ halkán felnevet.

– Te szereted, ha szar az idő, Kenz. Mindig is szeretted. Ettől kapsz ihletet, nem emlékszel?

Ez igaz.

– Igen, de csak a szobámból nézek kifelé. Ez más.

– Figyelj, ne stresszelj.

– Nem stresszelek.

– De stresszelsz – vitatkozik nyugodtan.

Mintha olvasna a gondolataimban.

– Oké, stresszelek – ismerem el, és egy pillanatra elhallgatok, mert gúnyos megjegyzésre számítok. De nem szól semmit, így hát folytatom. – Olyan, mintha... Nem is tudom... Vannak dolgok, amiket talán nem kellene tudnom a szüleimről. Érted, mire gondolok? Például... Lehet, hogy bizonyos dolgoknak titokban kellene maradniuk.

– Anyukád azt akarta, hogy tudj róluk.

– Hát, akkor lehet, hogy én nem akarom tudni. Nekem jó volt a levelek előtt. Most már tudok a nevelőotthonról. Egy esetleges csoportos nemi erőszakról. Egy esetleges... bűncselekményről, ebben nem vagyok biztos. Más hátborzongató dolgokról. A zaklatóról. Hogy Anya teherbe esett. Hogy apám megcsalta. Hogy paranoiás lett. Gyilkosságról fantáziált. És nem száz százalék, hogy csak fantáziált. Mert... – Kifújom a levegőt. – Mi van, ha nemcsak fantáziáltak, ő meg Apa, hanem... – nagyot nyelek, kicsit felkavarodik a gyomrom – ...el is követtek valamit, ami miatt majd meggyűlölöm őket? – fejezem be egy szuszra, és mély lélegzetet veszek.

– Figyelj... – Továbbra is az utat nézi, de megkeresi a kezemet az ölemben, és gyengéden megszorítja. – Minden rendben lesz, oké?

Nem válaszolok, csak meredek ki az ablakon, és közben arra figyelek, hogy a keze az enyémet fogja, és a hüvelykujja az enyémet simogatja.

– Kenz, hé, nézz rám – kéri.

Felé fordulok, a szemébe nézek, de most nem csúfondáros a tekintete, nem ugratni akar, hanem megértő és együttérző. Bárcsak ne így nézne rám. Bárcsak kajánkodna és gúnyolódna, mert akkor könnyebben meg tudom győzni magamat arról, hogy nem akarok tőle többet, csak a barátja lenni, ahogy évek óta.

Rápillant az útra, aztán újra rám.

– Itt vagyok, érted? – Megint az utat nézi.

Bólintok.

– Végig melletted leszek, rendben?

– Rendben – sóhajtom.

Hol az utat nézi, hol engem, jobbjaival továbbra is fogja a kezemet, bal kezét a kormányon tartja.

– Rám mindenben számíthatsz, Kenzie, csak szólj. És ha bármikor úgy érzed, hogy nem bírod itt tovább, nem kell maradnunk. Felülünk a repülőre, és hazamegyünk. Ha azt mondod, elég, akkor abbahagyjuk, és többet nem beszélünk anyukád leveleiről. Bármire van szükséged, én mindig melletted leszek...

Hirtelen elszorul a szívem.

– Igen – mondom elfordulva, mert el sem tudnám mondani, milyen sokat jelent ez nekem.

De ezt a látogatást végig kell csinálnom. Itt van anyám múltja, és értelemszerűen az enyém is. Már most sokkal jobban megértem, mint eddig bármikor. Önmagam és a családom iránt táplált érzéseimet viszont sokkal kevésbé értem, teljesen össze vagyok zavarodva.

EJ keze megmozdul, ujjait összefűzi az enyéimmal.

Hangosan kalapál a szívem, és egy pillanatra megfeledkezem arról, miért is vagyunk itt, és csak figyelem, milyen érzés a kezét fogni. Hüvelykujja továbbra is az enyémet simogatja.

– Köszönöm – nyögöm ki nagy nehezen, visszatartott lélegzettel, hogy ki ne törjön belőlem a zokogás. – Köszönöm, hogy segítesz.

– Bármikor. Ugye tudod, hogy mindig számíthatsz rám?

– Igen. – Zavarban vagyunk mind a ketten, és ezt csak egyféleképpen tudom orvosolni. – Kivéve, amikor lefoglalnak a kriptó-Barbie babáid, nem?

Kipukkad belőle a nevetés, és elengedi a kezemet. Üresség marad utána.

– Annyira féltékeny vagy, kicsi Sündisznócskám! – mondja csúfolódva.

Felhorkanok, vicces oldalpillantást vetek rá, és rácsapok a vállára, amitől újra elneveti magát.

– Azt te csak szeretnéd!

Tényleg féltékeny vagyok, de inkább meghalnék, mintsem beismerjem.

Mormol valamit, amit „igennek” is lehet érteni, aztán bekapcsolja az elektromos cigarettáját, beleszív, és sűrű füstöt fúj ki.

A mentaillatú, tejfehér felhő ott lebeg a kocsiban, amíg résnyire le nem ereszti az ablakot, és ki nem viszi a huzat.

Kínos csend marad a párbeszédünk után, inkább felhangosítom a rockzenét.

Gondolataim ismét Anyára és a könyveire terelődnek. Mindig méltatták, mennyire bevonja az olvasót a történetbe, és milyen mesterien teremti meg a hangulatot. Most már értem. Egyszerű, ha valaki Nebraskában, a semmi közepén nőtt fel.

Elhaladunk egy házilagos útjelző tábla mellett: valaki jávorszarvasagancsot szögelt egy póznára.

– Az élet első jele – jegyzi meg EJ. – Mindjárt megérkezünk.

Nem csodálom, hogy ettől a hangulattól bekattan az ember. Amire még rátesz az időjárás okozta depresszió. Gondolni sem akarok rá, milyen lehet itt a tél.

Két perccel később a GPS egy széles földútra irányít bennünket, amely az erdőből a szántóföldek közé vezet. Másfél kilométer múlva egy kapuhoz érünk; ilyenekkel szokták a marhákat elrekeszteni.

EJ közvetlenül előtte állítja meg a kocsit.

– Úgy látom, zárva van, de rendesen karbantartják – állapítja meg a kormánykerékre hajolva, és a szélvédőn keresztül, összehúzott szemmel fürkészi az utat.

– Most mit csináljunk?

Rám pillant.

– *Te* mit szeretnél?

Nézem a csukott kaput, aztán EJ-t, aki ekkor kérdően felhúzza a szemöldökét.

Nem furcsa, néha milyen könnyű megszegni a törvényt? Pár másodpercnyi gondolkodás, egy rövid „Á, a fenébe, miért is ne?”, és máris fittyet hányunk a szabályokra. Birtokháborítást követnénk el, ha kinyitnánk a kaput.

– Menjünk – bukik ki belőlem. – Lehet, hogy csak egy elhagyott házat találunk. De legalább megpróbáltuk.

– Igenis, főnök. – EJ tétovázás nélkül kiszáll a kocsiból. – Még le sincs lakatolva! – kiabálja vissza, és eltolja a rácsot az útból.

Két perc elteltével egy mezőn vágunk keresztül, majd újabb földútra kanyarodunk rá, végül egy kétszintes házhoz érünk.

– Megsértettük a törvényt? – kérdezem, mialatt EJ leállítja a motort. Mindketten a lakatlannak látszó házat mustráljuk. – Ez birtokháborításnak minősül?

– Akkor nem, ha nem lakik itt senki. Ha mégis, akkor majd bocsánatot kérünk. Hadd emlékeztesselek rá: könnyebb engedély nélkül megtenni valamit, aztán bocsánatot kérni érte, mint...

– Mint engedélyt kérni, és vállalni a kockázatot, hogy elutasítanak – fejezem be helyette. – Feltéve, hogy nem tartóztatnak le.

– Csend legyen. Ne károgj, nem vagy te varjú.

Kiszállunk a kocsiból, és elindulunk a veranda felé.

Rosszul mértem föl a helyzetet. A ház nem lakatlan. A veranda szélén egy kosárban friss kelbimbó, a korláton valaki otthagytott egy esőkabátot. A bejáratnál a lábtörlő mellett sáros csizma áll. Az épület nem a doh és a pusztulás szagát árasztja, inkább az őszi betakarítás és

kéményfüst enyhe illatát érzem. De egyik ablakban sem látni lámpafényt, neszt sem hallani, nem parkol jármű a közelben.

Odalépünk az ajtóhoz, és EJ hangosan bekopog.

Egymásra pillantunk a nagy csendben. Csalódást érzek. Nagy valószínűséggel ez az egyetlen nyom Anyámhoz az egyetem előtti időkből.

– Nincs itthon senki – állapítom meg csüggedten.

– Várj egy kicsit. – EJ újra kopogtat, még hangosabban.

Végignéző a verandán, odalép a legközelebbi ablakhoz, és szemét a kezével árnyékolva az üveghez nyomja az arcát, hátha belát.

– Tuti, hogy lakik itt valaki – mondja.

– Várhatunk – bólogatok, miközben átölelem magam, mert vacog a fogam. A kiskabátomat a kocsiban hagytam, és bár nincs hideg, furcsa remegést érzek a gyomromban.

– Igen, várhatunk. Bent a házban – mondja EJ. A bejárathoz lép, és kezét a kilincsre teszi.

Nem kell erőltetnie, könnyedén elfordul, és az ajtó résnyire kinyílik. EJ megdermed, meglepetten rám néz, és felvonja a szemöldökét.

– Állj! – tiltakozom rémülten. – Nem fogunk csak úgy besétálni egy idegen házba!

Ekkor váratlanul egy puska závarjának kattanasát halljuk a hátunk mögül, majd egy idősebb női hangot:

– Még egy lépés, és lövök.

Ha nem hallottam volna a hangját, azt hinném, hogy egy férfi szegezi ránk a vadászpuskáját.

– Fosztogatni jöttek? – kérdezi egy érdes, eltéveszthetetlenül női hang, bár a külseje alapján másra tippeltem volna.

– N-nem – dadogjuk EJ-vel egyszerre. – Nem, nem, mi...

– Nem is ajánlom. Engedje el a kilincset. Most rögtön.

– Engedd el a kilincset – suttogom EJ-nek, és mind a ketten a levegőbe emeljük a kezünket. EJ közben egy kicsit előrébb, eléem lép, hogy a testével védjen.

Mögüle lesek ki.

A vadászpuskás alak flanelinget, vászon kertésznadrágot, bakancsot és munkáskabátot visel. Baseballsapkáját mélyen az arcába húzva céloz ránk.

– Dudáltunk a kapunál – hazudja EJ.

– Nem dudáltak – cáfolja meg éles hangon az asszony.

– Figyeltem magukat. A kamerán.

A *fenébe*. Honnan tudhattuk volna, hogy a semmi közepén kamerával vannak felszerelve?

– Beszélni szeretnénk magával, asszonyom – magyarázkodik EJ. – Elnézését kérjük, amiért bejelentés nélkül beállítottunk. Nem idevalósiak vagyunk. Nem

ismerjük a szokásokat.

– Az a szokás – szívja meg a fogát az asszony –, hogy hívatlanul nem lépünk be idegenek házába!

– Elnézést kérünk – ismétli EJ. – De rettentő fontos ügyben járunk. – Ügyes. – A keleti partról utaztunk ide. A Keller nevelőotthonnal kapcsolatban – hadarja egy szuszra, hogy ne lehessen félbeszakítani. – Maga ugye ott volt nevelő? Maga Dianne Jacobson?

Hallom EJ hangján, hogy igyekszik jó benyomást kelteni. Tud barátságos és megnyerő lenni. Ezért szereti mindig mindenki, engem meg ezért nem szeret soha senki. Nem szokásom hízelegni.

– Miért bújik el a barátnője? – kérdezi az asszony, és kicsivel arrébb mozdítja a puská csövét, hogy rám mutasson. – Maga, a fiú mögött, lépjen ki oldalra, hogy lássam. A kezét is látni akarom.

Hálás vagyok ugyan, hogy EJ a testével fedez, de az az érzésem, hogy ez a nő nem fog ártani nekünk. Legfeljebb elkerget minket a birtokáról.

Lassan kilépek EJ mögül, és odaállok mellé.

Az asszony egy kicsit lejjebb engedi a puskát.

– Megáll az eszem... – mondja, és még lejjebb engedi a fegyvert, végül egészen leereszti maga mellé, és összehúzott szemmel méreget. – Hát nem kiköpött...

Sercint egyet a földre, és ahogy lassan elindul felénk, szája pökhendi vigyorra görbül. Egy pillanatra sem veszi le rólam a tekintetét.

– Hogy hívják?

– Emerson, asszonyom – feleli EJ.

– Nem magát. Őt. – Állával felém int.

– Mackenzie. Mackenzie Casper – válaszolom gyorsan.
– Az anyukám Elizabeth Dunn. Volt...

– Gondoltam – mondja az asszony leplezetlen érdeklődéssel. – Mintha kísértetet látnék. Mint két tojás, maga meg ő. – Megáll a veranda előtt. – Mit akarnak?

– Róla szeretnék beszélgetni – válaszolom, leeresztve a kezemet. – Van néhány kérdésünk, de senki sem akar rájuk válaszolni. Mi legalábbis nem ismerünk senkit.

Az asszony bólogatva körülnéz.

– Azt elhiszem.

Nagy sóhajjal feljön a verandára, közénk lép, és tetőtől talpig végigméri EJ-t, aki erre megvillantja a leglefegyverzőbb mosolyát.

– Jöjjenek – mondja, és továbbmegy a házba. – Az ajtóban vegyék le a cipőjüket – teszi hozzá szigorúan anélkül, hogy ránk pillantana.

A ház határozottan nem lakatlan, állapítom meg, amikor Dianne Jacobson felkapcsolja a lámpát, és bevezet minket a konyhába. Kívülről ugyan elhanyagoltnak látszik, belül azonban ragyog a tisztságtól, és egyértelműen érezni az előregedett fa és a kéményfüst szagát.

Dianne Jacobson leveszi a kabátot és a cipőt, aztán a sapkát. Vállig erő, ősz haja lófarokba van kötve. Kérges és bütykös ujjú keze fürgén jár. Fölteszi a teavizet, mialatt mi EJ-vel leülünk az asztalhoz, és körülnézünk.

Az egyszerű konyhában rend uralkodik, fából vannak a szekrények, a falburkolat és a padló. Minden fából készült. Az asztal alatt szőnyeg, a falakon képek meg szarvasagancsok.

– Mire kíváncsiak? – kérdezi Dianne Jacobson.

– Emlékszik Elizabeth Dunnra? – kérdezem.

– Természetesen. Soha nem akart szem előtt lenni. De volt benne valami... amire oda kellett figyelni.

Elmosolyodom. Igen, ez az én anyukám.

Elővesz a szekrényből három különböző bögrét, egyet-egyet letesz elém meg EJ elé, a harmadikat pedig egy üres székhez, és leül hozzá. Nem kérdezte meg, kérünk-e bármit. Nem szoktam teát inni, vagy nem tudom, mivel szándékozik megkínálni minket, de nem fogok visszautasítani egy olyan asszonyt, aki ért a puskákhoz, és, ami még nagyobb súllyal esik latba, az egyedüli ember, aki mesélni tud Anya múltjáról.

Összekulcsolja a kezét az asztalon, és rám néz.

– Mintha kísértetet látnék – ismétli meg az arcomat fürkészve. – Maga a kiköpött mása.

Én mindig úgy véltem, hogy csak a sötét hajunk és az ellenséges arc kifejezésünk volt közös bennünk. EJ szerint is.

Ennek ellenére udvarias mosollyal fogadom a megjegyzést.

– Bárminek örülnék, amit mesélni tudna róla, Mrs. Jacobson.

– Dianne – javít ki. – Már nem vagyok nevelő.

– Dianne – bólintok.

– Az édesanyja nem akármilyen gyerek volt – mondja elrévedve és egymáshoz dörzsölve a két hüvelykujját. – Más volt, mint a többi gyerek. Sokféle állami gondozottat láttam. Vannak köztük sérültek, indulatosak, kegyetlenek. De ő? Hm. – Elhallgat egy

pillanatra. – Ő egészen más volt. Tehetséges. Állandóan naplót írt, vagy ült a kertben, és rajzolt. Sosem érdekelték a többiek. Lizzy nem kereste a társaságukat. Én szerettem a maga édesanyját. A többi gyereknek nemigen volt ínyére a házimunka, tudja. Melyik gyereknek van? De Lizzyt csak kérni kellett, és már csinálta is. Nem vitatkozott. Fegyelmezett volt. – Dianne rám emeli a tekintetét. – Önfegyelemre próbáltuk szoktatni a gyerekeket. Mert amikor kikerültek a nagybetűs életbe, ezenkívül mást talán nem is vittek magukkal.

Átható, valahogy tekintélyt parancsoló a tekintete. Akire ilyen szemmel néznek, az már veti is le magát a földre, és nyomja a száz fekvőtámaszt. Nincs ellenkezés. Bozontos, szürke szemöldök, szögletes áll, széles száj, cserzett bőr.

– Miért kérdezősködnék róla? – kérdezi.

– Nemrég halt meg – felelem.

Dianne-nek a szeme sem rebben.

– Öszinte részvétem.

Feláll a székéről, beleönti a vizet a teáskannába, a kannát aztán az asztalra teszi, és visszaül a helyére.

– Sikeres író nő lett belőle – folytatom, mert hátha nem értesült róla.

Kuncogó hangot hallat, és olyan kendőzetlenül tanulmányozza a vonásaimat, hogy zavarba jövök.

– Állandóan kitalált mindenféle történetet – folytatja.

– Csak írt meg írt. Furcsa dolgokat is. Néha megengedte, hogy elolvassak egyet-kettőt. Hát igen.

– Közel álltak egymáshoz?

– Mondhatjuk, igen. A Kellerben irányítani kellett a gyerekeket. Nem mintha igényelték volna. Legalábbis nem mindegyik. Túl sokan voltak az évek folyamán. Nehéz volt bensőséges kapcsolatot kialakítani velük, amikor szinte futószalagon jöttek és mentek.

– Megérttem.

Megint kuncog.

– Igen? – Megint rám mered, csóválja a fejét. – Istenem, micsoda hasonlóság... Hátborzongató.

És most, hogy belemelegedett, talán a tűzesetről is kifaggathatnám.

Nem lesz egyszerű, tudom. De hát ezért utaztunk ide.

– Történt vele valami, mialatt itt volt a nevelőotthonban
– kezdek bele bizonytalanul. – Talán... bántalmazták?
Hallott erről?

Dianne-nek megkeményedik a tekintete. EJ-re pillant, aztán vissza rám, majd az asztalon összekulcsolt kezére, és hátradől a székében.

– Igen, így történt. Tizedikben.

– Tehát igaz.

– Ó, igen. Bár úgy állították be, mintha csak fiatal szerelmesek civakodása lett volna.

– *Kik állították be úgy?*

– Az igazgatótanács, amikor eléjük vittem az ügyet. Kezdetől fogva tudtam, hogy történt valami. Ha az ember sokáig dolgozik ilyen helyen, mindent észrevesz. Kit csicskáztnak. Ki a főnök. Ki népszerű. Ki nem bírja a nyomást. Tudják, a régi bentlakók nemkívánatosak voltak. Akiket nem fogadtak örökbe, nem vitték el nevelőszülők, vagy elvitték, de visszaküldték őket. Tele van a rendszer olyan gyerekekkel, akiket nem lehet *elhelyezni*. Ezt írják róluk a hivatalos aktájukban. Mindegyiket megismertem. Egyik nemzedéket a másik után, aztán a következőt is. Mindig a régi nóta.

Balesetek. Botrányok. Verekedések. Szerelmek. Összetört szívek. Féltékenység. Árulás. Amikor láttam, hogy az édesanyja napokon keresztül magába fordul, félrehívtam, és kifaggattam. Akkor mondta el, mit műveltek vele a fiúk abban az átkozott pajtában.

Dianne jelentőségeltjes pillantást vet rám, de nincs száanalom a tekintetében. Mintha nem ez lett volna az első, de nem is az utolsó szörnyűség, ami az ő felügyelete alatt történt. Mintha megszokta volna az ilyesmit.

– Ismertem a történetet. Ismertem a fiúkat, hogy kikkel bandáztak. Lizzy... hát, ő nem volt népszerű, és nem is a menő társasággal töltötte az idejét. Mégis... Tizenöt éves volt, és kezdett serdülni. A többiek fura lánynak tartották. De tudja, milyenek a fiúk... Nem bírták levenni róla a szemüket. Nem is tudta elrejteni az alakját. A fiúkban meg tomboltak a hormonok. Egyikük sem kellett senkinek, és nem viselték túl jól a visszautasítást.

– Jelentette az esetet? Mi történt utána?

Dianne szája gúnyosan legörbül, összehúzott szeméből gyűlölet sugárzik, ahogy felidézi az emlékeket.

– Igen. Jelentettem – feleli halkan. – Belső vizsgálat indult. Kihallgatták a fiúkat. Persze mindent tagadtak. Ha Lizzy rögtön szól nekem, elküldhettük volna kivizsgálásra a kórházba. De csak körülbelül két héttel később beszéltünk. És hát volt egy másik tanú is.

– Egy másik tanú?

– A fiúk egyik haverja. Az egyik barátnő.

Összenézünk EJ-vel, de hallgatunk, várjuk, hogy Dianne folytassa.

– Tonyának hívták.

Rosszullét kerülget.

– Hogy lehetett tanú?

Dianne megvonja a vállát.

– Azt mondta, hogy Lizzy jóban volt a fiúkkal. Túlságosan is jóban. Hogy flörtölt velük, flörtölt Tonya fiújával, nyíltan felkínálkozott nekik. Hogy az a fajta lány volt.

– És az volt?

Dianne felhorkan.

– Lizzy? Dehogy. Egyáltalán nem. Én a hét hat napját azokkal a gyerekekkel töltöttem, reggeltől estig velük voltam. Tonya? Alattomos volt, féltékeny, hirtelen haragú. És ő is tudott ám történeteket kitalálni, és ki is talált. Az igazgatótanácsot nem érdekelte. Mindent elhittek neki, mert így egyszerűbb volt, és nem igényelt további vizsgálatot. Lezárták az ügyet.

– Csak így?

Dianne egykedvűen néz rám.

– Csak így. Sok ilyen gyerek volt, sok probléma, és a legkevésbé sem hiányzott nekik, hogy még a hatóságokat is bevonják. Ami pénzt az ilyen intézetek az államtól kaptak, alamizsnának is kevés volt.

– Csináltak még utána valamit a fiúk?

– Áá. Nem volt hozzá bátorságuk. Aznap, amikor az igazgatótanács ejtette az ügyet, félrehívtam őket, és kerek pereg megmondtam nekik, hogy ha még egyszer akár csak egy ujjal is hozzáérnek Lizzyhez, tenni fogok róla, hogy az érettségi után egy lyukas garast se kapjanak. Az komoly dolog volt. Mindennek elhordtak,

de nem érdekelt.

– Szóval ez a Tonya... Miért hazudott az anyámról?
Mert a három srác közül az egyik a fiúja volt?

– Nem hiszem, hogy azért – feleli Dianne.

– Hanem akkor mi oka lehetett rá? Szerelmes volt az egyik fiúba, de annak a fiúnak egy másik lány tetszett. Féltékeny lett.

Dianne megrázza a fejét, odahajol hozzám, és mélyen a szemembe néz.

– Nem erről volt szó.

Ráncba szalad a homlokom, nem értem.

– Nem hiszem, hogy a fiúja miatt haragudott meg – mondja Dianne. – Énszerintem Tonya megszállottan érdeklődött Lizzy iránt.

30

Két óra elteltével még mindig beszélgetünk és teát iszunk. Kint dörög az ég, és szakadni kezdett az eső, bent, a házban viszont meglepően kellemes a hangulat.

Dianne észreveszi, hogy tekintetemmel a kéményt keresem.

– Padlófűtés van – mondja, és kinevet, amiért azt képzeltem, hogy kandallóval fűti a házat.

– De a füst... – szimatolok bele a levegőbe.

– Szarvashúst füstölök hátul a pajtában – biccent a ház hátulja felé.

Eredetileg csak néhány dolgot akartunk tisztázni. De aztán Dianne megkérdezte, nem vagyunk-e éhesek, és EJ persze szégyentelenül rávágta, hogy de, igen, mire Dianne szendvicseket készített, és egy újabb kannányi teát főzött nekünk.

Nem is olyan ellenséges, mint amilyennek első ránézésre gondoltam. Talán attól szelídült meg, hogy beszélhet az életéről.

Sokat mesélt a nevelőotthonról, anyámról, a szokásairól.

Természetesen szóba hozom a pajtatüzet.

Ismeri a rendőrségi jelentést, és mindent tud a nyomozás részleteiről.

Tépelődöm, elmondjam-e neki, milyen szerepet játszott benne anyám, aztán arra a döntésre jutok, hogy azt inkább elhallgatom.

– Magának nem volt gyanús semmi? Ami a nyomozóknak nem tűnt fel?

– Tudja, a gyerekek beszéltek róla. A nyomozóknak nem árultak el semmit, és egymást se mártották be. De egymás között kitárgyalták az ügyet. Hallottam ezt-azt.

– Például mit?

– Pletykákat – legyintett. – A nyomozók azt mondták, hogy a pajtaajtót kívülről kitámasztották, hogy ne lehessen kinyitni, de a támasztékot még a rendőrség kiérkezése előtt eltávolították. A jelentés úgy fogalmazott, hogy egyértelmű bizonyíték nem került elő.

– Olvastuk a jelentést.

– Az a helyzet, hogy azok a fiúk rengeteg társuknak ártottak. De ha nem ártottak is, sok olyan gyerek lakott ott, akitől kitelt az efféle rossz tréfa. A szülők nélkül felnövő kamaszok olyanok néha, mint a magányos farkaskölykök... Egészen addig ártalmatlanok, amíg meg nem tanulnak harapni.

– Tartotta valamelyik bentlakóval a kapcsolatot, miután elmentek a Kellerből? – kérdezem. Azt remélem, hogy anyámmal talán igen.

– Én soha nem akartam gyereket. Saját nem is lett egy se, mégis túl sok jutott belőlük az életem során. Páran még mindig küldenek karácsonyi üdvözlőlapot. – Elmosolyodik. – Nem sokan. A többség szeretné elfelejteni a rendszerben töltött éveit.

Érthető.

– És anyám?

– Lizzy? Évekig felhívott a születésnapomon és karácsonykor. Aztán egyszer csak elmaradtak a telefonhívások. Mindig is az volt a véleményem, hogy a pajtatűz után megváltozott, és nem előnyére.

– Hogyhogy?

– Csendesebb lett. Talán indulatosabb. Magába zárkózott. Alig várta, hogy kiszabadulhasson a Kellerből. Tökéletesen megérttem. Tudom, hogy a legkülönbélebb főiskolákra és egyetemekre jelentkezett országszerte. Több helyre ösztöndíjat is kapott, aztán az Old Bow-i egyetemet választotta. Tudtam, hogy jól fog boldogulni.

– Kitüntetéssel diplomázott kreatív írásból – mondom.

Dianne halvány mosollyal bólogat, és olyan átható tekintettel néz rám, mintha mindez nem lenne újdonság számára.

– Ügyes lány volt. Nagyon ügyes.

– Három nemzetközi bestsellert írt, és elég nagy híre lett a könyvszakmában.

– Remek.

– Aztán meghalt.

– Ajjaj. – Nem kérdez, csak úgy néz rám, szinte szuggerál, hogy mondjam ki magamtól.

– Megbotlott, és beverte a fejét.

Megkeményedik a tekintete. Egy pillanatig mintha sajnálkozást vagy csalódottságot látnék benne.

– Micsoda balszerencse!

Fölszegi a fejét, és tűnődve méricskél, de olyan sokáig, hogy megint zavarba jövök. Aztán hirtelen

eltűnik az arcáról a feszültség, és mély lélegzetet vesz.

– Hát, remélem, ugyanolyan tehetséges, mint az anyukája.

– És a másik lány? Tonya?

Dianne megszívja a fogát.

– Mi van vele?

– Nem tudja, vele mi történt, miután eljött a Kellerből?

Vállat von.

– Mondtam már, nem nagyon követtük az életük alakulását.

– Maga sem? – erőltetem a témát, mire ismét szigorúan néz rám. – Mi lett a gyerekével? Terhes volt, nem?

Dianne szája keserű mosolyra húzódik.

– Vannak nők, akik nem anyának születnek. Tonya is ilyen volt. Lemondott a kisbabáról, örökbe adta. Titkos örökbefogadás volt. Nem akarta tartani a kapcsolatot a gyerekével. Hallani sem akart róla. Úgy tudom, pénzt is kapott érte. Hogyan? Fogalmam sincs, de nem lep meg. Valószínűleg túlságosan megerőltetőnek találta, mármint a terhességet. Máskülönben ebből élt volna.

Megborzongok. Tonya nem egyszerően agresszív volt. A most hallottak alapján egy szörnyeteg lehetett.

Dianne mély lélegzetet vesz.

– Hát akkor?

Két tenyerével az asztalra csap, és feláll a székéből.

Már sötétedik. Még órákig tudnék maradni, hogy tovább faggatózzak, Dianne azonban a jelek szerint megelégtelte a társaságunkat.

Odakint továbbra is szakad az eső. EJ-vel vissza kell mennünk a városba, ahol megalszunk egy motelben, reggel pedig hazautazunk.

Megköszönöm Dianne-nek a beszélgetést. EJ megköszöni a teát meg a szendvicseket, és azzal az elbűvölő mosolyával, amely a jeget is megolvasztja, újra elnézést kér a birtokháborításért.

Miközben felhúzza a cipőjét, Dianne tetőtől talpig megint végigméri, majd hozzám fordul.

– Együtt járnak?

Felnevetek.

– Nem, nem. Csak barátok vagyunk.

De már elhangzott a bűvös „együtt járnak” kifejezés, ott lebeg a levegőben, és fülig pirulok, amikor EJ felpillant rám, miközben beköti a cipőfűzőjét.

Dianne egyikünkéről a másikunkra néz.

– Vigyázzanak magukra.

EJ, a kis seggfej felegyenesedik, és átkarolja a vállamat.

– Mindig vigyázok rá, igaz, bébi? – Rám kacsint, amitől céklavörös leszek.

Dianne csak kuncog.

Éppen ideje témát váltani.

– Képzeld csak... Anya az első könyvében leírta, mit tett vele az a három a fiú – mondom Dianne-nek.

Összehúzza a szemöldökét.

– Ami persze nem a valóság – teszem hozzá. – Van a regényben egy női szereplő, egy kollégiumi nevelő... Ő az egyedüli, aki kedvesen bánt vele, és évek múlva őhöz fordult segítségért.

Dianne-nek nem változik az arca.

Mosolyogva megvonom a vállamat.

– Szerintem ezt a szereplőt magáról mintázta. Azt hiszem. Adhatok esetleg a regényből egy példányt?

Többet is hoztam kifejezetten azzal a céllal, hogy megháláljam, ha valaki mesél róla. Ha valaki, hát Dianne megérdemli, hogy kapjon egyet.

– Persze – bólogat.

– Mindjárt jövök – mondom izgatottan, és kiszaladok a kocsihoz.

Anya vajon büszke lenne rá, hogy egy nevelőotthonos ismerőse elolvassa a regényét?

Felkapok egyet a *Hiába menekülsz*ből. Ha Dianne elolvassa, talán vigaszt merít a tudatból, hogy Anya így állt bosszút a fiúkon.

Beviszem a házba, és átnyújtom.

– Alá is írta – mondom büszkén. – Ez az írói álneve.

Dianne nézi a borítót.

– E. V. Renge, a bosszú anagrammája. –
Elmosolyodom.

Dianne megfordítja a könyvet. A hátsó borítón a szerző fényképe látható.

Többéves, frissített kép Anyáról a jellegzetes, sima hollófekete hajával és a frufrujával, valamint a háttér vörös rózsáihoz illő vörös rúzzsal. Ez a baljós hangulat is illik hozzá, bár valószínűleg sokat változott a nevelőotthoni éveikhez képest.

Dianne meredten nézi a képet. Úgy veszem észre, hogy nem nagyon hozza lázba az ajándékom.

– Ez Anya. Körülbelül öt évvel ezelőtt – magyarázom.

Már kínos, ahogy nyúlik a csend. Dianne váratlanul megint ellenségesen viselkedik.

– Hm. Hát persze hogy ezt választotta.

– Mit?

– A rózsát. Szerette a rózsát.

– Ó. – Ezt most hallom először. – Tényleg? Ez furcsa. Allergiás volt a legtöbb virágra. Ezek biztos műanyag rózsák voltak.

Dianne továbbra is néma csendben bámulja a képet, mi meg EJ-vel kérdőn nézünk egymásra, de nem akarjuk megzavarni. Dianne Jacobson mindenkinél előbb ismerte Anyát. Apánál is előbb.

Hirtelen eszembe jut, hogy talán szívesen megnézne néhány, a Keller óta készült képet Anyáról. Nincs térerő a telefonomon, így nem tudom megnyitni a közösségi oldalamat, de legalább egy képet biztosan őrzök róla a telefonomra mentve. Megnyitom a búcsúztatóra

összeállított sorozatot, és beállítom diavetítésre, majd Dianne kezébe adom a telefont. Nagymama olyan képeket is beválogatott, amelyeken kisgyerekként szerepelek Anyával és Apával.

– Ez a legkorábbi képem róla. Egyéves lehettem. – Mindketten a kijelzőt nézzük.

Anya nem nagyon szerette, ha fotózták, csak ha tömérdek képet lőttek róla, hogy kiválaszthassa közülük azt a felvételt, amelyiken tökéletes az arca. De még akkor is retusálni vagy photoshopolni kellett.

Ezt viszont Nagymama készítette. A temetés előtt nem is láttam még. A képen Anya a karjában tart, a haja lófarokba van fogva. Se rúzs, se smink. Fáradtnak látszik, mellette Apa, épp átöleli a vállát. Apa vigyorog a kamerába, Anyát viszont mintha váratlanul érte volna, hogy fényképezik. Nagyon fiatalnak látszik, alig lehet több húszévesnél, és nem is emlékeztet a későbbi önmagára, amikor aprólékos gonddal válogatta meg az öltözkését.

– Gondoltam. Szégyen – morogja Dianne.

Értetlenül felkapom a fejemet. Hirtelen fel sem fogom, mit mond.

– Sokkal fiatalabb ezen a képen, és nincs rajta smink – magyarázom tétován, mert nem értem, mire gondol.

Elképedve csóválja a fejét.

– Azt fogja gondolni, hogy megőrültem, de ezt nem hagyhatom szó nélkül.

Baljós előérzetem támad.

Dianne anélkül, hogy a kijelzőhöz hozzáérne, begörbített mutatójával többször a fényképre mutat.

– Ismerem ezt a nőt, és ismerem Lizzy Dunnt is. Ez... –
előbb a kijelzőre, aztán rám pillant – ...nem Lizzy, ez
Tonya.

MÁSODIK RÉSZ

HUSZONEGY ÉVVEL EZELŐTT

– Tud rólunk. A fene egye meg! – morgom, ahogy fel-alá járkálok Tonya tóparti faházának konyhájában.

– Persze, elvégre nem hülye – fonja össze Tonya a karját a mellkasán. – De ez azt jelenti, hogy nem voltál elég ügyes.

– Mindent úgy csináltam, ahogy mondtad, Tonya.

– Nem szeretnék elkeseríteni, de ha mindent úgy csináltál volna, most nem gyanakodna.

Kikapok egy sört a hűtőből, és jól meghúzom, hátha elmulasztja az ingerültségemet.

Hogy őszinte legyek, nem úgy képzeltem el az életemet, hogy huszonkét évesen apa leszek. És hogy egy olyan lánnyal fogok együtt élni, akivel nem akarok, közben meg viszonyom van egy másik lánnyal, akibe szerelmes vagyok, és aki bosszút akar állni azon a lányon, akivel együtt élek, és bizarr módon belőle akar meggazdagodni.

Az sem szerepelt a terveim között, hogy ilyen fiatalon megnősülök. De Tonya szerint ez elengedhetetlen, és a gyerek lesz az adu ászunk.

Tonya okos. Nem akármilyen tervet eszelt ki. De kinyílik a bicska a zsebemben, ha arra gondolok, mit csinált Lizzy Tonyával a nevelőotthonban. Talán tényleg úgy helyes, ha juttat neki a jövőbeli sikereiből. Igazságot kell szolgáltatnia Tonyának. Ő ezt jóvátételnek nevezi.

Bárcsak ne abban a kis garzonban kellene élnem a városban. Nyomasztó.

Tonya tóparti háza sokkal jobb. Nagyjából fél éve néhány hetente itt találkozunk. Valami távoli rokona lakott itt, egy néni. Tonya a nevelőotthon után rögtön ideköltözött hozzá, mert a néni segítségre szorult. Aztán a néni meghalt, és Tonyára hagyta a házat.

Most, hogy nyár van, élvezem az ittlétet. Télen, tomboló hóvihárban viszont egy rémálom kocsival ide elvergődni. Amikor még a kollégiumban laktam, könnyebben kimagyaráztam, miért tűnök el napokra, de amióta befejeztem az egyetemet, és kénytelen-kelletlen Lizzyhez költöztem, anyámra hivatkozom, hogy itt tölthessek egy-egy hétvégét.

Általában Lizzy visz ki a repülőtérre, az én autómmal. Aztán Tonya odajön értem. A faházban töltött hétvégék jelentik számomra a felüdülést, aztán kulloghatok vissza Lizzyhez.

Tudom, tudom, a viselkedésem nem kimondottan tisztességes, na de nem én vagyok az egyetlen, aki kettős életet él. A szüleimtől kapott apanázsból gondoskodom Lizzyről, és lelki támaszt nyújtok neki. Hálás lehet érte. És a születendő lányomról is szándékomban áll gondoskodni.

Csak hát az a baj, hogy én Tonyával akarok élni.

Nyáron kocsival gyorsan, egy óra alatt eljutok hozzá Old Bow-ból. Belefáradtam a bujkálásba.

Ez az egész Lizzy-Tonya-ügy kicsúszott az irányításom alól. Nem is lenne semmi gond, ha Lizzy nem esik teherbe. Amikor megmondta, hogy várandós, óvatosan megkérdeztem tőle, mit szándékozik tenni. Megmondtam neki, hogy nekem bármilyen megoldás megfelel, ismétlem, *bármilyen*. Azt felelte, hogy megtartja a babát.

Nem lepett meg.

Dühös voltam, de kire haragudhattam volna? Csak magamat okolhattam. Pontosan azért használtam óvszert minden alkalommal, hogy ez ne történhessen meg. Na jó, majdnem minden alkalommal. Néhányszor előfordulhatott, hogy nem, amikor részeg voltam, és tudtam ugyan, hogy szexeltünk, de nem emlékeztem rá.

De nem ez a lényeg.

Megnyugtattam Lizzyt, hogy támogatni fogom a gyerekekkel. Természetesen. Mármint ha lesz miből. Semmi kedvem vele maradni, de Tonya ragaszkodik hozzá.

Tonya. Tonya. Tonya. Tűz ez a lány. Nézem, ahogy engem néz, miközben a sörömet iszom. Továbbra sem adtam fel a reményt, hogy a Lizzyvel és a gyerekekkel kapcsolatos megpróbáltatások ellenére Tonya és én meg fogjuk találni a megoldást. Tonya ezt állítja, és mond valamit, én, mint egy birka, a vágóhídra is követném.

Amikor kiderült, hogy Lizzy terhes, Tonya több hónapra eltűnt.

- Most Lizzyre kell koncentrálnod. Nekem pedig gondolkodnom kell - magyarázta, mielőtt elment.

Gyötrelem volt a nélküle töltött idő minden egyes perce.

Megpróbáltam helyrehozni a kapcsolatomat Lizzyvel. Isten látja a lelkeimet, hogy megpróbáltam. De elviselhetetlenné vált. Kizárólag a gyerek miatt akartam vele maradni. Meg a lakása miatt. Brady Monicával járt, és minden alkalommal le kellett lépnem a kollégiumból, valahányszor Monica meglátogatta. Akkor már fél éve ment így. Ez volt az oka, hogy egyáltalán összejöttem Lizzyvel. Akkoriban még könnyen ki lehetett jönni vele. Volt lakása. Azt csinálhattam nála, amit csak akartam. A hét bármelyik napján, bármikor beállíthattam hozzá. Azt nem árultam el neki, hogy csak a lakás miatt járok hozzá, ennyi eszem azért volt.

Nem arról van szó, Lizzy tehetséges, ez vitán felül áll. Már akkor világos volt, hogy egyszer még sokra fogja vinni, amikor először olvasta fel az írásait.

De aztán jött Tonya. Csupa tűz. Jó társaság. Jó arc. Nem volt féltékeny. Nem akarta, hogy elkötelezzem magam mellette. Még akkor sem, amikor beszámoltam neki Lizzyről. Amikor megmondtam neki, hogy ha akarja, szakítok Lizzyvel, lehűtött:

– Na, na, kapitány, semmit sem szabad elkapkodni.

Szerelmes voltam. Tonya volt az igazi. Az ember ezt egyszerűen tudja, ha egy ilyen lánnyal akad össze, és megrohanja mindenféle érzelem.

De aztán, én barom, elmeséltem neki, milyen történeteket ír Lizzy.

A fene vinné el Lizzyt meg a történeteit! Tonya szinte egészségtelen érdeklődést mutatott irántuk. Főleg azután, hogy kicsempésztem a kéziratot a lakásából, és

odaadtam neki, hogy elolvashassa.

– Fantasztikus! – lelkesedett.

Ezt én is tudtam. Mindenki tudta. Lizzynek akkor már ügynöke is volt, aki előleget is ígért neki.

– Ezzel tutira be fog futni – állapította meg Tonya a *Hiába menekülsz* olvasva.

Én is ezt gondoltam.

Amikor Tonya több hónap múlva újra felbukkant, egyszerűen ennyit mondott:

– Most már nem szakíthatsz velem.

Akkor összevesztünk, a megismerkedésünk óta először.

– Ha nem kérsz többet belőlem, elfogadom – kiabáltam. – De nem fogok együtt maradni senkivel, aki iránt semmit sem érzek, csak azért, mert gyereket vár! Huszonkét éves vagyok, Tonya. Nemsokára megkapom a diplomámat, visszaköltözöm ebből a porfészekből a keleti partra, és dolgozni fogok! Élni akarok, nem gyerekekre vigyázni!

– Jó lehet így – mondta erre olyan hangon, ahogy még sosem hallottam beszélni.

– Hogy? Hogy lehet jó?

– Elengedheted a múltat. Nem kell azon rágódnod, hogy aki minden szépet és jót meg fog kapni az élettől, valamikor mindent elvett tőled.

Felszaladt a szemöldököm.

– Mi a fenéről beszélsz?

Ekkor kezdett mesélni a pajtatűzről.

– Igen, ismertük egymást – mondta komoran. – De nem ismert meg. Miért is emlékezne rám? Egy senki

voltam. És elvette az egyetlen dolgot, amim volt: a barátomat. Féltékeny volt, mert a srác népszerű volt, jóképű és okos, de nem őt választotta, hanem engem.

– Nekem erről soha nem beszélt.

– Mit mondott volna, Ben? – kiabálta, és közben patakzottak a könnyei. Soha nem láttam még sírni. – Hogy egy pszichopata? Hogy nem normális? Hogy mélységesen el van torzulva a gondolkodása? Hogy féltékeny volt rám, és amikor az a fiú két barátjával bement a pajtába, utánuk ment, és rájuk gyújtotta? Azt hiszed, hogy mindezt tényleg elmondta volna?

Döbbenten meredtem rá. Ez lehetetlen. Hogy az én csendes, naiv Lizzym...

De hát...

Csak álltam ott megkövülten.

– Tessék. Tudtam, hogy nekem nem fogod elhinni.

HÁROM HALOTT A NEVELŐÖTTHON KIGYULLADT PAJTÁJÁBAN

33

BEN

Ekkor értettem meg, hogy Lizzynek van egy másik énje. Mindig olyan hallgatagnak, olyan titokzatosnak láttam, a regényei azonban másról árulkodnak. Sosem értettem, hogyan képes egy ilyen lány ennyire körmönfont, ennyire brutális bosszúhadjáratokat kitalálni, mint amilyenekről ő ír.

De most kezdett összeállni a kép.

– Na, kicsim. – Odaléptem Tonyához, és átöleltem. – Elhiszem. Semmi baj. Semmi baj.

Sírt egy darabig, majd könnyes szemmel rám nézett.

– Most már érted?

– Igen. Szakítok vele.

Behunyta a szemét, a száját lebiggyesztette.

– Nem, Ben. – Hirtelen kinyitotta a szemét. – Nem szakítasz.

– Nem értem. Akkor mit akarsz?

– Tartozik nekem, Ben. Azokért a történetekért. Azért a fájdalomért. Mindenért, amit megírt. Az én veszteségeimből kovácsol magának tőkét. És tudod, mit? Amikor majd kiadják a könyveit, betegre fogja magát

keresni velük.

Még mindig nem értettem.

– Te – mutatott rám Tonya –, te vagy az egyetlen, aki megszerezheted a pénz egy részét.

– Hogyhogy? Hogyan?

– Te vagy a gyerekek apja.

– És?

– Vele maradsz, amíg meg nem született. Feleségül is veszed, még a könyv megjelenése előtt. Aztán pedig...

Nem akartam hinni a fülemnek. Ez se velem, se Tonyával szemben nem lett volna tisztességes.

– Aztán pedig?

– Aztán pedig az utolsó fillérig elszeded a pénzt.

– De... De *velünk* mi lesz?

Tonya a keze fejével megtörölte az arcát.

– Áldozatot kell hoznom. A kapcsolatunk az ár.

– Szó sem lehet róla...

– Figyelj! – kiáltotta dühösen. Lehunyta a szemét, hogy összeszedje magát, majd újra rám nézett. – Figyelj rám. Sikerülni fog. Nekem is, és neked is. Értem megteszed. A jövőnkért. – Remegett az ajka, szép szemébe ismét könnyek gyűltek. – Türelemmel kell lennünk, kicsim. – Kedvesen a tenyerébe fogta az arcomat. – Azt fogod tenni, amit mondok. Én pedig végig itt leszek melletted. Csak nem nyilvánosan. Úgy, hogy Lizzy ne tudjon rólam. Végül... – az ajkába harapott, és megrebegtette a szempilláit, amitől felgyorsult a szívverésem –, és végül, kicsim, amikor megszerezjük, amivel tartozik nekünk, szakítasz vele, és végre együtt leszünk. Tele pénzzel.

– De...

– Te, én és a lányod.

– A lányom?

– A lányodat is magunkhoz vesszük. Tudod, mire képes Lizzy. Jobb helyen lesz nálunk. Nagyobb biztonságban.

Csak Tonyának van ekkora szíve.

A következő hónapokban mindez be is igazolódott.

Lizzynek természetesen egy szóval sem említettem, hogy tudok a pajtatúzról. Akkor még nem. Elvégre nem vagyok hülye. Nem akartam ráijeszteni.

Ettől függetlenül egyre inkább úgy viselkedett, mint aki megháborodott. Gyanakodni kezdett. Dühösen vagdalkozott, és értelmetlen dolgokkal fenyegetőzött. Furcsa dolgokat művelt a lakásban, aztán engem hibáztatott értük.

Azt hittem, csak túlérzékeny lett a terhességtől. Amíg meg nem találtam a második kéziratot.

Kicsempésztem a lakásból, hogy megmutathassam Tonyának.

*Állok a mólón, és hallgatom a sikoltozását a hajón.
Kezd megbolondulni. Még nem érti, miért történik ez
vele. Lassan darabjaira hullik az élete. Végig kell
néznie, ahogy a férje megfullad, és nem segíthet
rajta.*

Megérdemelte.

*Most kétségbe van esve. Eluralkodik rajta a páni
félelem. Semmit sem ért.*

*Semmit sem ért, mert minden az én művem. A
férje halála is.*

Rászolgált a ribanc.

Jobban tette volna, ha messzire elkerül.

– Épeszű ember nem ír ilyet – jelentette ki Tonya könnyek között, amikor felnézett a kéziratról, és döbbenten meredt rám.

– De ez... – Összecsippentettem az orrnyergemet. – Ez csak egy kitalált történet, nem?

– Kitalált történet? – ismételte Tonya. – Persze, drágám, kitalált történet. Leszámítva... – vadul forgatta a lapokat – ...ezt, meg ezt. A két hősnő egymás riválisa volt a középiskolában. Az egyik elszerette a másik fiúját. Aztán néhány év múlva a másik – itt rémülten mered rám – vízbe fojtja az első lány férjét, aztán felgyújtja a házukat, és ellopja a gyerekeiket. Szeretnéd, hogy ez történjen veled?

– Velem? Na várj-várj-várj...

– Te vak vagy, Ben? – Tonya a homlokát ráncolva, szánakozva nézett rám. – Lizzy egy szörnyeteg. Nekem egyszer már tönkretette az életemet. Nem fogja még egyszer! Nem engedem! Meg fog fizetni érte!

Rázkódott a mellkasa a zokogástól.

Azta, milyen teátrálisak tudnak lenni a nők!

Nem bírtam elviselni, hogy Tonyát ilyen állapotban látom. Újra megöleltem, és magamhoz szorítottam.

– Semmi baj. Nincs semmi baj.

– N-n-nélküled nem fog sikerülni, Ben. N-nekem ez fontos. Addig n-nem tudok megnyugodni. N-nem akarlak elveszíteni. De segítened kell, hogy visszavághassak neki. Kérlek szépen...

Ekkor rám nézett azzal a gyönyörű szemével, és

semmi sem állíthatott volna meg, hogy igent mondjak neki.

– Még négy hónap – jegyezte meg.

Úgy hangzott, mint egy börtönbüntetés. Benne volt egy diplomaosztó, amely nem töltött el örömmel. Lizzy, aki egyre szeszélyesebb és gyanakvóbb lett. A szüleim, akiknek végül beszámoltam Lizzyről.

– Nem az eszeddel gondolkodtál, mi? – dühöngött anyám.

Amikor azonban azt is elárultam nekik, hogy várhatóan kiadják Lizzy regényét, rögtön a telefonhoz kérték. Lizzy hosszasan elbeszélgetett velük, és a végén ragyogott a boldogságtól, a szüleim pedig elégedettek voltak.

A csillagokat is leígértem neki az égről. Mi mást tehettem volna?

De továbbra is Tonyába voltam szerelmes.

Aztán még mindig két hónap volt hátra *addig...* Odaköltöztem Lizzyhez, mert a kollégiumból el kellett jönnöm. A barátaim állást kerestek, és egymás után szétszóródtak az országban. Nekem egy használhatatlan diplomán kívül semmim sem volt.

Aztán már csak egy hónap volt hátra *addig...*

Tonya kidolgozta a tervet, bár számomra nem egészen volt világos, hogyan fogjuk végrehajtani.

Vegyem feleségült Lizzyt? Képtelen ötlet. A szüleim azt mondták, egy ideig lakhatunk náluk. Amíg össze nem szedjük magunkat. Amíg meg nem jelenik Lizzy könyve.

Tonya megígérte, hogy közelebb költözik hozzánk, és senki sem fog tudni róla.

És most itt tartunk... Csupán napok maradtak *addig*...

A szüleim nyaggatnak. A barátnőm hamarosan megszül. A szerelmem messze a várostól, egy tóparti faházban lakik. Hűtlen vagyok. Szerelmes vagyok. Torkig vagyok vele, hogy hazudoznom kell.

Lassan becsavarodom.

Mit szoktak mondani? A baj nem jár egyedül.

Milyen igaz.

Alig egy hét múlva apa leszek. Még mindig nem fogtam fel. Hamarosan egy csecsemőt fogok gondozni azzal a lánnyal, akit feleségül kell vennem.

Lizzy egy órája tett ki a repülőtéren. Miután elment, megjött értem Tonya.

Kortyolgom a sörömet, és hirtelen büntudatom támad – mennyit kell hazudoznom és alakoskodnom csak azért, hogy hetente egy éjszakát Tonyával tölthessek!

Mégsem bírom ki nélküle.

– Miért vágsz ilyen savanyú képet? – kérdezi Tonya.

– Mert... – Nem is tudom, hogy magyarázzam el. Megeshet, hogy egy ideig ez az utolsó hétvége, amit együtt tölthetünk. Ha megszületik a gyerek, lehet, hogy segítenem kell... Kifakadok. – A szentségit! Nekem ehhez semmi kedvem!

Tonya rám mered.

– Mihez, Ben?

– A szaros pelenkákhoz.

Megenyhül az arca, aztán elneveti magát. Nincs vidámság a hangjában, sőt inkább vészjóslónak hangzik.

– Minden szépen ki fog alakulni. Majd meglátod.

Kint már sötétedik, így amikor egy autó lámpái rávilágítanak az ablakra, mind a ketten azonnal észre vesszük.

– Ki lehet az? – néz ki az ablakon Tonya.

Engem nem érdekel. Szorosan behunyom a szememet, és magamban azon morfondírozom, hogyan válhatott az életem szappanoperává.

– Ez a te kocsid, Ben – szólal meg ekkor Tonya.

Odakapom a fejemet.

Továbbra is az ablakban áll.

– Igen, ez a te kocsid – ismétli. – Találd ki, ki ül benne.

Nem kell találgatnom. Tudom, ki.

Lizzy.

Hát, most megnézhetjük magunkat.

34

BEN

– Na nézd csak, kit hozott be a cica – mondja Tonya hetykén, ahogy kilép a verandára.

Én visszafojtott lélegzettel az ajtó mögött állok, és imádkozom, hogy Tonya le tudja rázni Lizzyt.

– Hol van? – kérdezi Lizzy köszönés helyett.

– Kicsoda?

– Az a gyáva féreg. Ben. Hol van?

Tonya halkán elneveti magát.

– Miből gondolod, hogy itt van? Egyébként pedig hogy találtál meg?

– Követtelek. Téged és Bent. Igen, a reptértől, úgyhogy kímélj meg az ocsmány hazugságaidtól, Tonya.

Lehunyam a szememet, és magamban folyamatosan káromkodom.

Talán ez a jel, hogy végre a *magam* módján oldjam meg a helyzetet, bevalljam Lizzynek, hogy mi az ábra, és szakítsunk. Nélküle is boldogulunk Tonyával. Szeretjük egymást, nem vagyunk rászorulva arra a pénzre, amit Lizzy talán a könyveivel keres majd a jövőben. Tonya nem érti, hogy ez a tömérdék hazugság egyszerűen nem

éri meg.

– Tudom, hogy jó ideje tart a viszonyotok – mondja Lizzy. – Ne is tagadd, úgysem fogsz jól kijönni belőle.

Eltökélten kinyitom az ajtót, és kilépek a verandára.

Lizzy a kocs lámpái előtt áll, és soha nem láttam még ilyen haragosnak az arcát. Teste az előregömbölyödő hasával gigantikus árnyékot vet a verandára, egészen a lábamig ér. Olyan gyűlölet sugárzik a szeméből, hogy elfelejtem, amit mondani készültem.

– Lizzy... – motyogom. – Ez nem az, amire gondolsz...

– Jaj, hallgass el, Ben! – kiabálja. – Beszéltem anyáddal. Tudom, hogy fél éve nem jártál otthon. Elég volt a hazudozásból!

– Meg tudom magyarázni.

Mást akartam mondani, de nehezen bírom, hogy ennyire dühös és gyűlölködő.

Tonya összefonja a karját a mellkasa előtt, és oldalra billentett fejjel nézi Lizzyt. Nem szól semmit. Nekem pedig fogalmam sincs róla, hogyan beszélhetnénk ezt meg Lizzyvel anélkül, hogy vérig sérteném.

– Lizzy – kezdem. – Beszéljük meg, mint két felnőtt...

– Nem akarom megbeszélni! – kiabálja. – Tudod, mit? Már régen lépnem kellett volna! Csak gyáva voltam. Pont, mint te. Azt képzeltem, magától megoldódik majd a helyzet, de nem oldódott meg. És nem is fog!

– Lizzy, nyugodj le. – Látom, ahogy vadul emelkedik és süllyed a mellkasa. Zihálva kapkodja a levegőt, két kézzel tartja a hasát. – És nyugodtan...

– Nem, Ben! – kiabálja olyan erővel, hogy egészen bereked tőle. – Nem nyugszom le! Nem kellesz. A

kisbabámnak sem kellesz. *Egyikünknek* sem kellesz!

Azt hiszem, sír. Atyaisten, igen, sír.

Kifordított tenyérrel kinyújtom felé a kezemet.

– Nyugodj meg, Lizzy, jó?

– Nem! – visítja fejhangon. – Ne érj hozzám! Ne gyere a közelembe! Végeztünk, Ben! Vé-gez-tünk! – üvölti torkaszakadtából.

Hirtelen fájdalmasan eltorzul az arca, sikoltozni kezd, és hasát fogva kétrét görnyed.

– Lizzy?

– Ááá! – Nagyra nyílik a szája, de most alig jön ki rajta hang. Kiguvadó szemmel, döbbenten mered rám.

– Lizzy? – Lassan közelebb lépegetek hozzá. – Mi a baj?

Kezd elhatalmasodni rajtam a pánik.

Megbicsaklik a térde. Halkan nyöszörögve néz le a melegítőnadrágjára. Én nem sokat látok a sötétben, elvakítanak az autó lámpái.

– Ben? – nyöszörgi gyámoltalanul, és a lábát bámulja.

Ekkor már én is látom. Egyre nagyobb területen nedves a világos színű melegítőnadrágja.

Riadtan néz rám.

– Ben? – suttogja.

– Úristen – szörnyülködik Tonya mögöttem. – Elfolyt a magzatvize.

Lizzy tekintete Tonyára ugrik, aztán rám, aztán a lábára.

– Ááá! – hörgi fájdalmában, és rogyadozik alatta a térde.

Odarohanok hozzá, elkapom, és átölelem.

– Be kell vinnünk a kórházba! – kiabálom Tonyának.

Kis idő múlva már nem bírom megtartani Lizzyt, és mindketten a fűre dőlünk.

– Azonnal indulnunk kell. Majd az én kocsimmal megyünk – lihegem.

– Nem – jelenti ki Tonya.

Rémülten felkapom a fejemet.

– Mi az, hogy nem? Megindult a szülés. Be kell vinnünk a kórházba.

Tonya határozott, de kicsit rideg arccal fordul felé.

– Nincs rá idő. Itt kell szülnie.

Majdnem kidobom a taccsot.

35

BEN

Bárcsak egy órával visszaforgathatnám az idő kerekét. Lizzy fájdalmában összekucorodva fekszik az ágyon a hálósobában. Nyöszörög, néha felsikolt, és ettől az éles, esdeklő hangtól szinte fizikai rosszullét kerülget.

Szédelegve nézem, ahogy Tonya ki-be járkal a hálósobába, figyeli Lizzyt, közben vizet forral a konyhában, és csíkokra tépked egy régi lepedőt.

Folyamatosan feladatokat osztogat. Egyszer bead valami tablettát Lizzynek – nem kérdezem meg, mi az.

– Be kell vinnünk a kórházba – hajtogatom, de annyit, hogy már én is unom.

– El akar hagyni, Ben, nem érted? – suttogja dühösen Tonya, miközben ide-oda járkalunk a hálósoba és a konyha között, bekészítve a „felszerelést”, ahogy Tonya nevezi.

– Semmi kifogásom ellene – mondom.

– Ne légy hülye. Nem hagyhat el. Abban a pillanatban elfelejthetjük a jövőnket és a könyvszerződéseket, amint kórházba kerül.

– Kit érdekelnek a könyvek, Tonya! – kiabálom.

Megmarkolja az ingem elejét.

– Engem! – viczorogja olyan vadul, hogy feláll tőle a szőr a hátamon. – Itt fog szülni, a hálósobában – jelenti ki. – Nem nagy ügy. Sokan szülnek otthon. Aztán segítünk neki ellátni a gyereket. Innen addig el nem megy, és a gyereket sem kapja meg, amíg egyezségre nem jutunk vele!

Döbbenten meredek rá.

– Megörültél?

Lizzy felnyög a hálósobában.

– Segítség...

Tonya tágra nyílt szemmel néz rám.

– Most már késő. Ezt nekünk kell levezésnyelnünk. Szedd össze magad, Ben.

– De h-hogy? H-honnan tudjuk, mit kell csinálni?

– Én tudom. – Tonya kivesz egy halom tiszta törölközőt az egyik szekrényből.

– H-honnan?

A kezembe nyomja a törölközőket, és egy pillanatra megáll, hogy mélyen a szemembe nézzen.

– Szerintem nem akarod tudni, Ben. Indíts.

Én ezt az egészet nem akartam. Nincs az a pasi, aki ezt látni szeretné... ahogy egy gyerek a világra jön. Fogalmam sincs, hogy élük túl ezt a nők. Én oda sem bírok nézni.

Tonyával egy órán keresztül bent vagyunk Lizzynél, próbáljuk megnyugtatni, mert hánya-veti magát az ágyon.

– Na – szólal meg végül Tonya. – Itt az idő. Segítesz?

– Nem – válaszolom, és esdeklő tekintettel nézek rá.

– Le kell vetköztetnem. Menj, várj kint az ajtó előtt. Ha hívlak, gyere be. Ha kérek valamit, azonnal megcsinálod. Világos?

Hevesen bólogatok, majd kitántorgok a szobából, és megállok a folyosón. Zihálva próbálom feldolgozni a történeteket.

Létezik egy orvosság, amely mindig csodát tesz.

Kirohanok a konyhába, előveszek egy üveg whiskyt, és meghúzom. Aztán újra és újra.

Elvakít a mennyezetről lógó csupasz villanykörte fénye.

Meghallom Tonya hangját a hálósobából.

– Le kell vennem a ruhádat. Segíts.

Lizzy nyöszörög.

Megint meghúzom a whiskysüveget, hátha akkor nem hallom.

– Muszáj segítened, érted? És most nyomj.

Ekkor sikoltás hallatszik, aztán még egy.

Parancsszavak.

Jajveszékelés.

Iszom még egy kortyot. A whisky égeti a torkomat, és enyhén szédelgek tőle.

Ekkor rettenetes üvöltés hallatszik. Lizzytól származik, mégis olyan, mintha egy férfi torkából törne föl.

– Jó van, jól van, jól van. Ben! Hozzál még lepedőket! Vérzik!

Leteszem az üveget, és kiveszek még pár lepedőt a szekrényből. Amikor belépek a hálósobába, megdermedek.

Megint azt kívánom, bárcsak visszaforgathatnám az időt. Bárcsak ne láttam volna, amit látok. Ott van Lizzy. Ott van Tonya. Minden csupa vér. Piros az egész ágy a vértől.

– Add már ide! – kiabálja Tonya, a véres kezét nyújtva. Fedetlen test fekszik az ágyon, és csupa vér az is, mintha egy gyilkosság helyszínére léptem volna be.

Ledobom a lepedőket, és kihátrálok a szobából.

Hiába rázom a fejemet, nem szabadulok a borzalmas képtől. Attól sem, ha behunyom a szememet.

Epe tolul fel a torkomba. Mély lélegzetet veszek, benntartom. Amíg szédülni nem kezdek. Amíg biztos nem lehetek benne, hogy nem fogok háyni.

Vannak dolgok, amelyek egy életre nyomot hagynak az emberben. Vannak dolgok, amelyek nem törlődnek az emlékezetből.

Iszom egy korty whiskyt.

Aztán még egyet.

És még egyet.

Addig akarom dönteni magamba a whiskyt, amíg rosszul nem leszek. A szesztől akarok rosszul lenni, nem a hálósobából kihallatszó rettenetes hangoktól.

Ég a torkom a whiskytól, a szobában mintha egy vadállat őrzöngene, Tonya parancsokat osztogat, és dühösen kiabál. Sikoltozás, morgás, nyögés, nyöszörgés, jajgatás hallatszik.

Kisvártatva elveszítem az időérzékeimet. A falnak háttal ülök a földön, az üveg kiürült. Bárcsak lenne még whisky, sok-sok whisky, hogy elájuljak, és ne tudjak róla, mi történik ebben a házban. Kilométerekre nincs

körülöttünk senki, aki segíthetne, és aki megerősítené, hogy nem helyes, amit teszünk, nagyon nem helyes. A zsigereimben érzem.

Fogalmam sincs, mennyi idő telt el. Egy óra? Kettő? Három? Elbóbiskolok.

Mintha álmomban hallanám azt a furcsa hangot, amit a filmekből ismerek; boldog pillanatot szokott jelezni, most valahogy mégis hátborzongatónak találok – egy újszülött sír.

Tonya kijön a hálósobából, valamit a mellkasához szorít.

– Megnézed?

A fejemet sem bírom felemelni, csak megrázom. Semmiről sem akarok tudni.

– Látom, az alkoholba menekültél – állapítja meg Tonya szemrehányón. – Ennyit arról, hogy segítesz.

Nem reagálok.

Ekkor azzal folytatja, amit végképp nem akarok hallani.

– Valami baja van.

Erre már fölemelem a fejemet.

– Hogyhogy?

– Lizzynek valami baja van. Megszólalni is alig tud, de összevissza beszél. És rengeteg vért vesztett.

Eltűnik a fürdőszobában. Mintha távoli vízesést hallanék, ahogy megnyitja a csapot. A gyerek már nem sír. Úgy érzem, beborít a sötétség, pedig minden helyiségben ég a villany. Mintha egy horrorfilmben volnék, bár hirtelen békés csend vesz körül.

Tonya visszamegy a hálósobába. Amikor újra kijön,

ránézek.

– Hol a gyerek? – kérdezem suttogva.

Továbbra is a földön ülök, nem tudom összeszedni se az erőmet, se a bátorságomat, hogy feltápászkodjam, és bemenjek *oda*, abba a szobába, ahol Lizzy van. Ahol minden csupa vér.

– A gyerek jól van. Alszik. Nem az ő állapota aggaszt.

Lucskos az élénkpiros vértől a nagy halom lepedő, amit Tonya magával hoz. Ahogy újra a fürdőszobába megy, a vér végigcsöpög a padlón.

Nézem a piros pöttyöket a deszkákon, szinte feketének látszanak a folyosó erős fényében. Ezt jól eltoltuk, állapítom meg. Rossz döntést hoztam. És valószínűleg Lizzynek is jóvátehetetlen kárt okoztunk.

De nem tudom visszaforgatni az idő kerekét.

Már késő.

36

BEN

Nem tudom eldönteni, hogy mit szóljak azokhoz a neszekhez, amelyeket a szétszaggatott lepedőbe pólyált kis lény kiad magából. A kanapén fekszik köztem és Tonya között, és olyan hangokat produkál, mint egy pterodaktiluszébéi.

Állítólag meg lehet állapítani, hogy kire hasonlít a gyerek. Ez pont úgy néz ki, mint bármelyik másik csecsemő. Kis, fekete hajcsomó van a fején. Gyűrött az arca, duzzadt a szája.

Két napja leginkább csak alszik. Lizzy állapota miatt bolti tejet melegítünk neki, ami Tonya szerint nem jó, de egyelőre csak ez van.

– Nemsokára meg kell etetni – szólal meg Tonya, különösebb érdeklődés nélkül nézegetve a gyereket. – Az újszülöttek nagyjából háromóránként esznek.

Honnan tud ilyeneket?

Egy kis ideig még szótlánul tanulmányozzuk a közöttünk heverő kis csomagot. Anya kell neki. Csakhogy az anyja éppen olyan tehetetlen, mint ő maga.

Lizzy már nem vérzik. Az óta az éjszaka óta semmit

sem csinál, csak fekszik, üres tekintettel mered maga elé, és néha motyog valamit. Nem akar enni, de azt hiszem, Tonya párszor erőszakkal belediktált valamit.

Nem beszél. Mozog a szája, de hang nem jön ki rajta, és szinte állandóan alszik, amikor meg nem, akkor csak mered maga elé, és arra is ritkán reagál, ha Tonya vagy én bemegyünk hozzá.

A szobát többször kiszellőztettük, de a vér szagától lehetetlenség megszabadulni. Valahányszor belépek, bepillan *annak* az éjszakának az emléke.

Légfrissítőt kell vennünk.

Segítséget kell hívnunk.

Szakemberhez kell vinnünk Lizzyt.

Tonya azonban hallani sem akar róla.

– Miért, szerinted mit tegyünk? – támadt nekem tegnap. – Ha kórházba visszük, és meggyógyul, búcsút inthetsz a gyerekeknek is, meg minden másnak is. Ki tudja, mit mesélne az orvosoknak? És akkor mi lesz, ha nem gyógyul meg, és elveszik tőled a gyereket amiatt, amit tettél?

Elszörnyedek.

– Én?

– Én, te, lényegtelen. Mi lesz, ha úgy ítélik meg, hogy te nem tudsz gondoskodni a gyerekről? Akkor mindent elveszítesz.

Igaza van. Okos lány. Idővel meg fogjuk találni a megoldást.

– Babaholmira is szükségünk van – mondom végül. Ránézek Tonyára, és szuggerálok, hogy ő is nézzon rám.

Igazából fogalmam sincs, mi a teendő egy

csecsemővel. Játszani akar? Mozogni? Iszonyú sokat alszik. Tonya viszont magabiztos, úgy viselkedik, mint aki tudja, milyen igényei vannak egy kisgyereknek. Furcsa, nagyon furcsa.

Itt nincs semmi babaholmink. Bent, a városban van viszont egy babakocsink, amiből ki lehet venni a mózeskosarat, pelenka, játékok, babaruha – még Lizzy vásárolt össze mindent.

– Be kell mennem a városba babaholmiért – mondja Tonya.

És sör meg tömény is kell. Muszáj innom, hogy gondolkodni tudjak.

– Tápszert is veszek – teszi hozzá. – Próbáltam rávenni Lizzyt, hogy szoptasson, de hiába. Azt hiszem, elromlott valami a testében.

Fejbe kólintanak a szavai. Hirtelen lelkifurdalásom támad. Nem Lizzy miatt – arról nem tehetek –, hanem a gyerek miatt. Olyan kicsi. Ő nem tehet semmiről. Ő... ő az én gyerekem.

– Mackenzie... – mondom ki halkán.

Tonya értetlenül fordul felém.

– Mackenzie – ismétlem meg. – Lizzy Mackenzie-nek akarta nevezni.

– Nem érdekel.

– Mackenzie lesz a neve – jelentem ki. A kis batyu ekkor megmozdítja apró kezét, és cuppog hozzá.

Úgy érzem, mintha most, hogy nevet adtam neki, hirtelen valósággá vált volna a létezése. Pedig már két napja a világon van.

– Tanuld meg, hogy kell tartani – mondja Tonya. –

Hogy te is fel tudd venni, ha nem vagyok itt.

– Miért ne lennél itt?

– Mert nem zárkozhatunk be ebbe a házba életünk végéig, Ben. Érted? Különben is, a te gyereked.

– A *mi* gyerekünk – igazítom ki.

– Igen. De *te* vagy az apja. Erről ne feledkezz meg. Úgyhogy legyél az apja.

A baba, mint aki hallja, hogy róla beszélnek, hadonászni kezd a kezével, és megint pterodaktiluszhangokat hallat.

Tonya óvatosan fölemeli, de nem fekteti a karjára, hanem egy bólintás kíséretében nekem nyújtja.

– Tessék. Fogd meg.

Sután ölbe veszem, de rettegek, hogy eltörök valamit a kis testében.

– Meg kell etetnünk – jelenti ki Tonya. – Gyere.

– Mackenzie-t.

– Mi?

– Meg kell etetnünk Mackenzie-t. – Erőtlenül rámosolygok.

Tonya gúnyos vigyorral reagál, és biztosra veszem, hogy a szemét is forgatja hozzá.

– Jól van. Legyen Mackenzie.

TONYA

Ha Ben még egyszer ilyen bárgyú pofával néz rám, én esküszöm, beverem az orrát.

Istenem, mennyire torkig vagyok már azzal, hogy az anyukát kell játszanom! Mind a kettőjük anyukáját. Illetve most már hármukét. Az elmúlt két nap már tényleg több volt a soknál.

Lizzy jelenti a legnagyobb problémát. Még valami hülyeséget csinál itt nekem. Mondjuk, megszökik, és akkor búcsút mondhatunk a kiadói szerződéseknek. Bár jelen pillanatban leginkább egy zombira emlékeztet.

– Te itt maradsz vele meg a gyerekekkel, én meg bemegyek a városba pár cuccért, és veszek tápszert – szólok oda Bennek. – Beugrom hozzá, és elhozom azt a babaholmit, amit hónapok alatt összevásárolt. Kell még valami?

– Nem mehetnék inkább én? – kérdezi alázatosan, karjában a gyerekekkel.

Jól mutat vele. Jelen pillanatban ennél többre nem is nagyon képes.

Komolyan mondom, eldurran tőle az agyam. Ha

nagyon felidegesít, a kis Lizzyje a végén még úgy fogja végezni, ahogy ennek a háznak az előző tulajdonosa. Sajnálatosan túl sok nyugtatót fog bevenni.

Mély lélegzetet veszek, hogy lecsillapodjam.

– Én jobban kezelem az esetleges vészhelyzeteket – érvelek.

– Én is tudom kezelni őket – mondja.

– Dehogyan tudod! Egyebek mellett a könyvtárba is el kell mennem egy kis kutatómunkára. Így kisebb az esély, hogy egy ismerősöm szembejön a városban. Mi van, ha összefutsz egy barátoddal vagy egy tanároddal? Ha megkérdezik, megszületett-e már a gyerek? Hogy van a barátnőd?

Megint bambán bámul rám. Kiráz a hideg attól a kölyökkutyás nézésétől. Mi lenne, ha egyszer felnőtt módjára viselkedne?

Nem arról van szó, szórakoztató is tud lenni. Sármos, minden buli motorja. Bárcsak egy soha véget nem érő buli lenne az élet!

Nagy keservesen megszerezte a diplomáját. Igaz, ami igaz, én nem jártam egyetemre, de nem mindenkinek kell ahhoz diploma, hogy sikeres legyen. Ápolónőképzőbe sem jártam, mégis tudom, hogyan zajlik le egy szülés. Néha a legnagyobb hibáinkból tanulunk a legtöbbet. Például abból, hogy felcsinálják az embert. Én már csak tudom. Megjártam a hadak útját. Sok egyéb mellett Ben ezt sem fogja soha megtudni rólam.

– Ne állj szóba senkivel a városban – figyelmeztet.

Úristen, az agyamra megy. Helyes fiú, de buta, mint a föld. Az a szerencséje, hogy tetszik nekem, mert még azt

se mondhatom, hogy olyan jó volna az ágyban. A másik szerencséje a tehetséges barátnője, aki lassan zombivá változik.

– Ben, kicsim – lépek oda hozzá, és a két tenyerembe fogom az arcát. – Túléltük ezt a két napot, nem?

Bólint, és máris megenyhül az arca. Nem nehéz leszerelni.

– A mai meg a holnapi napot is túl fogjuk élni. Csak bízz bennem – mondom olyan kedvesen, amennyire a jelenlegi körülmények között telik tőlem.

Fontos, hogy Ben boldog legyen. Illetve egy nagy frászt, az nem érdekel, a lényeg az, hogy ne omoljon össze lelkiileg. Szükségem van rá.

– És Lizzyvel mi lesz? – kérdezi.

A legszívesebben felképeelném. Esküszöm, könnyebb volt levezetni a szülést meg ellátni a gyereket, mint Ben nyafogását hallgatni. Ha furdalja a lelkiismeret a csaja miatt, az az ő baja, nekem semmi közöm hozzá. Elegendem van a gyenge emberekből.

De ha elveszítem a türelmem, azzal csak megijesztem, és a végén még valami hülyeséget csinál nekem, amivel veszélybe sodorja az egész tervet. Szóval kénytelen vagyok tovább játszani a szerepemet.

Koncentrálok, hogy könnyek gyűljenek a szemembe. Á, igen, sikerülni fog. Ez az, így még hihetőbb lesz. Az ajkamba harapok, szípozok, és érzem, hogy megtelik a szemem könnyel.

– Mindent elvett tőlem, Ben – panaszlom remegő hangon. Halkan, egy kicsit keserűen. Tökéletes. – Te ezt nem értheted. Árvák voltunk. Azon a fiún, az első

szerelmemen kívül senkim sem volt. De Lizzy elvette tőlem. Csak úgy. – Csettintek az ujjaimmal. – Tönkretette az életemet. – Szándékosan nagyot nyelek, mint aki mindjárt elsírja magát. – Tartozik nekem. Igen, ezért fogom elvenni a pénzét.

Nem árt kismilliomodszor is felidézni, mi is a célunk ezzel az egészszel.

Látom, ahogy lassan kiül az arcára a száanalom. *Helyes.* Átteszi a gyereket az egyik karjára, a másikkal magához ölel.

– Minden rendben lesz – ígéri halkán. Egy pillanatra a vállának nyomom a homlokomat, és tudván, hogy nem látja az arcomat, a szememet forgatom. Erős férfinak akarja érezni magát, egy gyenge nő támaszának? Semmi kifogásom ellene.

– Na jó, indulnom kell – szólalok meg végül, és elhúzódom tőle.

– Ja, a sört ne felejtsd el. – Amikor ránézek, mentegetőzve vállat von. – Stresszes napokon vagyunk túl.

Fogalma sincs róla, mi a stressz. Élt volna nevelőotthonban.

De hangosan nem mondom ki. Az ilyesmi szubjektív.

Adok neki egy gyors pusztit, és megnézem a gyereket.

Mackenzie. Szóval Lizzy ezt a nevet szánta neki. Nekem aztán édesmindegy. A gyerek aranyos. Nem ő tehet róla, hogy az anyjának kezd elmenni az esze. Ami megint csak nem az én problémám.

Lizzyhez nem nézek be, minek. Csendben van, a depressziós félalvás állandósult állapotában. Csak magát

hibáztathatja érte.

Ha jobban meggondolom, ezzel akár jól is járhatunk. Itt kell maradnia a tónál, legalábbis egy ideig, amíg ki nem találok egy másik tervet.

Nem akarom, hogy szenvedjen, tényleg nem. De nem az együttérzés, hanem sokkal inkább az a fajta szánalom miatt, amit az iránt az állat iránt érzünk, amit előbb-utóbb el kell altatnunk.

Akár be is vallhatnám neki, hogy irigyeltem annak idején, a nevelőotthonban. Okos volt, titokzatos, jól nézett ki. Még a barátom is bele volt zúgva, az ő barátai nemkülönben. Megérdemelte, ami történt. Nem kellett volna illegetnie magát előttük.

Nem kellett sokáig gyözködni őket, hogy a csinos Lizzy egy kis cafka, állandóan róluk beszél, és folyton azon jár az esze.

Azt állították, hogy kedvesek voltak vele. Hallottam Bobbyt és Dannyt arról beszélni, hogy mit csináltak vele a pajtában, hogy még élvezte is, amire külön odafigyeltek. De hát Brandonnak nem kellett volna velük mennie. Saját bevallása szerint ő csak nézte, de én persze nem hittem neki. Utána még rózsákat is odacsempészett Lizzy ágyára, hogy bocsánatot kérjen. Szánalmas. És mindezt úgy, hogy közben velem járt.

Hetek múlva döbbenten láttam, hogy Lizzy odalopakodik a pajtához, ahol a fiúk szoktak bulizni. Én is éppen oda indultam. Haragudtam Brandonra, mert folyamatosan Lizzyről áradozott. A kis kalandjuk óta az összes fiú úgy beszélt róla, mintha életük legnagyobb élménye lett volna. Nem sokkal korábban belekevertem

a városban vett piájukba a gyógyszert, amit a nővérkétől loptam el. Csak hogy megleckéztessem őket. Bosszúból. Azért mentem a pajtához, mert látni akartam, ahogy magukon kívül fetrengenek. Jó kis hecc lett volna.

Akkor láttam meg Lizzyt. Egy kannából benzinnel fellocsolta a pajtaajtó előtti területet, és meggyújtotta.

Most komolyan, sértettségében rágyújtja a pajtát a fiúkra?

De közben meg micsoda vagány csaj! Lenyűgözött. A legszívesebben mellé álltam volna, hogy együtt nézzük a lángokat, a három tajt részeg seggfej döbbent képét, akik félelmükben valószínűleg összevizelték magukat.

Lizzy azonban elszaladt. Igazán kár.

Aztán támadt egy ötletem.

Most már azt is bevallhatnám a drága leánynak, hogy amikor aznap este lelécelt, én odamentem a lángoló ajtóhoz, fogtam a pajta oldalának támasztott rudat, és kiékeltem vele a kilincset úgy, hogy belülről ne lehessen kinyitni. Vesszen csak oda mind a három nyomorult. Lizzy jobban tetszett nekik, mint én. Amúgy is untam már őket.

Mindezt elmondhatnám neki, de már alig van eszénél.

Nyilvánvalóan nem ugyanaz, hogy valaki okos, vagy egyenesen zseni. Lizzy híján van a józan paraszti észnek. Azt mondtam neki, hogy tudom, mit művelt azon az éjszakán. És hogy bizonyítékom van rá, mire ő csak pislogott azzal a szép szemével, és elhitte.

Komolyan? Miféle bizonyítékom lehetne ennyi év múltán?

Megmondtam: ostoba liba. Ha valaki ennyire hülye,

akár el is viheti a balhét a történetek miatt, nem igaz? Az okos ember tudja, hogy úszhatja meg, ha rosszat tesz.

Én tudtam.

TONYA

Megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor kilépek a házból, beülök a kocsiba, és elhajtok. Amint eltűnik mögöttem a faház, mintha óriási teher gördülne le a vállamról. Felhangosítom a rádiót, és énekelni kezdek a zenére.

Túl fogom élni ezt is. Ki fogok találni valamit. Vannak emberek, akiknek lehetőségeket kínál a sors. Néhányan élnek vele. Ha csak feleolyan tehetséges lennék, mint Lizzy, már rég ismerné a nevemet a világ. De ő? Jézusom. Van egy használhatatlan diplomája és egy ócska lakása. A tetejébe még ott van neki Ben is. Reménytelen!

Azért ismerkedtem meg Bennel, mert tudtam, hogy Lizzyvel jár. Akkor még el voltam bűvölve tőle. Mert *tényleg* tud elbűvölő lenni, kár is lenne tagadni. Még szerelmes is voltam belé. Egy kicsit. Úgy egy hétig. De hát az ilyesmi a kamaszoknak való. Brandonba is szerelmes voltam. Amint rájöttem, hogy Bennek egyetlen értéke van, mégpedig Lizzy, már tudtam, hogy mindkettőjüket meg kell tartanom.

Ha van rá mód, hogy Lizzyt Ben nélkül szerezzem meg

magamnak, azt választottam volna. Ben csak kapóra jött. Ahogy a gyerek is. Meg sem lepődtem, hogy Lizzy még nagyobb bajba keverte magát egy fiúval.

Hát, nekem ez nagyon is jól jön. Kész főnyeremény.

Felhajtok az országútra, és rápillantok az óriási halra. Ennél a táblánál kell lekanyarodni a faházhoz.

Csak „halkanyarnak” hívjuk, utálom ezt a táblát. A halnak hosszú, hegyes állkapcsa van, úgy néz ki, mint egy szörny. Mint megtudtam, kajmánhalnak hívják, és sok él belőle a tóban.

Amikor Mrs. Cavendish elmesélte, mit tartanak róla a helyiek, a hideg futkosott a hátamon. Több mint egy éven keresztül minden áldott nap megcsodálhattam ezt a táblát, amikor kijártam a faházba Mrs. Cavendisht ápolni. Idegesítő vén banya volt. De legalább rám hagyta a házát, mielőtt elpatkolt. Egy kis segítséggel. Manapság mindenkinek kell egy kis lökés, hogy megkapja, amit megérdemel – egy rossz kapcsolatot vagy éppen a halált. Én legalábbis ezt tapasztaltam.

Old Bow felé tartva azon töprengek, hogy mi lenne most a legcélravezetőbb lépés.

Ha Lizzy beváltja a fenyegetését, és tényleg elköltözik a gyerekekkel, Ben búcsút inthet a pénznek, amit Lizzy a könyveivel kereshet. És búcsút inthet nekem is, mert Lizzy nélkül nincs rá szükségem.

Hogy velem mi lesz? Én megint előlről kezdem, követem Lizzyt, megzsarolom – de ezt a hátam közepére sem kívánom. Nem arra vagyok hivatott, hogy pitiáner módon zsarolásból éljek. És nem egy lerobbant faházban.

Első utam a városi könyvtárba vezet.

Először is kikérek egy rakás könyvet a szülést követő komplikációkról, és hosszú ideig figyelmesen olvasok. Azt akarom kideríteni, mi baja lehet Lizzynek. Mert biztos, hogy valami baja van.

Két óra múlva három lehetőségre szűkítettem a kört. Szívmegállás okozott súlyos oxigénhiányt, ennek következtében károsodott az idegrendszer. Hipovolémiás sokk. Magas vérnyomás miatt agyvérzés alakult ki – ez a legvalószínűbb –, ettől károsodott az agy.

Mind elég borzalmasan hangzik, de nem az én hibám. Sokan szülnek orvos segítsége nélkül. Komplikációk bárkinél előfordulhatnak. Adunk Lizzynek egy kis időt, aztán meglátjuk, mit tehetünk. Most nyilvánvalóan nincs magánál. Ez nem valami szülés utáni depresszió. És nem csak a nyugtatóktól van, amiket Ben tudta nélkül a vizébe keverek. Nem emlékszik dolgokra, nem reagál sem akkor, amikor én szólok hozzá, sem akkor, amikor Ben. Csupán a gyerek érdekli.

A könyvtár után vásárolni megyek. A faházhoz közelebb, egy mindössze tizenhat kilométerre lévő kis faluban is van egy üzlet, ahol később még megvehetjük, ami most esetleg nem jut eszembe. Attól függ, meddig maradunk itt. De most inkább egy nagy szupermarketbe térek be, és telepakolok egy bevásárlókocsit a legszükségesebbekkel: élelmiszerrel és babaholmival. Tápszert is vennem kell.

Persze, amilyen az én formám, valaki rám kiabál a hátam mögül.

– Tonya! Hogy s mint?

Garret az, Ben egyik haverja. Nem tudtam, hogy a diplomaosztó után a városban maradt.

– Mi újság? – kérdezem a bevásárlókocsi elé lépve, hátha nem veszi észre a hegyekben álló Pampers pelenkákat és a különféle babacuccokat.

– Minden oké. Veled mi van mostanában? Ezer éve nem láttalak.

Azért csak odales a kocsira. Hűvösen mosolygok, bosszant, hogy ilyen kíváncsi.

– Nincs semmi különös. Dolgozom. Otthon dekkolok. Bevásárolok egy barátnőmnek – teszem hozzá arra az esetre, ha megütközne a kocsi tartalmán.

– Nem beszéltél valamikor Bennel? Nem nagyon találkozom vele.

Arcizmom sem rándul.

– Nem. Már hónapok óta. Valaki azt mondta, hogy elköltözött a csajával a városból.

Garret meglepődik.

– Tényleg?

Megvonom a vállamat.

– Mennem kell. Vigyázz magadra.

Fizetek a pénztárnál, aztán a lehető leggyorsabban elhúzó a szupermarketből.

El tudom képzelni, mit összeszerencsétlenkedett volna Ben egy ilyen helyzetben, például ha megkérdezik tőle, hol van Lizzy, és mivel magyarázta volna, hogy ő vásárol gyerekholmit. Bennek nem vág elég gyorsan az esze.

Ezután Ben és Lizzy lakásához megyek.

Úgy tűnik, ez nem az én napom, mert amint felérek az emeletre, Grunger, az épület gondnoka éppen kilép a lakásából.

Megtorpanok, és gyorsan hátralépek, nehogy észrevegyen, de elkéstem vele. Szinte felnyársal a tekintetével, és megjelenik az arcán a szokásos sunyi mosolya.

– Nahát, nahát! Nézzenek oda, ki van itt!

Pillantása szándékosan lassan Lizzy ajtajára vándorol, aztán vissza rám.

Tetőtől talpig végigmér, és erről eszembe jut, mi volt az ára tavaly, hogy bejussak Lizzy lakásába.

Nem kétséges, hogy neki is ez volt az első gondolata, amikor meglátott. Kajánul elvigyorodik, és elismerően fütttyentve, lassú léptekkel elindul felém.

– Szevasz, szépségem. De rég láttalak.

Nagyon, *nagyon* nincs most kedvem vele foglalkozni. De lehet, hogy nincs más választásom.

Hogy a fene esne belé.

TONYA

Tíz perc múlva felállok a kanapéról, és megigazítom a szoknyámat, Grunger pedig felhúzza a cipzárt a farmerján. Elégedetten vigyorog.

Igen, Lizzy kanapéján csináltuk. Ez így fair, tekintve, hogy ő hónapokon keresztül élvezhette Ben társaságát, mialatt én egyedül kuksoltam abban az ócska faházban a tóparton. És hát Grungerrel sokkal jobb a szex, mint Bennel.

Amikor egy évvel ezelőtt a városba költöztem, Grunger révén jutottam el Lizzyhez. Kócos, fekete haja van, tetoválásai, és több pirszing az arcán, mint amennyit a két kezemen meg tudok számolni.

Megtudtam, hogy a nagybátyjáé a ház, az ő megbízásából tartja karban az épületet. Valamint hogy Lizzy szomszédja, és, mint gondnoknak, vészhelyzet esetére mindegyik lakáshoz van kulcsa.

Az egyik este utánamentem egy kocsmába. Egyik dolog követte a másikat, és még aznap este nála kötöttünk ki. Hat sör után elég sokat megtudtam Lizzyről meg a kulcsokról, és amikor csak akartam,

bemehettem a lakásába. Hogy ez törvényes volt-e, vagy sem, a legkevésbé sem érdekelt.

De Grunger most csak púp a hátamon. Kinyújtja karját a kanapé háttámláján, és kéjes pillantásokkal méreget. Remélem, nem az jár a fejében, hogy meghosszabbítja ezt a váratlan találkozást.

– Menned kell – mondom neki.

– És te miért is vagy itt?

– Segítek.

– Aha. – Gyanakszik. Teljes joggal.

Grunger ugyanis sunyi alak. Azt hittem, megszerzem tőle, amit akarok, és kész, végeztünk. De túl jó megfigyelő. Az első éjszakánk óta eléggé megsaporodtak a találkozásaink. Többnyire elég kellemesen teltek, bár mindig úgy kellett beosonnom hozzá, hogy egyik lakó se lásson meg. Főleg Lizzy ne.

Csípőre teszem a kezem, és megjátszom, hogy fáradt vagyok.

– Figyelj... Bonyolult – mondom. – A barátaimnak segítek, és azt sem tudom, hol áll a fejem.

Teátrálisan felsóhajtok, és az alsó ajkamat rágva látszólag vágyakozva méregetem, hogy kíváncsiaknak érezze magát.

Nem szól semmit, csak mosolyog.

– Kell egy kis idő, hogy elintézzek pár dolgot, utána...

– Összeszorítom a számát, mint aki a mosolyát próbálja elrejteni, és jelentőségteljes pillantást vetek rá. – Utána esetleg összejöhetnénk egy italra, vagy...

Felhúzom a szemöldökömet.

– Vagy? – ismétli, és most már fülig ér a szája.

– Csak nem most, Grunger. Talán pár hét múlva – válaszolom. Nem akarom megfosztani a reménytől. – Tényleg sürgősen meg kell oldanom bizonyos dolgokat. Egyedül. – Nyomatéku! bólogatok hozzá.

– Megértettem – mondja, és lassan feláll.

– Még valami... – Odalépek hozzá, leemelek egy cérnaszálat az ingéről, és csábító pillantások kíséretében finoman a mellkasára fektetem a tenyeremet. – Nem jártam itt. Ha valaki esetleg megkérdezné.

– Aha. – Megfogja a derekam, magához húz. Tekintete az ajkamra vándorol.

– Most viszont menned kell – suttogom, és mohón meredek a szájára, mintha a legszívesebben felfalnám. – Majd felhívlak.

Gyorsan megcsókolom.

– Szia – köszönök el tőle, miközben kísétálok a fürdőszobába. – Csukd be magad után az ajtót!

Mosakodás közben hallom, hogy kattan a bejárati ajtó.

Fú, na végre.

Meg kell szabadulnom Grungertől. Mivel mellékállásban drogterjesztéssel keres pluszpénzt, már tudom is, mi a teendő.

Egyszer elmondta, hogy volt már dolga a helyi rendőrséggel. Számtalanszor jártam nála, tudom, hol tárolja az eladásra szánt cuccot: egy dobozkát a légkondi külső egységéhez erősít. A zsaruk sosem találják meg. Hacsak nem kapnak egy fülest.

El is határozom, hogy később egy utcai bedobós telefonról állampolgári bejelentést teszek a helyi

rendőrörsön, és ezzel remélhetőleg jó időre lekerül a vállamról Grunger gondja. Túl sokat tud, főleg azt, hogy saját kulcsom van Lizzy lakásához.

Rengeteget segített is, ez nem vitás. Nincs temérdek iskolája, de megvan a magához való esze, a jég hátán is megél. Neki köszönhetően többször is bejutottam Lizzy lakásába. Először akkor, amikor egy évvel ezelőtt üzenetet hagytam neki. Az jó volt. El tudom képzelni, milyen képet vágott, amikor megtalálta.

Ezután hagytam neki a konyhában egy döglött patkányt, átrendeztem a ruháit, kicseréltem a szőnyeget a nappalijában, porrá tört hallucinogént tettem az üveges italaiba. Hogy ahhoz hogy jutottam hozzá? Ismét Grunger sietett a segítségemre. Élvezettel kergettem Lizzyt az örületbe. Mivel akkor már terhes volt, nyilván amúgy is tomboltak a hormonjai.

Most egy szemétdomb a lakása, ami nyilván Ben műve.

A fürdőszobából kijövet először az ablak előtt álló régi, antik íróasztalra figyelek föl, mint mindig. Cseresznyefából készült, az arany díszítés néhol már letöredezett róla. Lámpa, gyertyák és szárított virágok vannak rajta. Ahogy végigsimítok rajta az ujjaimmal, borsószik a hátam az izgalomtól.

Mindig is ezt találtam vonzónak Lizzyben – a titokzatosságát. Olyan, mint egy meseszép boszorkány, aki egy régi, gótikus kúriában lakik, és mindenki róla suttog. Mint egy varázsló, aki varázsigéket ismer. Mindig is ezt a benyomást keltette: az öltözködésével, mert a kopott ruhái egyszerre hatottak retrónak és stílusosnak;

a beszédével, a félénk, csábító hangjával, amivel nem lehetett betelni; a nézésével, mert úgy érezte az ember, hogy belelát a gondolataiba; a mosolyával, amely lehetett elbűvölő, de gonosz és vészjósló is akár.

Lizzy Dunn egy rejtély volt. Ben kretén haveri köre persze sosem értékelte.

Most, hogy megérintem a holmiját, a környezetet, ahol dermesztő történeteit írja, elfog a sárga irigység. Én akarok itt ülni, én akarom használni a régi író tollat, még ha csak szórakozásból is, én akarom húzogatni a fiókokat, és átrendezni a régi papírokat.

Megrezzenek, amikor megcsörren a konyhapulton álló telefon.

– Jézusom – mormolom, és elhessegetem magamtól ezeket a gondolatokat.

Mozdulatlanul állok, amíg a telefon el nem hallgat. Utána kihúzom az egyik fiókot, amelyben bőrkötésű, vastag füzeteket találok. Kiveszem őket. Cím is szerepel rajtuk, az egyikén az áll, hogy *Hiába menekülsz*, a másikon pedig: *Zaklatás*. Somolyogva veszem kézbe az utóbbit, mert azt a regényt a kettőnk története ihlette. Cuki.

Kipakolom ezt a fiókot, majd a következőt is. Ha netán valaki bekopog, ha keresni kezdik, például a főbérlő vagy, isten őrizzen, a rendőrség, nem lenne szerencsés, ha megtalálnák a kéziratokat.

Megint összerezzenek, amikor újra megcsörren a telefon. Lehet, hogy ki kellene húznom a falból. De ha kihúzom, előfordulhat, hogy aki sürgősen beszélni akar Lizzyvel vagy Bennel, a végén még tényleg beállít, ha

napokig hiába hívja őket telefonon.

Lassan beszívom a levegőt, aztán kifújom, nézem a telefont, és várom, hogy abbahagyja a csöngést.

Amikor elhallgat, a kéziratokkal teli táskát az ajtóhoz készítem, és a fiókos szekrény felé fordulok.

Egyetlenegy bőröndöt találok, valószínűleg Ben hozta benne a holmiját, amikor a diplomaosztó után ideköltözött. Belegyűröm pár ruhadarabját a fiókjából, aztán Lizzyét nyitom ki. Az övében alig van valami. Ez a lány tényleg nem szórta két kézzel a pénzt.

Amikor a bőrönd megtelt, összehúzó rajta a cipzárt, és az ajtóhoz gurítom, a táska mellé. Benézek az ágya alá és a szekrénybe is, de nem találok több bőröndöt vagy utazótáskát. Kiveszek hát néhány szemeteszsákot a mosogató alól, hogy majd abba rámolom be a babaholmikat, amiket még Lizzy vásárolt össze.

Éppen kilépek a konyhából, amikor újra megszólal a telefon. A váratlan hangtól ugrom egyet, és kezemet a mellkasomra szorítva kapkodom a levegőt.

A fenébe.

Nem hallgat el. Zsinórban harmadszor csörög. Nem terveztem, hogy felveszem, de most, hogy ilyen kitartóan csöng, azt hiszem, mégsem tehetek mást.

Lehet, hogy Grunger szórakozik velem. Kitelik tőle. De mi van, ha Bent keresik a szülei? Tudomásom szerint csak egyszer vagy kétszer beszéltek Lizzyvel. Talán nyugtalankodnak. És ha az egyetemről keresi valaki Lizzyt? Ben azt mondta, több állásajánlatot is kapott. Vagy talán mindkettőjünkkel beszélni akar valaki. Egy orvos? Valamelyik szomszéd?

Jézusom. Ahogy egyik lehetőség jut eszembe a másik után, ráeszmélek az egyszerű igazságra: nem bujkálhatunk örökké. Egyszer ide fog jönni valaki.

Még mindig csöng a telefon. Végül beadom a derekamat, és felveszem.

TONYA

– Halló? – szólok bele a legelkínzottabb hangomon. Aztán a nagyobb hitelesség kedvéért még köhögök is egy kicsit, és rekedtséget tettetve megismétlem: – Halló?

– Halló? Á, üdvözlöm, már nem is reménykedtem benne, hogy felveszi, és nincs üzenetrögzítő – szólal meg egy vidám női hang. – Elizabeth Dunnt keresem.

Ajjaj. Most van baj. Vajon egy idegen az, vagy ismeri Lizzyt és a hangját?

– Kivel beszélek? – kérdezek vissza, hátha kiderül.

– Laima Roth vagyok, irodalmi ügynök. Elizabeth?

Visszafojtom a lélegzetemet, igyekszem mindent felidézni, amit Ben mesélt Lizzyről és az ügynökről. Azt tudom, hogy eddig e-mailben tartották a kapcsolatot, és Lizzy kéziratokat is küldött neki. Azt viszont nem tudom, mi minden került szóba köztük.

– Igen – válaszolom szégyellősen, és remélem, hogy ki tudom magyarázni magam, ha hazugságon kapnak.

– Ó, jóságos ég! Elizabeth! Szia! Annyira, de annyira örülök, hogy beszélhetünk! És remélem, hogy hamarosan találkozhatunk is! Több e-mailt is írtam

neked a múlt héten, de egyikre sem kaptam választ.

Ajjaj-jajjaj-jaj.

Lizzynek nincs számítógépe, az egyetem internetkávézójába jár. Ez eszembe sem jutott.

– Öö... nem értem rá.

– Remek hírem van, Elizabeth!

Ezt örömmel hallom, mert mostanában nem állnak valami fényesen a dolgok. Most nagyon jól kell szerepelnem!

És örökké hálás vagyok az irodalmi ügynököknek, amiért a jelek szerint egy pillanatra sem fogják be a szájukat.

Laima Hogyishívják közben lelkesen áradozik az első kéziratról, a második kéziratról, aztán a kiadóról, amelyik az aukción végül a legmagasabb ajánlatot tette. De tulajdonképpen összefolyik az egész, miután meghallom:

– Első körben ötvenezer példányt nyomnak.

Miközben zavartalanul beszél tovább, én fejben osztok-szorok. Nem tűnik nagyon soknak, de mi van, ha a könyv bestseller lesz, és többször utánnyomják?

Egészen megszédítenek a számok, és szűkszavúan válaszolgatok: „igen”, „értem”, „persze”.

Laima Hogyishívják még mindig nem ért a mondanivalója végére.

– A tervek szerint valamikor a jövő év vége felé fog megjelenni.

Megnyúlik az arcom.

– Jövőre?

– Igen, ahogy szó is volt róla. De! Részletesen leírtam a

helyzetedet a kiadónak, beszéltem a babáról meg minden. A második kéziratra való tekintettel hajlandók tetemes előleget fizetni. Új szerző évek óta nem kapott ekkora összeget. Nagyon keményen dolgozom az érdekedben, Elizabeth.

Büszkén felnevet, és végre elhallgat.

Azt hiszem, hallom a szívdobbanásaimat.

– Mikor?

– Ó! Hát, az attól függ. Úgy értem, attól függ, milyen hamar tudsz eljönni New Yorkba. Tudom, hogy mostanában fogsz... Ó, te jó ég! Hát meg sem kérdeztem! Mostanában esedékes, ugye? A szülés?

Nagyot nyelek, gondolatban villámgyorsan különböző forgatókönyveket veszek végig.

– Igen.

– Mikor?

– Két napja megszületett a baba – válaszolom anélkül, hogy végiggondoltam volna, hogyan fogom folytatni. De ez legalább igaz.

– Szentséges úristen! Gratulálok, Elizabeth! Ez csodálatos!

Motyogva megköszönöm, válaszolok még néhány kérdésére a gyerekekkel kapcsolatban, aztán Laima Benemállaszája ismét rátér az üzletre.

– Mit gondolsz, mikor leszel olyan állapotban, hogy New Yorkba utazz?

– Nem intézhetjük el e-mailben? – kérdezem tétován.
Elneveti magát.

– Éppenséggel elintézhethetjük, de tekintettel a tetemes előlegre, inkább személyesen szeretném lebonyolítani –

mondja anyáskodó hangon. – Leülünk majd a kiadó képviselőivel, áttekintjük, véglegesítjük és aláírjuk a szerződést. Nem kell kapkodnunk. Megérttem a helyzetedet, hiszen most már anya vagy. De szeretnénk minél hamarabb nyélbe ütni a megállapodást. Természetesen minden költséget mi állunk.

Ismét csend támad.

Forog velem a világ. Hirtelen egy merész forgatókönyv kezd körvonalazódni a fejemben. Annyira képtelennek érzem, hogy elnevetem magam.

Ez a nő nem ismeri személyesen Lizzyt. Nem lehet túl bonyolult, amit most nagy hirtelen kitaláltam. Egyvalamit biztosan tudok: soha életemben nem dobogott még ilyen vadul a szívem, mint most. Mindig is valami különlegesre vágytam, ami csak az enyém. És még soha nem kínálkozott ilyen nagy lehetőség. Nem, ez nem is nagy... ez *gigantikus*! Meg fogja változtatni az életemet. Ez lesz az új életem.

– Lehetne a jövő héten? – kérdezem, magamat is meglepve.

– Ó... Ó! Semmi akadálya! Feltéve, hogy te... Igen, mindenképpen. Minél előbb essünk túl rajta! – Szélhámos Laima boldogan nevet. – Kérek egy fotót a jogosítványodról, hogy megvehessem a repülőjegyed.

– Elküldöm e-mailben. Megadnád még egyszer a címedet? Valamiért nem tudok belépni a fiókomba.

– Persze.

Felkapok egy tollat a telefon mellől, és leírom egy jegyzetömbre, amit bediktál.

– Nagyszerű, Elizabeth! Izgatottan várjuk, hogy végre

személyesen is megismerhessünk, és eljuttathassuk a könyveidet olvasók millióihoz.

A „millió” szó cseng a fülemben, és azon kapom magam, hogy mosolygok.

– Akkor New Yorkban a jövő héten, Elizabeth!

Igen, gondolom. A jövő héten. New Yorkban.

Én fogok odautazni. Én leszek Elizabeth Dunn. Még ezt a nyomorult Bent is megtűröm magam mellett, amíg le nem tudom rázni. Ha szükséges, a gyereket is felvállalom. Megteszek bármit, amit kell, hogy megkaparinthassam az előleget és a könyvszerződést.

Csupán egyetlen probléma marad.

Meg kell szabadulnom az igazi Elizabethtől...

TONYA

Amikor visszaérek a faházba, Bennek úgy csillan fel a szeme, mintha a Mikulás érkezett volna meg.

– Jaj, de jó! – ölel magához.

Ettől őszintén elmosolyodom. Szeretem, amikor kedves. Ráadásul ennél jobb hangulatban nem is lehetnék.

– Menj, hozd be a cuccot a kocsiból, addig én ránézek a gyerekre – utasítom.

Úgy rohan ki a házból, mint aki bárhol szívesebben lenne, mint itt.

Nem csodálkozom. A gyerek aranyos, alszik. Ma közös családi olvasást tartunk. Elhoztam Lizzytól néhány csecsemőgondozási könyvét, hogy kiképezzük magunkat a témában, mert hát igen, fel kell nevelnünk egy gyereket.

Lizzy nem reagál. Még akkor sem, amikor belépek hozzá a hálósobába. Összekucorodva fekszik az ágyon, és a saját mutatóját figyeli, amivel megállás nélkül simogat egy aprócska pontot a párnahuzaton. Úgy látom, nagyszerűen beválik a nyugtató, amit beadtam

neki.

Miközben kimegyek, arra gondolok, hogy most Bent küldöm be hozzá, etesse meg ő.

– Nem tarthatjuk itt. Orvoshoz kell vinnünk – pillant fel rám a kaja kipakolása közben.

– Nem vérzik. Megnéztem. Megfürdetem még egyszer, és újra megnézem. Iszik folyadékot, szóval jó úton jár.

– Orvoshoz kell vinnünk.

Soha nincs vége ezeknek az idegesítő beszélgetéseknek.

– Na és mit akarsz? Mit tegyünk, Ben? Oké, elvisszük a kórházba, de mi lesz, ha minket vonnak felelősségre azért, hogy ilyen állapotba került? Akkor mihez kezdünk? Ha megvádolnak minket?

Kis híján kiejti a kezéből a doboz tojást. Rémülten bámul rám.

– Hogyhogy *megvádolnak* minket?

– Például súlyosan gondatlan károkozással vagy valami hasonlóval, mit tudom én. Mi van, ha ez törvénybe ütközik?

– Mi ütközik törvénybe?

– Hogy valaki így szüljön.

– Azt mondtad, hogy nem lesz baj belőle.

– Azért mondtam – emelem fel a hangom –, mert nem volt más választásunk, Ben! Jött a gyerek, Lizzy meg elfáradt. Mi meg nem tudtunk mit csinálni. Aztán Lizzyvel történt valami. És... most meg már lehet, hogy késő.

– A kurva életbe... – suttogja Ben, és a hajába markolva járkálni kezd fel-alá a konyhában.

Úgy örülnék, ha végre összeszedné magát, és felnőtt módjára viselkedne.

– Gondolkodj, Ben. Nem hagyhatjuk veszni a könyvszerződést. De előbb a gyereket kell elintéznünk.

– *Hogy* kell elintéznünk a gyereket? – kérdezi suttogva.

Hirtelen megértem, miért ilyen rémült a hangja, de annyira sokkoló a felismerés, hogy kitör belőlem a nevetés. Jó fél percre hahotázom, aztán találkozik a tekintetünk.

– Anyakönyveztetned kell. Hogy máshogy?

Olyan erővel fújja ki a levegőt, hogy egész testével összeroskad. Szemmel láthatólag megkönnyebbült.

Közelebb lépek hozzá.

– Mire gondoltál, Ben? – kérdezem csúfondárosan.

Csak nem tart ennyire elvetemültnek? Na jó. Mrs. Cavendish, akié ez a ház volt, nos, ő más lapra tartozott. Öreg volt, és elviselhetetlen. Bennek nem is kell róla tudnia. De egy kisbaba mégiscsak egy kisbaba. Hacsak nem sülnék el nagyon rosszul a dolgok, mert akkor különleges intézkedéseket kell tennünk.

Ingatja a fejét, zavartan körülnéz.

– Hát... Örültség volt... vagyis... ez az egész kész örület, ez a gyerek meg Lizzy... és...

Még közelebb lépek hozzá, és gyengéden a vállára teszem a kezem.

– Nem vagyunk szörnyetegek, Ben. Csak nagyon vágyunk valamire. És ez a gyerek a te lányod. Anyakönyveztetnünk kell.

– De hogy visszük be Lizzyt a hivatalba, milyen

magyarázatot adunk az állapotára?

– Lizzy majd szépen beszél, és bemutatja a terhességével kapcsolatos orvosi papírokat, amivel bizonyítja, hogy ő az anya. Vészhelyzet állt elő, ezért a baba otthon született.

Ben elneveti magát.

– Na persze. És hogy fog beszélni? – A hálószoobaajtó felé biccent. – Két értelmes szót nem tud szólni.

– Az a Lizzy nem megy sehová – mutatok ugyanarra az ajtóra. – Egy másik Lizzy fog odamenni.

Csak akkor mosolyodom el, amikor értetlenül, azzal a bárgyú tekintetével néz rám.

– Etesd meg a gyereket – utasítom. – Hoztam tápszert.

– Mit kell vele csinálni?

– Olvasd el a használati utasítást, Ben. Nekem most más dolgom van.

Bevonulok a fürdőszobába, és kinyitom a szekrényt, ahová betettem egy nemrég vásárolt dobozt. Fekete hajfesték, „Intenzív éjfelete” árnyalat.

Tökéletes.

Egy óra elteltével, miután megmosom, megszárítom és egyenesre húzom a hajamat, előveszem a fiókból az ollót, és egy gyors mozdulattal lenyisszantom az arcomba hulló tincseket.

Elégedetten nézek a tükörbe, rámosolygok az új frufrumra. Miért nem jutott eddig eszembe? Jól áll ez az új frizura, nagyon jól áll. Már csak a szemöldökömet kell hangsúlyosabbá tennem. És...

Beletúrok a fiókba, és előveszek valamit, amit korábban csak itthon, ehhez hasonló pillanatokban

használtam, amikor elképzeltem, milyen lehet *femme fatale*-nak lenni.

Felteszem a piros rúzszt, összecuppantom a számat, és kicsit távolabb lépek a tükörtől, hogy megnézhessem magam.

Önkéntelenül felvihogok, mint egy idióta, de aztán már nem tudom abbahagyni az önfeledt nevetést.

Ez hátborzongató.

Ez hihetetlen.

És annyira jó érzés.

Mert az arc, amely a tükörből visszanéz rám, egy az egyben Lizzy Dunn arca.

Nem is, nem egy az egyben. Ez az *új* Lizzy Dunn arca. Ez a magabiztos, okos Elizabeth Dunn, aki hamarosan meghódítja a világot.

Kerülöm a hálósobát, amennyire csak lehet. Valahányszor bemegyek oda, eszembe jut, hogy a látszólag békésen eltelt egy hét ellenére itt valami nagyon félrement.

Lizzy már nem Lizzy, csak egy kiürült emberi burok. Nem vagyok orvos, és nem tudom, hogyan is fogalmazzam meg, de ez nem pusztán depresszió vagy fáradtság. Mintha valami elállítódott volna az agyában azon az éjszakán, amikor órákon keresztül dőlt belőle a vér.

Soha nem néz rám, amikor megmutatom neki a gyereket, vagy ételt viszek be. Tulajdonképpen örülök neki. A frászt hozzá rám a hátborzongató, üres tekintetével.

Engem nyomaszt a helyzet, Tonya viszont, úgy látom, egész jól viseli. Néha bemegy a városba, bár sejtellem sincs, mit csinál ott. Én mindenhol szívesebben vagyok, csak ne legyek Lizzyvel egy szobában. Egyre gyakrabban kihozom tőle a gyereket. Már nem bízom benne.

Mentálisan és érzelmileg is pokoli napokon vagyunk

túl.

– Nem jó ez így – mondom Tonyának egy este vacsora közben.

Szemrehányón pillant rám.

– Jobban is vigyázhattál volna. Ha nem buksz le előtte, nem jött volna ide.

– Á, szóval az én hibám?

– Miért, talán az enyém?

– Nem is akartam együtt maradni vele.

– Én sem akartam, hogy vele maradj, Ben. De tudod, mit? Valamiből meg kell élnünk. Neked viszont nincs munkád, én pedig nem fogok egész életemben pincérkedni, mialatt ő – ujjával a hálószoza felé bök – éli világát, regényeket ír, és milliókat keres. A gyilkos. Aki megölte Brandont és a többieket.

Felesleges emlékeztetnie, mire képes Lizzy.

Odapillantok a gyerekre a mózeskosárban. Eddig jobbára csendben elvan, alszik, eszik, alszik, eszik. De nem bírom a pelenkák szagát. Meg a gyerek szagát. Bár ez nem az ő hibája.

Visszafordulok Tonyához.

Egészen másképpen néz ki az éjfeketére festett hajával. Messziről nézve egészen döbbenetes a hasonlóság Lizzyvel – ugyanaz a frizura, ugyanaz a testalkat. Ijesztő. Ezt is helytelennek érzem.

Tonya feláll a konyhaasztaltól, és felteszi melegedni a tápszert.

– Ma este én vállalom az első műszakot a gyerekekkel. Szóval most mehetsz lefeküdni.

Olyan közönyösen mondja, mintha teljesen kiveszett

volna a kapcsolatunkból a romantika. Lassan kezdem felfogni, hogy talán így is van.

A pokolba az egészszel. A házzal. Hogy Lizzy olyan, mint egy zombi, hogy Tonyával két agyonhasznált kanapén alszunk a nappaliban, hogy egész nap ide-oda hurcibáljuk a mózeskosarat, mert vigyáznunk kell a kis Mackenzie-re. Én nem erre vágytam.

De hát ez van, ezt kell szeretni.

Másnap reggel Tonya bejelenti, hogy bemegyünk a városba.

– Mind a ketten? És mi lesz...

– A gyereket is visszük.

Rám néz.

– Mit értetlenkedsz, Ben? Anyakönyveztetni kell, bejelenteni, hogy otthon született. Ugye nem képzeled, hogy csak úgy besétálsz oda egy gyerekkel, de anya nélkül? Te nem tudsz hazudni.

Indulás előtt kanállal megeteti Lizzyt. Nem nézek oda, be sem teszem a lábam abba a szobába. Lizzy fojtottan nyöszörög, de nem akarom látni, mi történik. Nem jó ez így. De talán mégis Tonyának van igaza. Elbaltáztuk a dolgot, és most már nincs mese, előre kell menekülnünk.

Kiviszem a gyereket a verandára, és nézem, ahogy alszik, amíg Tonya ki nem jön.

Leesik az állam, amikor meglátom.

– Húha!

Nem akárhogy néz ki, kiöltözött, kirúzsozta a száját. Bárki, aki korábban nem ismerte közelről Lizzyt, simán azt hinné, hogy ő az.

Bezárjuk a házat, még egy darab deszkával ki is

támasztjuk az ajtót arra az esetre, ha Lizzy szökni próbálna, bár kötve hiszem, hogy képes lenne rá.

Mielőtt elhajtunk a háztól, visszanézek a kiékelte ajtóra. Hirtelen rádöbbenek, hogy nem Lizzy felépülésére várunk. Ne szépítsük: fogságban tartjuk.

43

BEN

Megállunk az egyetemnél, és Tonya beszalad az internetkávézóba, hogy megnézzze az e-mailjeit. Ragyogó arccal jön vissza.

– Négy nap múlva New Yorkba utazom. Megvan a jegyem.

Izgatottan lobogtatja a kinyomtatott jegyet.

Nem szólok semmit. Ez örület, de ha valaki, Tonya el tudja játszani Lizzyt a kiadói emberek előtt, akikkel találkozni készül.

Befordulunk a lakásunk mögötti kis utcába, és egy rakás rendőrautóval találjuk szembe magunkat.

Rémülten rátaposok a fékre. Rögtön arra gondolok, hogy lebuktunk, Lizzyt és a gyereket keresik.

– Lassíts – utasít higgadtan Tonya. – Hajts el a bejárat mellett, és maradj nyugodt.

Ahogy elhaladunk mellettük, azt látjuk, hogy Grungert, a gondnokot megbilincselve éppen beültetik egy rendőrautóba. A bejáratnál rengeteg rendőr meg jó pár kábítószer-kereső kutya.

– Úgy néz ki, a lakásba csak egy kicsit később tudunk

bemenni – állapítja meg Tonya a nyakát nyújtogatva, hogy a hátsó ablakon keresztül láthassa, mi történik.

– Mit keres ott a kutyás egység? – tűnődöm nyugtalanul.

– Valószínűleg drogot.

– Mindig is sumák alaknak tartottam azt a gondnokot. Sosem bírtam.

– Hát, úgy látszik, végül lebukott.

Nem tudom nem észrevenni az elégedett mosolyt az arcán. Tonya jó emberismerő, és ki nem állhatja a bűnözőket.

Inkább autózunk egy órát a szomszéd városba, ahol senki sem ismer minket, és ott fogjuk anyakönyveztetni a gyereket. Az anyakönyvi hivatal kérni fogja Lizzynek a terhességgel kapcsolatos orvosi papírjait. Tonya mindet magával hozta. Egyszerűen rejtély számomra, honnan tud ilyeneket.

Fogalmam sincs róla, mit gondolhatnak a hivatalban, amikor azzal állít be két huszonkét éves, hogy otthon bonyolították le a szülést. Kérdezgetnek. Inkább rosszallón, mint gyanakodva. Tanácsokat osztogatnak, és természetesen kioktatnak minket. Egy idősebb nő gügyög a gyerekeknek, és elmondja, melyek a következő lépések: a gyereket meg kell nézetnünk orvossal. Az anyát is.

Tonya nyilvánvaló okokból nem fogja megvizsgáltatni magát, de azért bemegy a helyi szülészetre, és időpontot kér.

Amikor este visszamegyünk Lizzy lakásához, Grunger lakásának ajtaján rendőrségi szalagot látunk.

– Pech – állapítja meg Tonya.

Szerintem ez már nem is pech, hanem karma. Az is rejtély, mi még hogy lehetünk szabadlábon.

Felhívom a szüleimet, és elújságolom nekik, hogy megszületett a gyerek.

– Lizzy egy hős! – lelkesedik anyja.

Beszámolok arról is, hogy Lizzy – és itt majdnem Tonya nevét mondom, de még idejében észbe kapok – New Yorkba utazik. Anya a telefonhoz kéri. Ez határozottan jó jel. Még ennél is jobb, hogy fél órán keresztül beszélgetnek, mialatt én megetetem és tisztába teszem a gyereket.

Tonya szándékosan fáradtan és elég félénken beszél, hogy megtéve anyát. Ügyes színésznő. Nem kellene helyeselnem, de örülök, hogy anya beszél azzal a lánnyal, akit szeretek.

Amikor Tonya leteszi a telefont, az arckifejezéséből ítélve meg van elégedve.

– Amint lehetséges, elköltözhetnénk a keleti partra – jelenti ki.

Egyetértek vele. Erről már beszéltünk.

– Anyád azt mondta, segíteni fog a gyerekekkel meg mindenben. Én jó ötletnek tartom.

Arról egy szó sem esik, hogy mi lesz Lizzyvel. Az *igazi* Lizzyvel.

Nem kérdezek rá. Félek a választól. De ki kell találnunk, mi legyen a tóparti házzal, Lizzyvel, Tonyával, velem meg a gyerekekkel.

Hazafelé Tonya felhangosítja a zenét a rádióban, és énekel. Az arcán az a mosoly ül, amibe beleszerettem –

olyan átkozottul magabiztos, mintha az övé volna az egész világ. Észbontóan néz ki. Csak azt sajnálom, hogy ez a *Lizzy-ügy* itt lebeg a fejünk felett.

– Meddig csináljuk ezt? – kérdezem óvatosan.

Vállat von. Mindig ezt csinálja, olyan felszabadult tud lenni, mint akinek semmi gondja a világon.

– Örökké – feleli, majd odahajol hozzám, és átölel. Aztán hátrafordul, és gügyög a gyerekeknek.

Nem tudom levenni róla a szememet. Bárcsak egy család lennénk.

De van egy megválaszolatlan kérdés.

– Mihez kezdünk Lizzyvel? – kérdezem. – Mi a következő lépés?

– Kivel? – Tonya ártatlan arccal néz rám, és egy pillanatig nem értem.

De aztán hangos nevetésben tör ki.

– *Én* vagyok Lizzy.

– Na igen, most igen, de...

– Ben. – Enyhén bosszús a hangja. – Ne légy hülye. *Én* vagyok Lizzy, érted? Jobb, ha megjegyzed, és álmomból felkeltve is így szólítasz.

– Jó, de... – Ez nagyon zavaros. Sokáig nem élhetünk így. – És vele mi lesz? – intek a fejemmel a tó irányába, az út vége felé.

Tonya hangulata megváltozik. Ezt az arcát nem szeretem. Ilyenkor néha kétszer is meggondolom, hogy ellentmondjak-e neki.

Szinte fenyegető a tekintete.

– Tőle meg kell szabadulni – mondja, és már nem mosolyog.

BEN

Négy nap múlva kiviszem Tonyát a repülőtérre.

Szívdöglesztően néz ki.

– Szoríts értem. – Búcsúzóul olyan szenvedélyesen csókol meg, hogy egy pillanatra majdnem elhiszem, hogy minden rendben lesz. Egészen addig, amíg hozzá nem fűzi: – Ha visszajöttem, elintézzük Lizzy ügyét.

Ekkor hervad le a mosoly az arcomról.

Amikor hazaérek, csak állok a teraszon a babahordozóval a kezemben, és nem bírom rávenni magam, hogy belépjek. Ez a kis faház régen a szerelmi fészünk volt. Most börtönnek érzem.

Őrült gondolat villan át az agyamon: beviszem Lizzyt a városi kórházba, elmondom, mi történt, és vállalom a következményeket. Nem tudom, mit ért azon Tonya, hogy „meg kell szabadulni tőle”, de halálra rémített vele.

Végül elveszem a deszkát az ajtó elől, és belépek.

Valahányszor hazajövök, remeg a lábam, mert attól félek, hogy Lizzyt holtan találom. De amikor benyitok hozzá, még mindig ott van, ahol hagytuk. Ezúttal ül az ágyban, lábát a mellkasához húzva, és ringatja magát.

Egyik kezével átöleli a felhúzott térdét, a másikkal láthatatlan mintát rajzol az ágyneműre.

Nem reagál sem rám, sem Tonyára. De ha meghallja Mackenzie hangját, odafordítja felé a fejét. Amikor úgy látom, hogy valamelyest tisztább a tudata, és a gyereket a karjába fektetem, ringatja és motyog neki, állandóan ugyanazt a szót. Ha jól értettem, azt mondja, „szirmocska”, akármit jelentsen is.

Aggódom Tonya miatt. Nem tudom, mire készül. A „tőle meg kell szabadulni” nem azt jelenti, hogy kórházba akarja vinni Lizzyt.

Hosszú órákra csak ülök búskomoran. Beleőrülök, olyan csend van a házban. Tonya nélkül nem szeretek itt lenni. Furdalni kezd a lelkiismeret, valahányszor eszembe jut, miért került Lizzy ilyen állapotba.

Aztán elővesz a paranoia.

Először azon rágódom, hogy mi lesz velem, ha Tonya elhagy. Mi lesz, ha nem jön vissza New Yorkból? Magamra maradok Lizzyvel meg a gyerekekkel, és egyedül kell vállálnom a következményeket.

Aztán rájövök, hogy Tonya nem tenne ilyet. Szeret engem. Rengeteg áldozatot vállalt, amikor megengedte, hogy Lizzyvel éljek, mialatt a legjobb megoldást kerestük. Ráadásul Lizzyt is csak akkor tudja eljátszani, ha én is mellette vagyok.

Kimegyek a konyhába, és előveszek a szekrényből egy üveg whiskyt. Töltök magamnak egy adagot, aztán még egyet, és mire észbe kapok, egész jól érzem magam.

Akkor viszont páni félelem tör rám, és csak egyvalamire tudok gondolni.

Nem szabadulhatunk meg Lizzytől. Nem! Az egyszerűen... rettenetes lenne! Nem!

Meggyőzőm magam, hogy nem történhet baj, ha orvoshoz viszem Lizzyt. Végül is előfordulhat, hogy sosem tér teljesen magához, igaz? Meg kell tennem. Így helyes.

Mire kiiszom az újabb pohár whiskyt, már el is határoztam, hogy beviszem Lizzyt a városba.

Berontok a hálósobába, és karon ragadom.

– Gyere, Lizzy.

Tekintetét arra a pontra szegezi, ahol megfogtam, aztán rémülten rám néz, és megpróbálja kiszabadítani a karját.

– Indulnunk kell. Bemegyünk a városba. Most! – Erősebben fogom, és próbálom felhúzni az ágyról, de ellenkezik, és furcsa, fojtott hangokat ad ki, mint egy sarokba szorított állat.

Egyszerűen nem bírom felállítani az ágyról, így végül feladom.

Sír. Odaviszem neki a gyereket, és a karjába fektetem, ő meg nézi, nézi, és addig üres tekintetébe gyengédség költözik.

A rohadt életbe.

Kis idő múlva elveszem tőle a gyereket, befektetem a mózeskosárba, és kimegyek az udvarra.

Megfulladok ebben a házban. Most először nagyon elfog a sajnálat Lizzy iránt azért, ami szülés közben történt vele. És szó sem lehet arról, amit Tonya javasolt. Nem. Ki van zárva.

Most nem barikádozom el az ajtót, még be sem zárom.

A tó csak két perc sétára van; leviszem a partra magammal a gyereket, egy kicsit távolabb leteszem a mőzeskosarat, és úgy, ahogy vagyok, ruhástul begyalogolok a vízbe.

Beledőlök, aztán köhögve jövök fel a felszínre.

A whiskysüveget is magammal hozhattam volna, mert részeg vagyok ugyan, de nem eléggé. Nem tudom kiverni a fejemből Tonya mosolyát meg azt a rideg mondatát: „Meg kell tőle szabadulni.” Nem tudom elfelejteni a vérben úszó ágyat, amelyen Mackenzie megszületett. Örökké hallani fogom, hogy nyöszörög Lizzy, amikor megérintem.

Nem tudom visszacsinálni, amit tettünk.

Megint lebukom a víz alá, és most azt kívánom, bárcsak megtámadna valami hatalmas, ronda vízi szörny, és az egésznek vége lenne.

Tonya elmesélt egyszer egy helyi legendát.

Ebben a tóban állítólag állandó kajmánhal-populáció él, ami ritkaságszámba megy. Ez a ronda, hegyes fogú hal akár százötven kilósra is megnőhet. Pont úgy néz ki, mint azon a béna táblán az országút mellett.

A legenda szerint évszázadokkal ezelőtt egy kis falu állt itt, alig néhány tucatnyian lakták. Banditák jöttek, az asszonyokat megerőszakolták, a férfiakat összeverték, a jószágot lemészárolták, két álló nap ettek, ittak, tivornyáztak, aztán este részegen bementek fürdeni a tóba. Soha többé nem látta őket senki. Cafatokra tépett ruháikat napokon keresztül mosta partra a víz. A kajmánhalak megvédték a tavat és azokat, akik belőle éltek.

Csakhogya ez a hal nem eszik embert, nem is támad. Csak a mesében.

Most azt kívánom, bárcsak a szóbeszéd valósággá válna. Bárcsak jönne egy vérszomjas kajmánhal, a hegyes fogaival belém marna, és véget vetne mindennek.

Újra lemerülök, és visszatartom a lélegzetemet a víz alatt. De jó lenne, ha megfulladnék! Ha iszom még, és elég messze beúszom, talán sikerülne is.

Amikor nem bírom tovább, felrúgom magam a felszínre, köhögök és köpködök. Ekkor megüti a fületem valami halk hang.

A kisbaba az. Mackenzie. Még a szemét is alig bírja kinyitni, de azt hiszem, mosolyog rám a mózeskosárból.

Hallgatom gyámoltalan gögicsélését, és úrrá lesznek rajtam az érzelmek. Dől a szememből a könny. Arcomat az éjszakai ég felé fordítom, és üvöltök, mint egy vadállat.

Túl sokáig hagytam, hogy Tonya irányítson. Ezután is rábízom, hogy tegye, amit akar. Mert akárhogy is, a végén együtt leszünk, én, ő és Mackenzie, és csakis ez számít.

Lizzy? Ő a rövidebbet húzta. Örölnék, ha nem kellene bántanom. De az élet néha áldozatokat követel.

BEN

Két nap múlva kimegyek Tonyáért a repülőtérre.

Sugárzó arccal ugrik a nyakamba.

– Hűű. – Elhúzódik, és meglepetten néz rám. – A szagodból ítélve megittál mindent, amit a házban találtál.

De aztán megint mosolyog, és nem tart kiselőadást.

Esik az eső. A nyári levegőben virágillat száll, és izzadunk, mint a ló.

– Látnod kellett volna, Ben! A várost! A fényeket! – áradozik, miközben elindulunk. – És az épület! A huszonegyedik emeleten van az irodájuk! A huszonegyedikiken!

Az ujjával rajzolja meg a számot, szeme elkerekedik a csodálattól.

El tudom képzelni. Egy pillanatra örülök, hogy boldog. Mintha egy másik világból tért volna vissza.

Aztán eszembe jut, hogy ez csak átverés.

– Annyira kapóra jött a terhesség! – folytatja. – Volt valami a kéziratban, amit meg akartak változtatni, de azt sem tudtam, miről beszélnek. Elnézést kértem, és

mindent arra fogtam, hogy a terhességtől meg a szüléstől köd üli meg az agyamat, blablabla. – Vidáman felnevet. – Látnod kellett volna az arcukat! Nem győztek bocsánatot kérni, a legszívesebben a föld alá süllyedtek volna. Ha jobban meggondolom, még hónapokon keresztül hivatkozhatom a terhességre. Tudod, ha netán következetlenségek adódnak a történetünkben.

Egyből elpárolog a jókedvem.

Hónapokon keresztül?

Úgy beszél róla, mint ami nem is nagy ügy.

– Két könyvre van szerződésünk – lelkesedik tovább.
– Utána majd kitalálunk valamit. Ha más nem jut eszembe, majd tíz évig írói válságban leszek.

Komolyan azt képzeled, hogy ez menni fog?

– Tíz évig? – motyogom. – Tonya...

Az igaz, hogy vele akarom tölteni életem hátralévő részét, de azt hittem, ez a New York-i könyves kaland csak egy alkalomra szólt.

– Azt mondták, tíz munkanapon belül átutalják a pénzt a számlánkra! – Nem is figyel rám. Elővesz a táskájából egy zsebtükröt, és miközben tovább beszél, megnézi a sminkjét. – Tehát amint megérkezik, költözhetünk a keleti partra. És nem leszünk rászorulva, hogy a szüleidnél lakjunk. Majd bérlünk valamit. Egy szép lakást.

Fecseg tovább, én meg az utat nézem, és egyre jobban összeszorul a gyomrom, ahogy közeledünk a kajmánhalas táblához. Ha úgy beszél, mintha már egy család volnánk, akkor...

Mi lesz Lizzyvel?

– Tonya! – szólalok meg hangosabban.

Felém fordul, és ártatlanul pislogva oldalra billenti a fejét.

Ez már így is szörnyű. Lizzy orvosi segítséget igényel. Két napja egy idegroncs vagyok, mert csak azon jár az eszem, hogy mi lesz ebből.

– És Lizzy? – nyögöm ki végül.

Rám mered, én pedig hol őt, hol az utat nézem. Nem mond semmit, nem fordítja el a fejét, és látom, ahogy lassan kifejezéstelenné válik az arca.

– Ezt már megbeszéltük, Ben – szólal meg végül. – Megmondtam neked – minden szót külön megnyom –, hogy meg kell szabadulnunk tőle.

– Tonya...

– Nincs Tonya! Felejtsd el ezt a nevet. Tudod, mit kell tennünk.

Amikor újra felé fordulok, még mindig engem néz, de hideg és számító a tekintete, már nincs benne semmi kedvesség. A hideg futkos tőle a hátamon.

Nem lehet vele beszélni. Amikor a legutóbb, nem sokkal Mackenzie születése után bement a városba, szakkönyveket kölcsönzött ki a könyvtárból. Még meg is mutatta azokat a részeket, ahol a szülés szövődményeként kialakuló visszafordíthatatlan agykárosodásról írtak.

Emlékszem, miket mondott, és mélyen el vagyok keseredve. Már eddig is több törvényt megszegtem, amikor segédkeztem a terve végrehajtásában. A tettestársa vagyok, mert hazudtam a szülés körülményeivel kapcsolatban. A tettestársa vagyok,

mert ott voltam vele a bankban, amikor pénzt tett be Lizzy, illetve most már a saját számlájára.

– Már nem beszámítható, Ben. Az a nő már nem Lizzy. De valakinek muszáj a helyébe lépnie, mert el kell látni a gyereket.

Odaint a hátsó ülésen lévő Mackenzie felé. A hazaérkezése óta először vesz róla tudomást.

– Ha nem azt akarod, hogy börtönbe kerülj, hanem hogy sikerüljön a terv, és úgy élhess, ahogy megérdemled, ahogy *mind a ketten* megérdemljük, akkor szedd össze magad! – csattan fel, majd az ablak felé fordul. – El kell tűnnie – teszi még hozzá.

Ordítani tudnék a tehetetlenségtől. Amikor meglátom a halas táblát, és lekanyarodom a tóhoz vezető útra, újra rám telepszik a rettegés, és úgy dobog a szívem, hogy majd kiugrik a helyéről.

A ház előtt leparkolva, úgy érzem, pánikroham közeleg. Napok óta kerülget, és ettől háborog a gyomrom most is, amikor kiveszem Mackenzie-t az autósülésből, befektetem a mózeskosárba, és Tonya mellett felmegyek a teraszra.

Bent a házban epe ízét érzem a számban. Újabb bűncselekmény van készülőben, de nem tudom, hogyan akadályozhatnám meg, nem tudom, képes leszek-e végigcsinálni, azt viszont tudom, hogy Tonya igen.

A konyhában azonnal észreveszem a papírlapot az asztalon.

– Ez eddig nem volt itt – mondom. Leteszem a mózeskosarat, és az asztalhoz lépve kézbe veszem.

Macskakaparással írt, összefüggéstelen szöveg. Nem

is: vannak benne értelmes mondatok, de mintha valami fantasyból származnának.

– Mi ez? – motyogom magam elé.

– Ben! – kiáltja Tonya a nappaliban.

Amikor belépek hozzá, ő is egy lapot tart a kezében. További kettő a kanapén hever, egy a dohányzóasztalon.

Hogy kerültek ide? Betörték?

Ahogy Tonya rám néz, ugyanazt a hitetlenkedő ámulatot látom benne, mint miután elolvasta Lizzy első kéziratát.

– Valaki felkelt az ágyából – mondja némi gúnnyal a hangjában. De nem haragosan. Inkább... izgatottan. Elindul a hálósoba felé, és kitárja az ajtaját. – Atyaég...

Utánamegyek, de megtorpanok a küszöbön.

Papírlapok mindenhol. A polcról a könyvek levéve és szétdobálva hevernek a padlón, lapjaik kitépve, az üres oldalak teleírva.

Lizzy az ágyon kuporog, és éppen egy újabb lapra ír.

– Bekattant, teljesen bekattant – suttogom.

Elszorul a szívem, aztán rémülten dobban egy nagyot, amikor Tonya elindul a padlón heverő papírok felé, és egyet felvesz.

– Azt hiszem, emlékezetből leírta azokat a meséket, amikbe még régebben belekezdett. De ezek... – ráncba szalad a homloka –, ezek nagyon komor történetek, Ben. Igen, azt hiszem, kezd megőrnülni.

Megfagy az ereimben a vér, kerülöm Tonya tekintetét. Lizzynek végképp nem maradt esélye.

Elgyengül a lábam. A legszívesebben elrohannék. Nem akarok a tanúja lenni annak, ami történni fog, nem

akarom tudni, milyen beteg tervet talál ki, hogy leszámoljon Lizzyvel.

De amikor végül mégis ránézek, mosolyog. Egyenként összeszedeti a lapokat, és mindet figyelmesen elolvassa.

– Tudod, mit? Ezek jók – motyogja.

Felszalad a szemöldököm.

– M-mi?

– Ezek nagyon jók – kuncog. – Mégsem olyan haszontalan ez a lány. – Odamegy hozzá, és megsimogatja a haját. – Nahát, Tonya, ezek tényleg jók, nagyon jók – mondja.

Tonya?

Lizzy nem reagál.

Fölerősödik a hányingerem. „Tonyának” szólította Lizzyt.

– Ez örület.

– Ezek nagyon jók – ismétli meg. – Tudsz még ilyeneket írni? Még sokkal többet? – Úgy veregeti meg Lizzy fejét, mintha egy kölyökkutyát dicsérne. – Ügyes kislány. Hozok neked papírt és tollat. Ez zseniális.

Rám néz. Szinte látom, ahogy jár az agya, tervez valamit. Rosszul vagyok attól, ahogyan a jövőnket elképzei. De amit mond, attól egy kicsit mégis megkönnyebbülök. Ha másért nem, Lizzy miatt.

– Ben, azt hiszem, rátaláltunk az aranytojást tojó tyúkra. – Mosolyog. – Lehet, hogy egy darabig mégis megtartjuk.

HARMADIK RÉSZ

A JELEN

MACKENZIE

A szüleim múltja, mint a rák, belülről emészt fel, és megmérgezi a gondolataimat.

Dianne Jacobson felajánlotta, hogy aludjunk nála. Az éjszakába nyúlik a múltidézés. Rengeteg a megbeszéltnivaló, és annyira sokkol, amit az anyámról – a két anyámról! – megtudok, hogy fel sem bírom fogni.

Arról beszélünk, mi történhetett huszonegy évvel ezelőtt. Megmutatom neki Anya leveleit.

– Mit tehetnél? – kérdezi Dianne, miután elolvasta őket. – Ki hinné el, hogy az a nő, aki felnevelt, nem az igazi Elizabeth Dunn? Nem lehet bizonyítani, amit Lizzyvel tettek.

– Ez egyszerűen hihetetlen – ismételteti EJ.

Már készülődünk, hogy Dianne vendégszobájában végre lefeküdjünk, amikor utánam szól.

– Az a tűz a pajtában... – Feszélyezettnek látszik, mint aki megbánta, hogy belekezdett, de azért folytatja.

Mindössze egy napja vagyunk itt, de az a benyomásom, hogy sokkal többet tud, mint amennyit elmond.

– Amikor a pajta leégett, az éjszakai műszakba voltam beosztva – fog bele a történetbe. – Láttam, hogy Lizzy éjfél körül visszalopakodik a hálóba. Reszketett, mint a nyárfalevél, és folyton hátranézett, mintha követték volna. De Lizzy nem az a fajta volt, aki másnak ártani tudna. Tonya viszont... hát ő egészen más lapra tartozott. Őbelőle sugárzott a rosszindulat. Mint aki a lelke mélyéig romlott. Manapság van erre egy tudományos szó: szociopata. Nem foglalkozott azzal, mi jó, mi rossz. Ő ilyen volt.

Nem kell többet mesélnie Tonyáról. Nagyon tudom, milyen volt. Rosszul vagyok a gondolattól, hogy ő nevelt föl.

– Körülbelül egy órával azután, hogy Lizzy visszajött – folytatja Dianne –, láttam, hogy a pajta felől Tonya is besurran a házba. Na, rajta aztán nem látszott, hogy félne. Minden helyzetből kiügyeskedte magát. Az a lány mindig tudta, mit akar. Amikor rátaláltunk a három fiúra, biztosra vettem, hogy mindkét lány benne volt valahogy. De nem jelenthettem fel Tonyát úgy, hogy közben Lizzyt is bajba ne sodortam volna, és annak a szegény lánynak anélkül is volt elég baja. Nem ért annyit az a három jómadár. Így hát annyiban hagytam az egészet.

Nagy kő esett le a szívemről. Ezt hallanom kellett.

– Ha engem kérdez, nem tudom, mi történt, de nem a maga anyukája volt a hibás.

– Köszönöm – mondom, de nem tudok úrrá lenni az érzelmeimen. Odamegyek Dianne-hez, és megölelem.

Aznap éjjel alig alszom. Másnap reggel szűkszavúan búcsút veszünk egymástól, aztán útnak indulunk. A

repülőgépen alig szólok EJ-hez. Folyton sajnálkozva néz rám. Úgy megválogatja a szavait, mintha egy haldokló rákbeteghez beszélne.

Két nappal később EJ-nél vagyok. Thai kaját rendelünk. Apró-cseprő dolgokról beszélgetünk, sok mindenről, csak a szüleimről nem. Egyre borúsabb a hangulatom. Folyton Anya körül forognak a gondolataim. Az *édesanyám* körül.

A villámmal egy darab currys csirkét szurkálva azon töprengek, hogyan, hol és mikor tették. Mármint apám és az a nő, aki felnevelt. Hogy lehet az, hogy valaki egyszer csak nyomtalanul eltűnik, és senkinek sem hiányzik?

– Kenz, enned kell – szól rám EJ.

– Nem nagyon vagyok éhes.

– Két napja ezt mondod. De...

– EJ, légy szíves, ne... – Megrázom a fejemet, villámat a tányérra ejtem, és hátradőlök a kanapén.

EJ az asztalra teszi a tányért.

– Figyelj, Dianne-nek igaza volt. Egyelőre nem sok mindent tehetsz. Az anyád, mármint az, aki felnevelt, meghalt. A vér szerinti anyád eltűnt. Ha...

A hajába túr, azon gondolkodik, hogyan is folytassa.

Segíteni akar, és ezért hálás vagyok. Logikusabban gondolkodik, mint én. Egyetértett Dianne-nel abban, hogy iszonyú nehéz tisztázni a történeteket, ha lehet egyáltalán.

– Elhamvasztották – mondja végül. Mármint azt a nőt, aki több mint húsz éven keresztül Elizabeth Caspernek adta ki magát. – De a házban maradtak utána nyomok,

amelyekből DNS-vizsgálatot lehet végezni. Az csak azt fogja bizonyítani, hogy nem ő volt a biológiai anyád. Az igazi anyád földi maradványait nem tudjuk, hol keressük.

Megrándul az arcom a „földi maradványok” kifejezésre.

Észreveszi.

– Bocsánat. De ez a probléma. Ha... mert ha a rendőrség megállapítja, hogy Elizabeth Casper nem Elizabeth Casper volt, nyomozást indítanak. De ha apád nem működik együtt, és mindent tagad, semmit sem tudnak bizonyítani. Értelmetlen felhajtás lenne az egész. Az egész világ rád szállna. Érted, ugye? Tönkretenné a családot, valószínűleg a jövődet is. A lesifotósok állandóan a nyomodban lennének. Egy véget nem érő rémálom lenne belőle, és nem lehetne visszacsinálni.

Hosszú ideig meredek rá.

Szeretném megköszönni neki, hogy számíthatok rá. De legfőképpen bocsánatot szeretnék kérni tőle, amiért belerángattam ebbe az ügybe. Most már nem tud kiszállni belőle. Meg kell tartania a titkot, és ez nagy kérdés, mivel neki nincs köze a családomhoz.

– Szóval akkor ennyiben hagyjuk?

Fájdalmas kifejezés jelenik meg az arcán.

– Nem tudom, Kenz. Nem tudom. Sajnálom, de tényleg nem tudom, mit tehetnénk.

Odaviszem a hátizsákomat a kanapéra, és előveszem belőle a leveleket. Annyiszor elolvastam már őket, hogy szerintem fejből el tudnám mondani őket. Heteken keresztül próbáltam megfeleltetni a levelekben szereplő

lányt annak a nőnek, aki felnevelt, elemeztem a fogalmazást, lenyűgözött a szóhasználat, a szívembe zártam a becézéseit. „Szirmocska.” Nem csodálkozom, hogy az a nő, aki felnevelt, soha nem szólított így.

Kihajtogatom az utolsó levelet.

– Ezt hallgasd meg. – Hangosan felolvasom: – *Világszép kislány leszel.*

Rögtön könnybe lábad a szemem.

– Kenz – suttogja EJ. – Ne kínozd magad.

Keserűen elmosolyodom, de nem tudom abbahagyni.

– *Már látom is sötét pilláidat, érzem a tenyeremen puha hajad. Gyönyörű szép lány leszel, ezt már most érzem.* – Itt elhallgatok, visszafojtom a sírást, de összefolynak előttem a betűk, és hiába pislogok, elerednek a könnyeim. – *Finom, sötét szempilláid vannak, puha hajadat szellő borzolja, szemed csillog a napsütésben, ragyogó a mosolyod.* – Szípagok egy kicsit, aztán remegő hangon folytatom: – *Látlak magam előtt.* – Felpillantok. – Ezt nekem írta. Még meg sem születtem, már írt nekem. Az igazi anyukám.

Felzokogok.

– Sajnálom, Kenz.

– Tudod, mi a legrosszabb? Rájöttem, hogy ezeket nem is nekem szánta. Nem nekem akarta elmondani a titkait.

– Ezt meg hogy érted?

Fejcsóválva meredek a levélre.

– Nem nekem írta. Nem akarta, hogy ezek a levelek nyilvánosságra kerüljenek. Akkor beszélt hozzám, amikor a hasában voltam. Mert... – Annyira elszomorít a

gondolat, hogy megint elsírom magam, és amikor pislogok, a könnyeim a papírra potyognak. – Mert annyit szenvedett. Elárulta a férfi, akibe szerelmes volt. Várandós volt, félt, kezdett megőrülni. De a végén magára maradt, EJ. – Felnézek rá, és már nem érdekel, látja-e, hogy teljesen szétestem, és nem tudok uralkodni magamon. – Annyira magányos volt, hogy a meg nem született gyerekének írt levelet, mert valakivel meg kellett osztania a bánatát, és rajtam kívül nem tudott kivel beszélgetni.

Már nem tudok gátat vetni a zokogásnak, és végleg összeomlok.

EJ rögtön ott terem mellettem, erős karjával átölel, magához szorít, és ringat, mint egy gyámoltalan gyereket.

Olyan mélyről fakadó tehetetlenséget érzek, hogy ordítani, tombolni, rombolni szeretnék, leüvöltetni azok fejét, akik annyi évvel ezelőtt elárulták az anyámat.

– Kenzie, ha bármikor beszélni akarsz valakivel, ugye tudod, hogy hozzám bármikor fordulhatsz?

Újra elerednek a könnyeim.

– Ugye? Mondd, hogy tudod.

– I-igen – préselem ki magamból.

Sokáig sírok. EJ nem szól semmit, csak erősen magához ölel.

Végül elhúzódom, elfordulok, megtörlöm az arcomat.

– Bocsánat – motyogom. – Kicsit összeomlottam.

– Nem baj.

Előrehajolva a térdére támaszkodik, hogy a szemembe nézhessen.

Rámosolygok a könnyeim közül.

– Eláztattam a pulcsidat – jegyzem meg színpogva.

– Amikor csak jólesik. Állok szolgálatodra.

Ezen mind a ketten nevetünk, aztán csendben ülünk, amíg sírás nélkül meg nem tudok szólalni.

Beszívom az ajkamat, végül felpillantok rá.

– Azt hiszem, szembesíteni fogom apámat az igazsággal.

EJ összedörzsöli a két tenyerét.

– Nem biztos, hogy jó ötlet. De persze, szembesítsd vele, ha az segít.

– Igen.

– Csak arra figyelj, hogy... ne higgye, hogy megőrültél.

Figyelmeztetést hallok ki a hangjából, amitől hirtelen rossz érzésem támad.

– Hogyhogy? Miért mondod ezt?

– Azért, mert... – kezdi habozva – ...elég dokumentumfilmet láttam. Ha valaki képtelenségnek hangzó vádakkal áll elő...

Nem fejezi be, csak lassan felvonja a szemöldökét.

– Igen? – Még mindig nem értem.

– Erőszakkal bevitetik az elmeosztályra vagy rehabra küldik.

– Ez komoly? – Döbbenten ugrom fel, és letörlöm a könnyeimet.

– Csak nem szeretném, ha történne veled valami.

Pár pillanatig egymásra meredünk, végül kezdem felfogni. Apám bármire képes lehet.

– Vigyázni fogok magamra – jelentem ki, bár nem vagyok benne olyan biztos, hogy sikerülni fog. – Te vagy

a tanúm. Ismered a történetet. Hazamegyek, és meglátom, mi mindent hazudik össze, mielőtt megtörik.

EJ megadóan hátradönti a fejét, de tudja, hogy fölösleges vitatkoznia.

Akaratos vagy, mondta egyszer Apa. Mint anyukád. Ó, hogy nem nyílt meg alatta a föld!

Tehetséges vagy, mint az anyukád, mondták sokan. Végre ezek a szavak is értelmet nyernek.

De csak az a hazug apám tudja, mi rejlik mögöttük. Ideje szembesíteni az igazsággal.

Egyre EJ figyelmeztetése jár a fejemben, ahogy kilépek az ajtón.

Olyan ideges vagyok, hogy mindjárt kidobom a taccsot. Időközben megértettem, hogy veszélyes dologra készülök.

Éppen szállok be a kocsiba, amikor a telefonom egy pittyenéssel jelzi, hogy a rendszer mozgást észlel otthon a kapunál.

Nem foglalkozom vele. Ha Apa nincs otthon, nem baj. Kivárom, hogy hazajöjjön, valószínűleg részegen, aztán kiszedem belőle, amire kíváncsi vagyok. Sőt, igazából most érdemes bemennem anyám szobájába. Annyi mindent megtudtam, hogy jobban meg fogom érteni, ami az irataiban áll.

Öt perce indultam el, amikor azonos értesítés pittyen a telefonomon.

Eltelik egy perc, újabb jelzés jön. Két perccel később megint.

Ez túl sok ilyen rövid idő alatt, gyanúsnak találok.

Türelmetlenül beállok egy bevásárlóközpont parkolójába, és előhalászom a telefonomat a zsebemből.

A mozgásérzékelő app „Események” mappájában több friss tevékenység látszik.

Az első alkalommal nem apám, hanem nagymama kocsija halad keresztül a kapun.

– Mi a fene...

Nagymama sosem jön úgy a városba, hogy ne szólna előtte.

A következő felvételen egy kocsi távozik. Egy régi Volkswagen – Minna autója. Érdekes, tekintve, hogy a Nagymama szereti, ha kiszolgálják, de ezek szerint most hamarabb hazaküldte Minnát.

A következő kocsi, egy piros Lexus – Laimaé. Ezt biztosan tudom. Láttam már sokszor. Mi a fenének jött?

A következő egy ismeretlen pick-up. Átváltok a főbejárat kamerájára.

8:01: Nagymama megérkezik a házhoz, egyedül van, nagypapa nélkül.

8:08: Belép Laima Roth.

8:14-kor egy férfi áll meg egy fehér pick-uppal, és bemegy a házba. A szemcsés felvétel és a baseballsapka miatt nem látni rendesen az arcát, de felismerem a sapkát – ez a férfi volt ott a búcsúztatón, és ő áll a hátsó sorban a dolgozószobában lévő fényképen.

Különös.

Fogalmam sincs, mi folyik otthon, de gyanús. Miért találkozik nálunk apám, a nagyanyám, egy irodalmi ügynök és egy férfi, akinek talán viszonya volt anyámmal?

Amilyen gyorsan csak tudok, hazavezetek. Egy óra múlva belépek a házba, ahol síri csend honol, csak anyám dolgozószobájából hallatszanak ki ideges hangfoszlányok.

Vitatkoznak, efelől nincs kétségem. Nagy kár, hogy ilyen jó a dolgozószoba hangszigetelése, ezért rá kell tapasztanom a fületem az ajtóra, hogy megértsem, mit mondanak.

Laima magas hangját hallom:

– De mit jelent ez egyáltalán?

Nagymama válaszol:

– Semmi szükség...

– Ez egyszerűen vérlázító! – Ez Apa. – Te aljas féreg!

– Elég! Nyugalom... nyugalom! – csattan fel Nagymama.

– Mind elmehettek a picsába! – mondja egy ismeretlen férfihang.

– Tessék? – Laima szinte sikít. – Kinek képzeled magát?

– Főleg te, Benny fiú! Ezt elbasztad. Csak idő kérdése, és mindennek vége. Mindannyiuknak! Higgyék el!

– Húzz innen a fenébe! – üvölti apám.

Még sosem hallottam üvölteni.

Dulakodás tompa zaja hallatszik, egy női sikoly, majd ördögi kacaj, vidám és fesztelen, nem is illik a helyzethez.

A léptek olyan gyorsan közelednek a küszöb felé, hogy alig van időm eliszkolni a sarok mögé, mire kivágódik az ajtó.

– Viszlát! – röhög a férfi, és amikor kikukucskálok a sarok mögül, a baseballsapkás fickót látom sétálni a bejárati ajtó felé. Nem fordul meg, csak mindkét középső ujját a magasba emeli. – Ez az új helyzet!

Amikor becsapódik mögöttem az ajtó, lábujjhegyen vissza akarok osonni a dolgozószobához, de kis híján nekiütközöm Laimának.

– Jézusom! – Pillantása a legkevésbé sem barátságos. Ennyit a jó modorról, amióta odalett a fejőstehene, E. V. Renge.

Ő is a bejárat felé tart, túsarkai dühösen kopognak a

parkettán.

– Oldjátok meg! – kiabálja hátra sem fordulva. – Addig ne számítsatok rám, amíg az az állat el nem tűnik!

Ma mindenki megfeledkezett magáról?

Egészen jól szórakoznék a történteken, ha nem lenne sürgetőbb dolgom apámmal.

Lassan belépek a dolgozószozába. Meglepő látvány fogad.

Nagymama anyám székében ül. Vagyis annak a nőnek a helyén, aki valamikor a ház asszonya volt. De úgy veszem észre, hogy nagyanyám teljesen komfortosan érzi magát, mintha ő tartaná a gyepőt, mintha az a szék mindig is az övé lett volna.

Apám kiterülve hever a kanapén, mindkét kezével az arcát dörzsöli.

Nagymama hirtelen rám néz.

– Most nem alkalmas, drágám. Kérlek, hagyj minket magunkra.

Köszönni ki fog?

– Nem is tudtam, hogy a városban vagy – mondom lassú léptekkel közeledve.

– El kell intéznem valamit. – Műmosollyal jutalmaz. – De még beszélnem kell apáddal. Kérlek, hagyj magunkra egy kicsit.

Egy anyag kézmozdulattal int, hogy kívül tágasabb, és ettől fölmege bennem a pumpa.

Nem mozdulok.

– Ki volt az a férfi?

Nagymama ingerülten felsóhajt, és egy tollal kopogtatni kezd az íróasztal lapján.

– Mackenzie, vannak dolgok, amik nem tartoznak rád.
– Szerintem meg igenis rám tartoznak – ellenkezem. A kanapéhoz megyek, megállok Apa előtt. – Ez az a pasas volt, akivel a búcsúztatón veszekedtél, igaz?

Apa lassan leereszti a kezét az arca elől, és rám néz.

– Nem veszekedett senkivel, drágám – szól közbe nagymama.

– Igazság szerint – fordulok felé –, nem tőled kérdeztem, Nagymama. Apával szeretnék beszélni. Tudni akarom, ki volt az a férfi. És ha már itt tartunk – fordulok újra apám felé –, azt is elmondhatnád, mi történt Anyával.

Apa arcáról csak úgy süt a döbbenet.

– Az igazi anyámmal – teszem hozzá.

Apám arckifejezése olyan gyökeres változáson megy keresztül, hogy majdnem elnevetem magam. Nem volt nehéz kiugratni a nyulat a bokorból.

Nagymama csukott szemmel, összeszorított szájjal ül. Ezt már jól ismerem. Az én mindig összeszedett, mindig finom modorú nagymama mindig ki fog borulni. Az nem lesz szép látvány.

– Tudom, hogy az a nő, aki felnevelt, nem az anyám volt – folytatom az arcukat figyelve.

– Te jó ég... – sóhajtja Nagymama, aztán hirtelen felpattan, és kimegy a dolgozószobából.

Apa tehetetlenül néz utána, mint egy elhagyott kiskutya, aztán rám mered, és esküszöm, sosem láttam még ennyire félni.

– Beszélj – parancsolok rá.

– Kicsim, végre gyászolsz – mondja apa erőtlenül mosolyogva.

Fennakad a szemem.

– Ez komoly?

Nem mintha nem számítottam volna rá, hogy megpróbálja kidumálni magát.

– Figyelj, Mackenzie, most gondjaink vannak, és ez nem a legjobb alkalom, hogy örültségeket vágj a fejemhez.

– Á, igen?

– Igen. Az a helyzet... Fogalmazzunk úgy, hogy egyesek hasznát akarnak húzni a gyászunkból. Képtelen vádakkal állnak elő, rosszindulatú pletykákat terjesztenek. Ez... – Körbemutat.

– Folytasd csak, Apa. Ez itt micsoda? És ki volt az az ember, aki az előbb elment?

– Senki.

– Nem úgy tűnt, hogy senki. A búcsúztatón is részt vett. Szerepel ezen a... – Odalépek a polchoz, ahol korábban a fényképet láttam róla, de már nincs ott. Egy pillanatra meglepődöm, aztán hirtelen visszafordulok Apához. – Te ismered. Ne is tagadd. Itt volt veletek. Hogy értette azt: „Ezt elbasztad”?

– Mackenzie! – Apám rosszálló pillantást vet rám, de kamu az egész, csak el akarja terelni a figyelmemet a témáról.

– Hallottam, mit mondott, Apa. Miért mondta?

– Páran zsarolni próbálnak minket. Ő is.

– Miért?

– Abszurd dolgokat állítanak anyádról. Pedig kivételes nő volt, östehetség...

– Elég már, Apa! Tudom, hogy csak terelni akarsz!

– Mackenzie, kérlek...

Cipősarkak kopognak mögöttem, odafordulok.

Nagymama jön be két pohár borral a kezében. Az egyiket nekem nyújtja.

– Tessék, drágám, igyál egy kortyot.

– Én nem iszom, Nagymama.

– Ez csak egy pohár bor. Megnyugtatja az idegeket. Ül le, pihenj kicsit.

– Nem szoktam inni – ismétlem ingerülten. – Beszélni akarok Apával. – Visszafordulok hozzá. – Térjünk vissza a biológiai anyámra. Beszélj.

Apa bűnbánóan Nagymamára pillant, aztán rám.

– Mackenzie, nem tudom, ki tömte tele a fejed hazugságokkal, és honnan...

– Hallgass, Ben! – szakítja félbe Nagymama mögöttem olyan dühösen, hogy Apa összerezzen.

Szembefordulok a nagyanyámmal. Olyan közel áll hozzám, hogy kiráz a hideg hirtelen ellenségessé váló, rideg tekintetétől. Félrecsúszott az álarc, megpillanthattam az igazi valóját.

Nagymama mindig is egy hiénára emlékeztetett. A

hiéna is aranyosnak tűnik először. Nagyanyám olyan, mint egy kedves hiéna hófehér, rövid hajjal, piros rúzzsal, gondos sminkkel; csupa báj és elegancia.

Láttak már vicsorgó hiénát? Olyan fogai vannak, hogy a csontot is elroppantják.

Hát Nagymama pont ilyen, a kedves mosolya egy szempillantás alatt vicsorgássá torzul.

Csupán néhányszor láttam ilyennek. Egyszer, amikor Anyával veszekedett. Akkor sajnáltam Anyát. Most már, azt hiszem, megérdemelte. De még csak nem is ez a legnagyobb felismerés.

Hanem az, hogy talán soha nem is Anya volt a ház asszonya. Hanem Nagymama.

– Vedd el azt a poharat, Mackenzie – szól rám Nagymama határozottan. Mélyen a szemembe néz, a borospoharat a mellkasomhoz nyomja. – Igyunk, és beszélgessünk, ha már felnőttként akarsz beszélni.

Felőlem...

Elveszem tőle a poharat.

– Egészségedre – koccintja a poharát az enyémhez, és kortyol egyet.

Én is iszom. A bor édes és keserű egyszerre. Nem szoktam inni, nem nagyon szeretem az alkoholt, de ha ez hozza meg a válaszokat, hát nincs kifogásom ellene.

– Ül le, Mackenzie – rendelkezik Nagymama, és leül apával szemben. Elegánsan keresztbe teszi a lábát. Sötét kosztümöt és garbót visel; úgy néz ki, mint egy nyugdíjas CIA-ügynök. Nem csoda, hogy Apa mindig úgy viselkedik mellette, mint egy iskolásfiú.

Én Apa mellé ülök.

– Igyál – emeli föl a poharát a levegőbe. – Szükséged lesz rá. Nyugodt, komoly beszélgetést akarok, nem pedig felelőtlen vagdalkozást.

Gyors egymásutánban kétszer is belekortyol a borába. Én is. *Hát legyen.*

– Tudom, hogy akit én az anyámnak hittem, nem a

biológiai anyám volt – mondom, és erősen figyelem, milyen hatást váltanak ki a szavaim.

Finoman megrándul a szája sarka.

– Ki mondta ezt?

Felnevetek.

– Számít ez?

– Badarság. Aki ezt mondta, csak össze akart zavarni, drágám.

Erőltetetten nevetek, és újabb kortyot iszom. Hirtelen nagyon jólesik. Lecsillapítja az idegeimet. Főleg a következő kérdésem előtt.

– Persze. Akkor ki az a Tonya Shaffer?

Amikor kimondom, Nagymamát nézem, nem Apát. Jobban örülnék neki, ha kettesben maradhatnék Apával. Ő nem tud hazudni. A nagyanyám viszont más tészta. De kíváncsi vagyok, erre mit fog mondani. Hogy tudja-e, mi történt Old Bow-ban huszonegy évvel ezelőtt.

Furcsa módon halvány mosoly játszik az ajkán.

– Tonya Shaffer nem volt normális – jelenti ki fejcsóválva.

Meglepődöm, de nem reagálok, várom, hogy folytassa.

– Elmebeteg volt. Nem hagyta békén apádat és anyádat. Mindenféle örülséget csinált.

Lassan, kimérten beszél. Minden szavát megválogatja, én csak kortyolom a bort, és kíváncsian várom, hogyan fogja csűrni-csavarni az igazságot.

– Rövid ideig apáddal járt.

– De Anya... – tiltakozik Apa.

– Hallgass, Ben. Tudnia kell – csattan fel Nagymama,

majd újra rám néz, és lassan belekortyol a borába.

Én is iszom. Azt hittem, dühös kiabálásba fog fulladni a beszélgetés, de sokkal nyugodtabb vagyok, mint vártam. Szétárad bennem az alkohol, úgy érzem, lebegek.

– Apád valóban nem viselkedett mintaszerűen – folytatja nagyanyám szándékolt keserűséggel. – És igen, valóban kavart azzal a bolond nővel, aki kis híján tönkretette a kapcsolatát anyáddal. Jó ideig eltartott. Igaz, fiam?

– Baromság! – kiáltok fel, mire Nagymama tekintete megkeményedik.

Ügyesen próbál kibújni a kutyaszorítóból. Meglep, milyen sok részletet ismer. Szívesen az arcába nevetnék, de szédülök és szomjas vagyok. Innék még egy kis bort, de már kiürült a poharam.

– Nem – mondja. – Az a nő úgy öltözködött, mint anyád, úgy is viselkedett. Úgy járt-kelt Old Bow-ban, mintha ő volna Elizabeth. Voltak, akik tényleg így hívták, és azt hitték, ő Ben barátnője.

Ez nem lehet...

Hirtelen mindenben kételkedni kezdek, és felötlik bennem, hogy talán csak én találtam ki ezt az egész titkos személycserét. Annyi örült sztori kering mostanában, de egyikre sincs bizonyíték.

– Anyád remeteéletet élt, szinte ki sem lépett a lakásból. Az a nő viszont, Tonya Shaffer... Odáig elment, hogy követte Ben barátait, és Elizabethként mutatkozott be. Egy év múlva fél Old Bow ismerte Elizabethet. Csak éppen nem azt az Elizabethet, akivel Ben együtt élt.

Forogni kezd velem a világ, amikor kiürült poharamat a dohányzóasztalra teszem. Majdnem elejtem, annyira remeg a kezem.

Szinte soha nem iszom. Ez a bor most gyorsan a fejembe szállt. *Túl gyorsan.*

– Várjunk csak egy kicsit – mondom, de kásásak a szavaim. Hirtelen hallom a fülemben a szívdobogásomat.

– Azt mondd, hogy...

– Azt mondom, drágám, hogy Tonya Shaffer beteg volt, és rengeteg kárt okozott. Eltartott egy darabig, amíg kibogoztuk az igazságot a hazugságai közül. De aztán egy balesetben meghalt. Hála istennek.

– Várj, várj, várj. Ennek nincs sok...

Még mondani akarok valamit, cáfolnám az állításait, de a szavakat mintha elszívná a levegő. Nagyanyám sztorija akár igaz is lehetne, Dianne Jacobson azonban, aki mind a két lányt ismerte, határozottan kijelentette, hogy Tonya látható a fényképen. Nagyanyám csavaros eszű boszorka, de ezt persze nem tudhatja. Azt hiszi, beveszem a meséjét.

És más is zavar. Nagymama egyetlenegyszer sem szólította Anyát Lizzynek, pedig annak idején mindenki így hívta.

Szeretnék az arcába nevetni, de csak nyöszörgés jön ki a torkomon. Próbálok feltápaszkodni a kanapéról, mert egyre mélyebbre süppedek a párnák közé, de nincs erő a kezemben. Olyan gyorsan forog velem a világ, hogy váratlanul minden összemosódik előttem.

– Kicsim? – kérdezi Apa. Hol tisztán látom az arcát, hol életlenül.

– Hagyd, Ben. Mackenzie, drágám? Hallasz engem? – Nagymama hangja tompa, mintha távoli visszhangot hallanék.

Elnéhezül a szemhéjam, alig bírom nyitva tartani a szemem. Vízet akarok inni. Fel akarok állni. El akarok menni innen. El akarok futni ebből a házból.

De gondolkodni sem tudok, nemhogy megmozdulni. Pillanatok alatt magába nyel a sötétség.

Mintha ezer darabra akarna törni a fejem, amikor megpróbálok megmozdulni. Hallom, ahogy dübörög a vérem. Erőlködve kinyitom a szememet, és a kezemmel árnyékolom el az ablakon beáradó ragyogó napfény elől.

Reggel van. Bugyiban és pólóban fekszem az ágyamban, de nem emlékszem rá, hogyan kerültem ide.

Az előző este eseményei a másnaposság kódén keresztül villannak fel.

Másnaposság, na persze.

Nem tudom, mi történt tegnap, de nem másnapos vagyok. Elkábítottak. Ez biztos. Egyszer elsőéves koromban is bedrogoztak. Ha nincs ott EJ, valószínűleg megerőszakoltak volna, és nem is tudnék az egésztől.

Ezért nem iszom. Ezért tudom, mit érez az ember másnap, ha bedrogozták.

Mennyit ittam tegnap este? Egy pohárral. Igen, Nagymama adta a kezembe a bort.

Részletekben jut eszembe, amit Nagymama mondott. Tonya Shaffer. Zaklatta apáékat. Lizzynek adta ki magát. És még valamilyen bizarr történet, amit nagyanyám talált ki, hogy becsapjon.

Akár be is dőlhettem volna neki, de Anya leveleiről nem tud. Arról sem, hogy jártam Nebraskában, és

találkoztam Dianne-nel.

Úristen, a levelek...

Egy pillanatra megrémülök, de aztán eszembe jut, hogy elvittem őket a városi lakásomba. *Húú.* Ráadásul mindegyiket le is fényképeztem. Biztos, ami biztos. Le is fénymásoltam őket az egyetemi könyvtárban, és a másolatokat EJ-nél hagytam. Mert biztos, ami biztos.

Amikor körülnézek a szobámban, feltűnnek bizonyos alig észrevehető jelek. Nem arról van szó, hogy széthányták a holmimat, de látom, hogy valaki hozzányúlt a dolgaimhoz.

Libabőrös leszek – valaki átkutatta a szobámat.

Dühösen csikorgatom a fogaimat, de aztán a dühöt felváltja a káröröm: Anya eredeti kézíratait is elvittem a városba.

Ekkor azonban eszembe jut valami, és gyorsan felülök.

Mi van, ha oda is bementek? Van hozzá kulcsuk, Apának mindenképpen, mert néhány hónapja segített odavinni egy új kanapét.

Kipattanok az ágyból, és felkapom az íróasztalról a táskámat. Sosem szoktam az íróasztalra tenni. Előveszem a telefonomat, végigsimítok a képernyőn. Ez az üzenet fogad: Hibás jelszó.

Rohadékok. Megpróbáltak belépni a telefonomba.

Feloldom a képernyőt, és rögtön EJ-t hívom, aki az első csörgésre felveszi.

– Mackenzie, mi az úristen van? – kiabálja köszönés helyett. – Tegnap este vagy százszor hívtalak, üzeneteket küldtem, már ott tartottam, hogy odamegyek

hozzátok! Minden rendben?

– Nem tudom. De szívességet szeretnék kérni. Ráérsz?

– Hülyéskedsz? Majdnem becsavarodtam az idegtől, hogy miért nem hívsz már vissza...

– Jól vagyok, ne izgulj! Szeretnék megkérni valamire. Fogd a lakáskulcsomat, menj el a lakásomra, és vedd magadhoz a kéziratokat meg a leveleket.

– Kenz? – Nyugtalan a hangja.

– Indulj már, EJ! Kérlek szépen.

– Jól vagy?

– Igen, jól vagyok.

– Biztos?

– EJ, légy szíves! Ne húzd az időt! Menj! Most le kell tennem. Várj! És ha nem hívlak fel két órán belül, hívj te engem.

– A frászt hozod rám.

– Ne parázz. De ha ma egyáltalán nem jelentkezem, a rendőrséget hívd. Most le kell tennem. Ha minden oké, kábé két órán belül felhívlak.

Leteszem, gyorsan magamra kapom a farmeremet, és kilépek a szobából. Illetve inkább *kisurranok*, mert nem tudom, mit tervez Nagymama a kábítószeres bor után.

Miközben lábujjhegyen leosonok a lépcsőn, hangokat hallok. Nagyanyám telefonál. Apa is a mobilján beszél – ez szokatlan, mert soha nem szokott előttem fölkelni.

Ételszagot érzek. *Nagyszerű*. Ez valószínűleg azt jelenti, hogy itt van Minna. Ha ő itt van a házban, Nagymama nem fog trükközni.

Visszalopakodom a szobámba, és gondolkodom.

Leperegnek előttem az előző nap eseményei.

Megőrültem? Nem, mert tudom, hogy a leveleket Anya írta, nem pedig az a nő, aki felnevelt. Most, hogy jobban meggondolom, egészen más a stílusuk, mint amit gyerekkoromban megszoktam.

Na jó. Vegyük sorra. Egyetlen bizonyítékom van rá, hogy Tonya Shaffer nevelt fel, mégpedig Dianne Jacobson állítása. Hacsak nem végeztetek DNS-tesztet. Ahhoz viszont kell valami, ami a nevelőanyámhoz köthető.

A hamvasztás okos húzás volt. Ha Elizabeth Casper nem Elizabeth volt, így elkerülhető egy exhumálással járó DNS-vizsgálat.

Halálra izgulom magam, mialatt a folyosón anyám szobájához lopakodom.

Külön hálósobájuk volt Apával, amit régen furcsának találtam. Most már értem. A szoba négyszer akkora, mint az enyém, és egy másik helyiség nyílik belőle, amit gardróbnek alakítottak át. Egészen más a hangulata, mint a dolgozósobának, itt ugyanis minden gyöngyház- és sötétvörös színű, a mennyezeten arany csillár világít, a falakról pedig a divatfotózásokon Anyáról készült hatalmas plakátok lógnak.

A halála óta senki nem nyúlt semmihez. Nem vagyok nyomozó, de ha jól tudom, akkor tőle származó hajszálakat kell gyűjtenem.

Először a jókora fésülködőasztalhoz megyek. Parfümösüvegek, sminkestégelyek, hajápolós flakonok sorakoznak rajta. Bekeretezett fényképek a magazinfotózásokról. Ez a nő tényleg el volt telve magától.

Meglátok egy hajkefét. Van benne néhány hajszál. Az egyik fiókban találok egy nejlonzacskót, kiszórom belőle a szivacsokat, és a helyükre a hajszálakat nyomkodom. Aztán benézek az asztalka alatt lévő kis szemetesbe is. Bingó. Még több hajszál kerül a zacskóba.

Ha ennyi nem lesz elég, akkor bajban vagyok. Belépek a fürdőszobájába.

Ennyire undorító dolgot sosem csináltam még, de a rendkívüli helyzet rendkívüli tetteket kíván. A zuhanyzó elé guggolva belenézek a lefolyóba, és kihúzok belőle egy hajcsomót. Öklendezve a zacskóba hajítom. A kádat is megnézem, de úgy látom, azt kitörölgették.

Csak a biztonság kedvéért, mondom magamnak.

Aztán egy újabb ötletem támad, amitől máris szaporábban ver a szívem.

Hogyhogy eddig nem jutott eszembe?

A szobámba visszatérve kulcsra zárom az ajtót, és feltúrom az íróasztalom fiókjait. Kipakolom a régi füzeteimet és minden egyebet, amit csak találok.

Hol van? Hol van?

Tudom, hogy megvan valahol. Régen kidobtam az ilyesmit, de mindig akad ez-az, ami véletlenül elkerüli a sorsát, és éveken keresztül halmozódik a fiókok mélyén a limlom.

Találok egy mappát, benne a régi középiskolai irataimmal, és kapkodva átlapozom, aztán félretolom őket. Átpörgetem a régi fogalmazásfüzeteimet, jegyzeteket, leveleket, és végül találok egyet. Nem is kell több.

Behunyom a szememet, és hálát adok a világegyetemnek.

Ez egy szülői igazolás, amit Anya írt, amikor elrángatott egy hétre Key Westre még a középiskola alatt. Bedugott egy szállodába, ahol kedvemre nézhettem a kábeltévét, és rendelhettem a szobaszerviztől, amit csak akartam. Ő meg napokra eltűnt.

Kézzel írt igazolás. A szemem láttára, kapkodva firkantotta le, mert valamiért az utolsó pillanatban jött

az ötlet, hogy utazunk. De nem adtam le az iskolában.

Most előveszem a telefonomat, megnyitok egy képet az egyik levélről, és melléteszem a kézzel írt igazolást, hogy össze tudjam hasonlítani őket.

Anya soha nem írt kézzel – ez csak most tudatosul bennem. Sosem láttam regényt írni. Nem írt leveleket. Nem írt *semmit*. Minden mindig „odabent” történt, a dolgozószobájában, zárt ajtók mögött. Minden, de szó szerint *minden* a számítógépen készült. Még a nekem szóló üzeneteit is begépelte, aztán kinyomtatta. Azt hittem, rendmániás. Most már tudom, hogy évtizedeken keresztül óvatos volt.

De egyszer kihagyott az ébersége.

Ez az igazolás talán azon kevés dolog közé tartozik, amely azt bizonyítja, hogy nem ő a kéziratok szerzője. Igyekezett, ó, igen, nagyon is igyekezett tökéletesíteni, hogy pont úgy nézzen ki, mint a kéziratok szövege. De nem kell ahhoz grafológusnak lennem, hogy megállapítsam, a nagybetűk másképp kanyarodnak, a kisbetűk kerekesebbek, és az összes betűje jobban megdől.

Kétség sem férhet hozzá: ez az igazolás nem ugyanannak a személynek a kezétől származik, mint a kéziratok.

Besüllyesztem a hátizsákomba a hajszalakat tartalmazó átlátszó nejlonzacskó mellé.

Most már csak le kell lépnem a házból.

A hangos kopogásra összerezzzenek.

– Mackenzie, drágám, ébren vagy? – kérdezi Nagymama az ajtó túloldaláról. A hangja mézesmázos, de jól tudom, mire képes.

Összeszorítom a fogamat, hogy uralkodni tudjak az enyhe pánikomon.

– Igen, Nagymama!

Nem várja meg, hogy behívjam, már nyitna is be, de az ajtó persze zárva van.

– Bejöhetek?

Odamegyek az ajtóhoz, és mély lélegzetet veszek, hogy megnyugtassam magam. Nem láthatja rajtam, hogy haragszom rá, különben nem érem el, amit akarok. Márpedig el kell mennem innen.

Nagymama már teljesen fel van öltözve, térdig érő, rá szabott dizájnerruhában áll, sminkje hibátlan, rúzsá rikító piros, mint egy stoptábla. Ez a család különös vonzalmat érez a piros rúzs iránt.

– Hogy érzed magad, drágám? – mosolyogva, figyelmesen méreget, de a hangja jéghideg.

– Mi történt tegnap este? – bukik ki belőlem, aztán magamban szitkozódok, amiért ilyen egyenesen rákérdeztem.

– Ó. – Nagymama sajnálkozva összehúzza ceruzavékony szemöldökét. – Én támogattalak be a szobádba, drágám. Nem gondoltam volna, hogy ennyire rosszul bírod az italt. – Erőltetett, harsány kacagásától csak még jobban megfájdul a fejem. – Összehordtál hetet-havat, aztán már nem is lehetett érteni, mit beszélsz. Felhoztunk a szobádba, és ránk csaptad az ajtót. Jobban érzed magad?

Aggodalma őszintének hangzik, majdnem meg is feledkezem róla, hogy nem az én gyengeségem az oka annak, ami történt. Alig tíz perc alatt kiütött, amit a

boromba kevert.

Az arcára fagyott műmosollyal, rezzenéstelen tekintettel mintha a gondolataimban próbálna olvasni.

Szétárad bennem a félelem, elgyengül a térdem, de sikerül elmosolyodnom.

– Hát... Nem, nem igazán – válaszolom, látványosan dörzsölve a homlokomat. – Úristen, de ciki, hogy berúgtam. – Ártatlanul nézek rá. – Még most is úgy érzem, mintha be lennék csípve. Miket hordtam össze tegnap este?

Nagymama gyöngyöző kacajától újra megfagy az ereimben a vér.

– Ne aggódj, drágám. Mostanában sokan terjesztenek csúnya pletykákat. Csak tartsunk össze, ez a lényeg.

– Úgy van. Tartsunk össze – visszhangzom. – Azt hiszem... Azt hiszem, most...

– Most öltözz fel, és gyere le. Egy fontos jogi ügyet kell rendeznünk.

– Jogi ügyet?

– Igen! – szélesen elmosolyodik. – Anyád mindent apádra hagyott, tudod. Beszélgettünk, és arra jutottunk, hogy nem szép téged kihagyni a végrendeletből. Apáddal úgy döntöttünk, hogy igazságosabb lenne, ha létrehoznánk neked egy bizalmi vagyonkezelő alapot.

Leesik az állam.

– Egy bizalmi vagyonkezelő alapot?

– Igen.

– Az pénzt jelent?

– Igen, drágám. Ez a bizalmi vagyonkezelés lényege.

– És akkor fogok hozzáférni...

– Ha huszonöt éves leszel.

Visszatartom a lélegzetemet. Addig tartom, ameddig csak bírom, hogy ne lássa rajtam, mennyire undorodom tőle, és hogy szembe ne köpjem.

Meg akarnak vesztegetni. Pontosan tudja. És én is. Négy évre megvásárolják a hallgatásomat. És ki tudja, mi minden történik még addig azzal az alappal? Fogalma sincs, mit tudok, de egyetlen éjszaka alatt összerakta ezt az egészet apámmal.

Nem vesztegette az idejét.

Lehunyt szemmel felsóhajtok.

– Rosszul vagyok, Nagymama – mondom erőtlenül, hogy témát váltsak, és esdeklőn nézek rá. – És ma órám is van. El kell mennem.

– Ma? – Csalódottan villan a szeme. – De hát, drágám, ma van az egyetemen a megemlékezés!

Ez teljesen kiment a fejemből.

– Tényleg.

Nagymama tetőtől talpig végigmér. A sebtében felkapott farmernadrág van rajtam, és a póló, amiben aludtam.

– Kérlek, vegyél fel valami alkalomhoz illőt az ünnepségre – mondja. – De szeretném, ha aláírnád a papírokat, mielőtt elmész.

– Kell titoktartási szerződés a bizalmi vagyongazdálkodóhoz?

Nagymama mosolyog.

– Természetesen. Ez a pénz a könyvek bevételeiből származik.

Nem azt mondja, hogy „Anyád könyveiből”, mert most

már mindannyian tudjuk, hogy ebben a házban az „Anya” szónak több jelentése is lehet.

– És kérlek, reggelizz velünk – teszi hozzá, de már sarkon is fordul, és megy.

Eszembe jut, mit írt Anya a levelében: „Szirmocska, elviselhetetlen a nagyanyád.”

Összeszorítom a fogamat.

Anya, tévedtél. Nagymama egy szörnyeteg.

– Meg akarnak vesztegetni, EJ! – háborgok rosszkedvűen, fel-alá járkálva EJ nappalijában.

Végül csak kijutottam a házból, de előbb aláírtattak velem néhány dokumentumot, amit természetesen Nagymama és a család ügyvédje tolt elém.

EJ nem mozdul, két kezét a tarkóján összekulcsolva, kiterülve ül a számítógépszékekben. Csak a tekintetével követ. A kávézóasztalán több doboz – a lakásomból kimenekített kézirat. *Helyes.*

– Először azt akarták elhitetni velem, hogy megbolondultam – magyarázom. – Aztán Nagymama kitalálta, hogy létrehoznak nekem egy bizalmi vagyonkezelő alapot. Tudod, miért? Mert félnek, hogy másokkal is beszélek, és kérdezősködni fogok. Az a megemlékezés... Apám beszédet fog mondani, és átvesz egy posztumusz díjat, amit anyám kapott. Nagymama is ott lesz, de persze nem akar felesleges felhajtást. És azt se, hogy olyasmit találjak mondani, amit felkap a sajtó. Pontosabban, hogy még véletlenül se keverjem gyanúba E. V. Renge-et a következő pár évben.

– Nem lehet, hogy csak téged akarnak megvédeni?

Megtorpanok előtte, dühösen nézek rá.

– Megvédeni? Nem inkább egy gyilkosságot akarnak

eltitkolni? Vagy rosszabbat?

Újra nekiindulok.

– Süni – szól utánam, de rá sem hederíték. – Kenz!

Járkállok tovább.

– Figyelj, kezded túlzásba vinni. – Végül feláll, és megragadja a vállamat, hogy álljak meg. – Nyugalom!

– Nyugalom? – Tovább forr bennem a harag. – Mi lenne, ha felmennék a színpadra, és ország-világ előtt bejelenteném, hogy az apám meg az a nő megölték az igazi anyámat?

– Legyen eszed! – figyelmeztet EJ, és nem engedi el a vállamat. – A nagyanyád bedrogozott. Gondolkodj, és húzd meg magad, amíg nincs több bizonyítékom.

– És ahhoz mit szólnál, ha plakátokat nyomtatnék ezzel a szöveggel: *Keressük az igazi E. V. Renge-et!*, és teleragasztanám velük az egyetemet, hm?

EJ halkán felnevet, de továbbra sem ereszt el.

– Te teljesen bolond vagy – állapítja meg halkán. – Ezért szeretlek. Gyere ide.

Olyan hirtelen húz oda magához, hogy esélyem sincs tiltakozni. És amikor szorosan átölel, nem is akarom, hogy elengedjen. Ő az én kösziklám. Ki hitte volna, hogy huszonegy évesen nem a családom lesz az, hanem a legjobb barátom?

Bár amit akkor érzek, amikor a teste az enyémhez simul, azt nem... azt nem egy sima barát iránt szokás érezni. Ha ő a legjobb barátom, nem kellene arra gondolnom, hogy milyen jó lenne meztelenül az ő meztelen testéhez bújni és a többi.

– Egy szemhuntyást sem aludtam – mondja. –

Folyamatosan hívtalak, mint akinek elmentek otthonról. Nagyon gáz. Elmondhatatlanul szar érzés volt arra gondolni, hogy talán történt veled valami. Ilyet még egyszer ne csinálj.

– Nem fogok – ígérem homlokomat a vállának döntve, belélegezve az illatát. – Nem szándékos volt.

– Tudom. Ne menj el arra a megemlékezésre – suttogja. Még mindig nem enged el, az arcát az enyémhez szorítja. – Kérlek, ne. Tudom, hogy az anyád emlékére szervezték, meg hogy ott lesz a családod. De csak kikészítenek. Nem éri meg. Nem akarlak ilyen állapotban látni. Az jut róla eszembe, hogy anyukád érezhetett így, amikor azokat a leveleket írta.

Szorosan lehunyom a szemem, és visszatartom a lélegzetem, hogy ne böggjek. Nem sírhatok. *Miattuk* többé nem fogok.

Azt mondom EJ-nek, hogy majd még átgondolom, de amikor elkészönök és kilépek a küszöbön, már tudom, hogy elmegyek az ünnepségre.

Ez is egy esemény. Ne felejtsük el, hogy minden, aminek köze van E. V. Renge-hez, az esemény, ugyebár. Reklám, tehát bevételt és nézettséget hoz.

A Pearl terem megtelt. Mire a tizedik előadó is befejezi a beszédét, a közönség már nagyon unja magát. A többség azért jött, mert az egyetemen tanít vagy tanul. Sokan azért, mert valami izgalmasra számítottak. De az igazi E. V. Renge nélkül kibírhatatlanul száraz az egész. Anya legenda volt. Illetve az a nő volt a legenda.

Mind közül apám beszéde volt a legrosszabb. Talán azért gondolom így, mert már a hangjától is a hideg

futkos a hátamon. Újabban még az elragadó mosolya és a mély gödröcskéi is taszítanak. Ez a mosoly okozta anyám vesztét. Az *igazi* anyámét.

Az ünnepség után jön a szokásos smúzolás fogadás.

Az előadó – amelyet hamarosan E. V. Renge teremnek neveznek – olyan, mint egy kígyófészek. Mindenki csak úgy nyújtogatja a nyelvét, tekereg ide-oda, és beszél, beszél vég nélkül, pedig igazából csak a saját pecsenyéjét sütögeti. Csupa irodalmi ügynök, PR-os, az egyetemi felső kör krémje.

Hátul álldogálok, remélve, hogy senkinek sem tűnök fel. Bár minél tovább figyelem ezt a közönyös tömeget, annál inkább úgy érzem, amit csinálunk, visszafelé is elsülhet. Már így is pokol az életem. Apáé is. Tudom.

Megpillantom Salma professzort az egyik beszélgető csoportban. Integet, mire visszaintek, de elfordulok, jelezve, hogy nincs kedvem beszélgetni.

– Nocsak, itt bujkál, leghátul? – kérdezi valaki a hátam mögül. Robertson professzor az.

– Üdvözlöm – köszönök erőtlenül.

– Miss Casper, arra számítottam, maga is beszédet mond – fordul hozzám azzal a híres mosolyával, amellyel viharokat vagy egy előadóteremnyi diákot lecsendesít.

– Nem, köszönöm. Nem az én stílusom.

Zsebre vágott kézzel megáll mellettem, és a terem felé fordul. Zakót, kasmírpulóvert és farmert visel.

– Talán nem tudja – kezdi –, de sokan őszintén tisztelik az édesanyja munkáit. Nem csupán rajongók és túltolt reklámhadjáratok vannak. A tehetség az tehetség. Néha odavész a mindennapi rohanásban.

Vagy elteszik láb alól, gondolom.

Mesélhetnék neki egy s mást arról, hogyan pusztítják el a tehetséget a családtagjai, de inkább tartom a számat.

– Az édesapja büszkének tűnik – állapítja meg.

– Az apámnak egy igaz szava sincs – mondom megvetően.

Nem fűzök hozzá bővebb magyarázatot, és nem is nézek rá, hogy lássam, mit szól hozzá.

– Mackenzie, drágám! – A jól ismert, leereszkedő hang hallatán ökölbe szorul a kezem a kapucnis pulcsim zsebében.

Nagyanyám közeledik felém. Elegáns, földig érő, hosszú ujjú ruhát visel, ékszereinek ragyogása a világtalanokat is elvakítaná.

Akar valamit.

– Miért nem az első sorban ültél? – kérdezi Nagymama, miközben végigméri az alkalomhoz nem kimondottan illő öltözkémet. Tudom, hogy mérges rám, amiért nem vágtam puccba magam, de ügyesen leplezi. – Fenntartottunk neked egy helyet.

Fürkész tekintete rólam lassan a tanárra vándorol.

– Robertson professzor vagyok – mutatkozik be.

– Evelyn Casper, Mackenzie nagymama – mondja Nagymama elbűvölő hangon, és kezét fog vele.

Szokásával ellentétben ezúttal nem úgy mutatkozik be mint az ünnepelt író anyósa.

– Az a Robertson professzor, aki a társadalomtudományt oktatja? – kérdezi óvatosan.

Úú, ne most...

– Úgy van – bólint a professzor kedélyesen.

– Á, akkor bizonyára ön Mackenzie kedvenc tanára.

– Valóban?

Nem nézek rá, de így is tudom, hogy rám mosolyog, én pedig fülig vörösödöm.

Sokféle mosoly létezik. Észreveszem apámat a tömegben, mosolyogva ráz kezét az érdeklődőkkel. Csakhogy ő ölteni tud a mosolyával – ez már nem titok előttem.

Nagyanyám észreveszi, hogy apámat nézem, ő viszont a professzort méregeti. Nagymama mesterien épít ki kapcsolatokat és teremt békét. Kiváló válságmenedzser.

– Professzor úr, szeretném bemutatni a fiamat. Ő kezeli az E. V. Renge Vagyonkezelői Alapot. Ha egyszer kedve támad velünk dolgozni, társadalomtudományi vagy egyéb kutatómunkát végezni, örömmel állunk rendelkezésére.

A professzorra nézek, és látom, hogy megdermed.

Á, Nagymama őt is meg akarja vesztegetni. Ügyes. Ezért külön utálom.

Felém fordul; de a mosolya hamis, sokakat megtévesztett már vele. Nem mosolygok vissza, de állom a tekintetét. Anyáméra emlékeztet a nézése, ugyanolyan kegyetlenség süt belőle. Nem a biológiai anyáméból, aki a leveleket írta, hanem Tonya Shafferéből, aki felnevelt.

Nagyon finoman megérinti Robertson professzor vállát.

– Várjon egy percet, kérem, mindjárt idehívom.

– Én megyek – szűröm szégyenkezve a fogaim között. Ha Robertson professzor talpnyaló akar lenni, az az ő dolga.

– Valami baj van? – méreget aggódva.

Ismerem ezt a tekintetét. Amint igazi hírességekkel beszélgethet, én már nem is fogom érdekelni. Na nem mintha apám bármit hozzátett volna a könyvekhez, de hát ő a férj, és – micsoda meglepetés – ő irányítja az E. V. Renge Vagyonkezelői Alapot. Az pedig nem semmi.

Hirtelen eszembe jut valami. Most az egyszer én akarok győztesen kikerülni egy helyzetből. Meg akarom

mutatni, mennyi hazugság és ármány rejlik a hírnév mögött.

Na csak várj, Apa, gondolom. Nagymama eközben elnézést kér azoktól, akikkel Apa beszélget, majd felénk kormányozza.

Sugárzik az arca, mint egy hollywoodi filmcsillagnak.

– Ben, drágám, hadd mutassam be Mackenzie kedvenc professzorát – mondja, amikor megállnak előttünk.

– Örvendek – mondja Robertson professzor, kézfogásra nyújtva a kezét.

Erősen figyelem Apát, várok valami ostoba mondatot, aminek apropóján megszégyeníthetem. Csak úgy. Azért, amit tett. És amit sosem bocsátok meg neki. Nem tudok megbocsátani.

– Örülök, hogy megismerhetem – villantja meg Apa a jól begyakorolt mosolyát, ekkor azonban különös dolog történik.

Ahogy kezét fog Robertson professzorral, elkezd lehervadni a mosolya, és végül rémület ül ki az arcára. Annyira nyilvánvaló, hogy az már kínos.

Nagymamának sem kerüli el a figyelmét.

– Megnyugtató a tudat, hogy Mackenzie felnézhet valakire az egyetemen – mondja, aztán tovább ontja a dicséreteket.

Nem tudom levenni a tekintetemet Apáról.

Már nem mosolyog. Az arca hamuszürkévé válik. Megrántja a kezét, hogy kiszabadítsa a kézfogásból, de nem sikerül neki.

Robertson professzorra nézek, de az ő arca nyugodt,

mintha minden a legnagyobb rendben volna.

Pedig nincs.

Visszafordulok Apához. Sosem tudja leplezni az érzéseit. Bezzeg anyám. Ő profi volt benne. Csakis neki köszönhatték, hogy sosem buktak le. Efelől nincs kétségem.

Apa végül egy durva mozdulattal kiszabadítja a kezét.

– Elnézést, b-b... beszélnem kell valakivel – motyogja, és sietős léptekkel távozik.

Nagymama megrökönyödve néz utána, majd Robertsonhoz fordul.

– Elnézését kérem. Sok a teendő ma este. – Rám villantja a jól ismert kígyómosolyát, majd újra a professzorra néz. – Remélem, kitűnően telik a szemesztere hátralévő része.

Sarkon fordul, és otthagyt minket. Merev lett a tartása, de alig lehet észrevenni.

– Mi volt ez? – kérdezem Robertson professzort.

– Attól tartok, mennem kell – feleli, és faképnél hagy.

Csak állok ott döbbenten. Semmit sem értek. Dühös vagyok. Nem mondtam ki, amit terveztem – de ezen már meg sem lepődöm. Nem kértem számon a szörnyetegeket. Kudarcot vallottam.

Valami nagyon nem stimmel, ez rá volt írva az apám arcára. Nagy betűkkel.

Mit tesz az ember, ha valami nem stimmel? Gondolatban lépésről lépésre újra lejátssza.

De most inkább Robertson professzornak eredek a nyomába.

Látom, hogy az embereket kerülgetve kifelé tart a

teremből. Követem a főfolyosóra, majd ki az egyetem oldalsó bejáratán. Átvág a parkolón, és már távolról sem olyan nyugodt, amilyennek az imént látszott.

Miközben a kocsijához tart, a szél belekap a nyitott zakójába. Leveszi, pedig hideg van, és behajítja az ülésre. Ingerülten felgyúri a kasmírpulóvere ujját, cigarettát vesz elő a zsebéből, és rágyújt.

Zaklatottnak látszik. Dühösen pöccinti le a hamut a földre, aztán beletúr a hajába.

Nem tudtam, hogy dohányzik. Nem tudtam, hogy ilyen is tud lenni – összerezzenek, amikor idegesen rácsap az autó tetejére, majd újra beleszív a cigarettájába.

Dörömbölő szívvel lépek oda hozzá.

– Robertson professzor?

Amikor megpördül, és felismer, azonnal ellágyul az arca.

– Miss Casper – mondja. A cigarettára néz, ledobja, és széttapossa a cipője orrával, aztán rám mosolyog, bár most először látom erőltetettnek a mosolyát. – Szépen megemlékeztek az édesanyjáról.

Ezt már hallottam.

Hosszú pillanatokig nézünk egymással farkasszemet. Nem szólalok meg, nem fordítom el a tekintetemet. Meg akarom fejteni, mit jelent, ami történt.

– Honnan ismeri az apámat? – kérdezem.

– Parancsol?

– Az apámat. Találkoztak már máskor is?

– Sokan ismerik a szüleit, Mackenzie.

Most már csak lazán Mackenzie vagyok. De én nem

ezt a választ vártam.

– Az édesanyja tartott itt előadást. – Zsebre dugja a kezét, és lesüti a tekintetét.

Hazudik. Amikor az anyám könyveit elemeztük, azt mondta, hogy ő nem vett részt azon az előadáson.

Nem kellene feszegetni a témát, de nem tudok leállni. Itt valami nem stimmel. Nem állítanám, hogy szakértője vagyok az emberi léleknek, de a titkokat most már felismerem.

Hangosan felsóhajt, de ő sem enged. Kínos a helyzet, de nem érdekel. Furcsább dolgok is megestek már velem.

– Elindulok. Magának pedig vissza kellene mennie – mondja végül, a szemembe nézve. – Sok fontos ember van bent. Itt a jó alkalom a kapcsolatépítésre.

Kiveszi az egyik kezét a zsebéből, és beletúr a hajába.

És ekkor meglátom. Korábban mindig eltakarta az inge hosszú ujjá. Ha jobban utánagondolok, Robertson professzor sosem visel rövid ujjút.

Csak nézem a karját, és olyan hevesen ver a szívem, hogy kis híján elájulok.

Talán csak véletlen, de nem hallottam senkiről, akinek csillag alakú sebhely van az alkarján.

Egyetlen embert kivéve.

54

– John Robertson professzor – olvassa fel EJ a számítógépe képernyőjéről.

– Ezt tudom, EJ. Több kell! – Türelmetlenül járkálok a szobában, EJ pedig tovább kutat az interneten.

– Negyvenhat éves. Mesterképzés és PhD a Rutgers Egyetemen. Társadalomtudományi alapképzés a Manford Egyetemen, Nebraskában, Old Bow-ban.

Hátranéz a válla fölött, a szeme kikerekedik.

– A szentségit! – A szoba közepén megtorpanok, mindkét kezemmel az arcomat kezdem dörzsölni. – Hogyan? Hogyan lehetséges ez?

EJ megpördül a számítógépes székével, hogy lásson.

– Merő véletlen is lehet.

– Igen? – nézek rá. – Tényleg? Hogyan lehetne merő véletlen, Emerson?

– Ó, nagy szavak! – felszaladt a szemöldöke a keresztneve hallatán.

A mennyezetre emelem a tekintetemet.

– Keresd meg a lakcímét.

– Kenz, tudom, mit tervezel, de az...

– Az mi? Illegális? Most meg a törvényekről fogsz prédikálni?

– Minimum zaklatás.

– Nem fogom zaklatni. Csak beszélni akarok vele. *Komolyan* beszélni. Bűncselekmény történt. Azt talán nem tudja, mi történt Tonyával vagy Lizzyvel, de azt igen, hogy ki kicsoda. Ha ő az a John, ki fog derülni. Az most már a legkevésbé sem érdekel, hogy egy idegen esetleg nevetségesnek fog tartani.

EJ-nek semeddig sem tart kinyomozni a címet. Úgy látszik, gyerekjáték megszerezni valakinek az adatait, pedig elvileg a mostanában divatos adatvédelmi előírások hozzáférhetetlenné teszik őket.

Fél órával később a város szélén egy kellemes környéken leparkolok egy kis ház előtt.

Megismerem a professzor autóját.

Itthon van. Nagyszerű. Remélem, nem csinállok bolondot magamból.

Elszántan felbaktatok a lépcsőn, és megnyomom a csengőt.

Amikor ajtót nyit, az arcán nem látszik, hogy meglepődött volna. Egy kis büntudat van rajta talán, meg szomorúság. Nem tudom meghatározni az arckifejezését, de nem döbbsent meg. Azt hiszem, számított rám.

Aprókat bólogat, száját töprengve elhúzza.

Tudja, hogy tudom. Látom a szemén.

– Mackenzie – szólít meg halkan.

– Professzor úr. – Bólintok. – Szeretném, ha elmondaná, honnan ismerte az anyámat.

Ha bárkinek elmondanám az egyetemen, hogy felmentem Robertson professzorhoz, hogy kettesben beszéljek vele, nehéz lenne gátat vetni a pletykacunaminak.

Egy bőrkanapén ülök a nappalijában, és figyelmesen nézem, ahogy sűrűn mentegetőzve összeszedi a könyveket és a papírokat az asztalról meg a fotelból. Fogalma sincs, milyen az igazi rendetlenség. Tény, hogy papírok és könyvek hevernek mindenütt, de ezektől eltekintve makulátlan a nappalija.

Kimegy a konyhába, ahonnan egy pohár vizet hoz nekem, majd leül velem szemben az üveg dohányzóasztal másik oldalán álló fotelba. Könyökét a térdére támasztja, és kíváncsian fürkészi az arcomat.

Nem tudom levenni róla a szememet, figyelem a mozdulatait és az arckifejezését. Ez az ember volt anyám legjobb barátja. El sem tudom képzelni huszonévesen.

Hallgat.

– Maga anyám közeli barátja volt Old Bow-ban – kezdem.

Bólint.

– Honnan tudta meg?

Hazudhatnám azt, hogy anyám mesélte, amikor még

élt. De nem tudhatom, hogy neki feltűnt-e a hátborzongató személycsere.

– A naplójában olvastam.

Felhúzza az egyik szemöldökét.

– És aztán megláttam a sebhelyét – pillantok az alkarjára, amelyet most vékony anyagú pulóvere takar.

– Igen, a sebhely. – Megrebben az ajka, mintha mosolyogna, és a bal kezével ösztönösen megdörzsöli a jobb alkarját. – Honnan tud róla?

– A naplóból. Mint mondtam.

– És még miről esik szó a naplóban? – Tekintete rezenéstelen.

– Érdekes dolgokról. Hogy maga meg ő jóbarátok voltak. Mielőtt apám képbe került.

– Így van.

– Miért nem említette soha?

– Mit?

– Hogy ismerte anyámat. Azon az előadásán, amikor E. V. Renge neve szóba került, és támadt az a kis vita, maga úgy viselkedett, mint aki meglepődik.

– Mert meg is lepődtem. – A kijelentését nyomatékosítva lehunyja a szemét, és bólint. – Akkor még nem tudtam, hogy Lizzy E. V. Renge.

– Nem?

– Nem. – Megrázza a fejét. – Csak akkor jöttem rá, amikor elolvastam a könyvét.

– Elolvasta?

– Igen. Mindegyiket, rögtön az után az előadás után. Láttam, hogy a családneve Casper. Tudtam, hogy a *férjét* Caspernek hívják. Láttam a fényképét is.

Elgondolkodva hallgat. Valószínűleg azt fontolgatja, mennyit mondjon el. Anya naplója nem sok információt tartalmaz. Ez az ember sokat tud Anyáról, talán még többet is, mint apám.

– Nem beszélt Anyával, amikor rájött?

– Nem, bár terveztem. Nem... nem volt hozzá elég bátorságom, aztán meg már késő volt.

– A temetésre se ment el?

– Nem.

– Miért nem tartották egymással a kapcsolatot?

Nagyot sóhajt, beletúr a hajába, aztán hátradől a fotelban.

– Az egyik nap még a városban voltak Bennel, másnap meg egyszerűen odébbálltak. Csak úgy. Valaki azt mondta, hogy elköltöztek a keleti partra. Tudja, lett egy ügynöke, és szerződni készült egy kiadóval. Tudtam, hogy nemsokára szülni is fog. Elég mozgalmas volt akkor az élete. Mint mindig. Fogalmam sincs, mit látott Benben. Persze, jóképű fiú volt, és jó családból származott. De...

Újra elhallgat.

– Maga nem kedvelte – fejezem be helyette a mondatot.

– Nem, nem mondhatnám. Rosszul bánt Lizzyvel. Nem úgy kezelte mint a barátnőjét. – Merőn nézem a professzort, aki egyre idegesebb lesz. Hadarni kezd. – Akkor ment fel hozzá, ha nem volt hol aludnia, vagy társaságra vágyott, és más lehetőség nem adódott. Ne haragudjon – néz rám –, de ez az igazság. Lizzyhez mindig mehetett. Mint egy akciós motelszobába.

Megdöbbenek. Már majdnem mondok valamit, de

végül inkább hallgatok. Igaza van. És nem akarom megakasztani a gondolatait, mert mintha kezdené elveszíteni a nyugalmát, és amióta ismerem, ez még sosem fordult elő.

– Ben nem érdemelte meg – folytatja. – Lizzy tehetséges volt, és gyönyörű. Igen, örültségekkel volt tele a feje, de a tehetség már csak ilyen. Tudott szeszélyes lenni. De szeretetre méltó volt, és, istenem, Ben... – Elkapja a tekintetét, lehunyja a szemét, mint akinek fáj, amit mondani készül. – Ben kihasználta – fejezi be suttogva, és megdörzsöli a homlokát. – Elnézést – mormolja. – De... de rettentően dühít.

Bólintok.

– Szerelmes volt belé?

Felnevet.

– Mit tagadjam, igen.

– Miért nem próbálta meg felvenni vele a kapcsolatot?
Nem volt rá kíváncsi, hogyan él?

– Miért?

– Azért, mert szerette.

Félrebiccenti a fejét, mintha meg akarna dorgálni.

– Mackenzie... Remélem, nem bánja, ha a keresztnévén szólítom.

Megrázom a fejemet.

– Maga huszonegy éves. Ha megismerkedik egy fiatalemberrel, aki a lelki társa, vagy legalábbis el tudja képzelni vele a jövőt, már nem törődik vele, mi történt két hónappal azelőtt, nemhogy az előző évben. Ha elvégzi az egyetemet, átalakul a környezete, és a baráti köre. Elköltözik egy másik városba, és higgye el nekem,

eszébe sem fog jutni az a valaki, akibe egyetemistaként szerelmes volt.

– Maga nem találja furcsának? Hogy csak úgy fogták magukat, és elköltöztek?

Vállat von.

– Ben szülei sosem voltak kíváncsiak Lizzyre. De amikor megtudták, hogy terhes, és ki fogják adni a könyvét, nyilván úgy kalkuláltak, Ben nála jobbat keresve sem talált volna. Lizzy mindig is családra vágyott. Azt hittem, hogy repesett az örömtől, amikor végre befogadták. Az Old Bow-i régi ismerősei közül mindenki megszakította a kapcsolatot. Én legalábbis így tudom. Mindenesetre velem nem beszélt. Azt mondta, utálja azt a várost, nem akar ott élni. Érdekes. Amikor odaköltözött, még szerette. Akkor változott meg a véleménye, amikor rajtakapta Bent, hogy megcsalja, akkor kezdte mondogatni, hogy utálja a várost. Faképnél kellett volna hagynia Bent. De nem, maradt mellette. Nekem még egy árva e-mailt sem küldött. Nem próbálta felvenni velem a kapcsolatot, miután elköltöztek.

Jelentősegteljesen néz rám, én pedig eltűnődöm, vajon ugyanarra gondolunk-e. Vajon *tudja*?

Elfordítja a tekintetét.

– Aztán én is elköltöztem, és nem foglalkoztam a dologgal többet. Nem sokkal később megismerkedtem a feleségemmel. A régi szerelmeket elfelejti az ember.

Ki akarom deríteni, hogy tudja-e, észrevette-e, hogy más nő fényképe szerepel a könyvek borítóján. Dianne Jacobson észrevette. És ő?

– Ugye maga ismerte Tonya Shaffert?

Felkapja a fejét, és a napnál világosabban látszik az arcán a megdöbbenés.

– Miért kérdezi?

Próbálok óvatosan fogalmazni.

– Apám vele csalta anyámat. De ezt maga tudta. Anya elmondta magának. A maga vállán sírt el a bánatát, nyilván többször is. És maga összeverekedett az apámmal. Akkor szerezte...

Az alkarja felé biccentek.

– Igen. – A döbbenet eltűnik a tekintetéből. – És ezt is a naplójából tudja?

Bólintok.

– Ráér most egy kicsit?

Elmosolyodik.

– Igen. Ráérek, amíg csak kell.

Előveszem a hátizsákomból a leveleket. Időrendben egy mappába tettem őket. A borítékokkal együtt. Nem mintha igazságügyi vizsgálatra szánnám őket, de mindent megőriztem.

– Mik ezek? – kérdezi.

– Anya levelei. Nekem írta őket, még a születésem előtt.

Elkapja rólam a tekintetét, és a papírokat nézi.

– Magáról is írt bennük – mondom mosolyogva.

Már nyújtja értük a kezét, de megáll, és újra rám pillant.

– Szabad? – kérdezi, szinte suttogva.

Kint sötétedni kezd. Robertson professzor gyorsan feláll, hogy felkapcsolja a lámpát, de közben le nem veszi a szemét a kezében tartott levelekről.

Mohón és gyorsan olvas, egyiket a másik után, szinte falja a sorokat. Amikor az utolsó oldal végére ér, megfordítja, aztán vissza, és kérdően néz rám.

– Ennyi. Itt a vége – mondom, és várok, mialatt az összeset újra átfutja.

Tudom, mit érez. Azt is tudom, milyen érzés valaki magánleveleit olvasni, értesülni az örömről és a fájdalmáról, végigkísérni a fokozatos széthullását.

– Most, hogy a végére ért, kérem, árulja el – azt akarom, hogy beszéljen; én is tudni akarom, amit ő tud –, hogy maga szerint mi történt?

Fejcsóválva adja vissza a levélcsomagot.

– Halvány sejtelmem sincs.

– Mikor látta utoljára anyát?

– Hát... azon az estén – int az állával a kezemben lévő utolsó levél felé –, amikor bejelentette, hogy elhagyja Bent.

– Ezt eddig nem is mondta.

– Bonyolult. Beszélni akart a fejével, hogy kipuhatolja, hajlandó-e változtatni a viselkedésén.

Korábban is próbálkozott már sokszor, és nagyjából biztosra vette, hogy most is hiába reménykedik. Ezúttal komolyan elszánta magát, hogy otthagyja Bent.

– Szülés előtt?

Bólint.

Értetlenül meredek a levélre.

– Azt... azt is megkérdezte, segítenék-e neki elköltözni – folytatja. – Persze hogy segítettem volna. Ezt ő is tudta. Azt is, hogy anyagilag szintén támogatnám, bár több állást kellett vállalom, és közben a diplomámat is meg akartam szerezni. Azt szintén tudta, hogy a kisbaba gondozásában ugyancsak számíthat rám. Az sem volt előtte titok, hogy bármikor beállíthat hozzám, én örömmel fogadom.

– Ha így állt a dolog... – Elhallgatok. Rá kell jönnöm, hogy eddig teljesen félreértettem a helyzetet. – Nem értem. Miért nem kereste, amikor már napok óta nem hallott felőle?

– Mert rosszulesett az egész, érti? Az egyik este mondott valamit, aztán mire észbe kaptam, már el is költöztek. Mit kellett volna csinálnom? Nem tudta kivonni magát Ben hatása alól. Mindig visszafogadta, mert Ben fűt-fát megígért.

– Rákeresett Lizzyre a neten a halála előtt? Amikor elhatározta, hogy beszél vele?

– Igen.

– Láta róla a fényképeket, amikor megjelent az első regénye?

Összeakad a tekintetünk, nyel egy nagyot.

– Láttam.

– Mi volt az első, ami eszébe jutott?

A mellkasán látom, hogy visszafojtja a lélegzetét.

– Hallgasson ide, Mackenzie, azt hiszem, maga... – Természetesen nem fejezi be, hanem elfordítja a fejét.

– Nézzük például ezt. – Előveszem a telefonomat, és megkeresem a búcsúztatóra készült fénykép-összeállítást. Odapörgetek ahhoz a képhez, amelyet Dianne Jacobsonnak is megmutattam, és Robertson professzor kezébe nyomom a telefont.

Lesem az arca legapróbb rezzenését is, ahogy a képet nézi, és megdörzsöli a szemét.

– Anya, Apa és én – magyarázom. – Amikor a keleti partra költöztek.

Nem szól semmit, nem néz rám, nem nézi tovább a képet sem, csak dörzsöli a szemét, mintha ettől megváltozna, amit lát.

– Mondja meg. Mondja meg nekem, *ki* van a képen – kérlelem alig hallhatóan.

Képtelen vagyok visszatartani a könnyeimet. Még egy hazugságot nem bírnék elviselni.

– Mondja meg, kérem – suttogom. – Mert kezdek megőrülni, és úgy érzem, valami szörnyű dolog történt, de senki nem mond semmit – folytatom esdeklő hangon.

– Mondja, hogy nem bolondultam meg. Mondja meg, *ki* van a képen.

Végül a szemembe néz.

– Tonya Shaffer.

Azt gondolnám, hogy most szörnyen kellene éreznem magam, de nem, előnt a megkönnyebbülés, hogy még valaki ismeri az igazságot. Ami azt jelenti, hogy se Dianne, se én nem örültem meg.

A szívem olyan vadul kalapál, hogy majd kiugrik a mellkasomból.

– Értem. – A kézfejemmel elmázolom az arcomról a kibuggyanó könnyeket. – Ezt a nőt ismertem anyámként. Több mint húsz éven keresztül Elizabeth Caspernek adta ki magát.

Növekszik közöttünk a csend, akkora már, mint egy szörnyeteg. Fogai, karmai nőnek, és véresre kaparja a szívemet.

Más is tudja, nem csak én, hogy valami rettenetes dolog történt. Megkönnyebbülök, de újabb kérdések is kavarnak a fejemben.

– Mikor jött rá, hogy ő nem az igazi Elizabeth Dunn? – kérdezem.

– Követtem.

Döbbenten meredek rá.

– Kit?

– Az előadás után, amikor kiderült, hogy maga a lánya, elolvastam a thrillerét. Lizzy annak idején

felolvasta nekem, amit írt, még... még Ben előtt. Ismertem a regényt, tudtam, miről szól. Miután elolvastam, és a maga vezetéknévét összekötöttem az apja keresztnévével, tudtam, hogy Lizzy írta. Hogy ő E. V. Renge.

Hamar eltűnik a szomorú mosolya.

– Nem akartam csak úgy beállítani hozzá. Eltelt több mint húsz év. Való igaz, szerettem volna beszélni vele, megkérdezni, hogy van, és hogy miért nem keresett sohasem. Miért ment el búcsú nélkül.

Nagyot sóhajt. Egy ideig szótlanul bámulja a kezét.

– Lizzy annak idején sokat jelentett nekem. Nemrégiben elváltam. Napokig azon töprengtem, mi miért történt. Mi lett volna, ha másképp alakulnak a dolgok. Folyton ezen rágódtam. Így születnek az irracionális döntések. Én is hoztam egyet. Azt hiszem, Lizzy megszállottja lettem. – Elmosolyodik, rám pillant. – Mint tudja, a marketing először mindig a megszállottakat veszi célba.

Tudom. Előadást tartott róla.

– Beültem az autóba, és elmentem hozzá. Nem mentem be végül, csak ültem az autóban az út szélén, a bekötőút elején. Egy, talán két órán keresztül. Szánalmas, tudom. Próbáltam összeszedni a bátorságomat, hogy elmenjek a bejáratig, és megnyomjam a csengőt.

– És?

– És akkor kikanyarodott egy kocsi a bekötőútról. Ő volt az. Vagyis azt hittem, hogy ő az. Napszemüveg, fekete haj, vörös rúzs. Követtem.

Újra megdörzsöli a sebhelyet a karján, én pedig szuggerálom, hogy folytassa.

– A pláza kávézójába ment. Rendelt valamit elvitelre, aztán továbbhajtott a manikűrszalomba. Figyeltem, ahogy bemegy, lestem minden apró részletet. Magabiztos volt, gyönyörű. Megállapítottam magamban, hogy húsz év múltán is milyen szép. Hogy előnyére vált a hírnév. De valami nem stimmelt. Volt benne valami furcsa... nem is tudom. Lizzy mindig szerény volt. Visszahúzódó. Nem tartottam valószínűnek, hogy az ismertség ennyire megváltoztatta volna. Ez a nő ragyogott. Amikor bement, kiszálltam, és követtem.

– Bátor lépés.

– Az. – Némiképp szégyenkezve felnevet. – Nem volt egy nagy szalon. Szóval bementem utána. Közvetlenül előttem állt, éppen levette a napszemüvegét.

Elkomorul az arca.

– Mindkettőjüket ismertem, de Lizzyt... hát őt még közelebből. Nagyon jóban voltunk, három éven keresztül Old Bow-ban. Sem az évek, sem a plasztikai műtétek, sem a smink vagy egy új hajszín nem képes *ennyit* változtatni egy emberen. Persze távolról, vagy ha valaki nem ismerte jól, valóban össze lehetett tévesztteni őket. Ez a nő kísértetiesen hasonlított rá. Szórakozottan végigmért. A többi nő is a szalonban. Azt mondtam, viccesen magyarázkodva, hogy a feleségemet keresem. „Az a férfi, aki elvesztette a feleségét, elveszett ember”, felelte viccesen, és a szemembe nézett. És ez a lényeg. Lizzy felismert volna. Ez biztos. Felismert volna húsz év után is, akár negyven után is, mert nem változtam

annyit. Ez a nő viszont nem ismert fel. De én őt igen.

– Tonya Shaffer volt az.

– Úgy van. Csakhogy a recepciós így szólt hozzá: „Szia, Elizabeth, örülök, hogy látlak. Mi újság a könyvszakmában?”

Majd szétvet a düh és a tehetetlenség. Az ajkamba harapok.

– Hogy tehette? – kérdezem.

– Mit?

– Hogy vehette rá az apámat erre az egészre?

– Tonya? Tonya tudta, mikor mit kell mondani, hogy elérje, amit akar. Különlegesen jó érzéke volt hozzá. Titokzatosan viselkedett, viccelődött, rátapadt az emberre, aztán faképnél hagyta. „Húzd meg, ereszd meg”-et játszott. – Megdörzsöli a homlokát. – Mellette kivételesnek érezték magukat a férfiak. Mintha a legjobb barátjuk lett volna. Ha valaki ivott? Ő is ivott. Ha szeretett olvasni? Ő is szeretett. Ha videójátékozott? Ő is. Rajongott a fociért? Ő is. Volt egy fociskártyagyűjteménye. Ha az illető kávéházban dolgozott, és ingyenkávé-t adott neki, zárás körül megjelent, és segített letakarítani az asztalokat.

A mennyezet felé fordítom a tekintetemet.

– Na ne!

Megvonja a vállát.

– Persze önös érdekből. Mindenhol ott volt. Csak később eszmélt rá az ember, hogy voltaképpen kellemetlen nőszemély, tapadós. Nem örültem volna, ha engem szemel ki magának. Nagyon ráfázhattam volna. Nem lehetett megszabadulni tőle. Csak akkor eresztette

el, akit kiszemelt magának, ha ő vesztette el iránta az érdeklődését. – Nyugtalan pillantást vet rám. – Sajnos az a helyzet, hogy a maga édesanyjára soha nem unt rá.

Újra elmélyül közöttünk a csend.

– És most mihez kezdünk? – kérdezem végül.

– Mihez *tudánk* kezdeni?

– Tonya Shaffer ellopta valaki személyazonosságát.

– Ez igaz. De nem tudjuk, mi történt. Ben Casper mindenesetre benne van. – Megrebben a szeme, amikor kimondja.

– De hát... eltűnt az anyám. Az igazi. Nyilvánvaló, hogy történt vele valami. Meggyilkolták volna? – Jézusom, már úgy beszélek, mint egy nyomozó. – Az bűncselekmény. Súlyosabb, mint ellopni valakinek a személyazonosságát.

– Nem tudjuk bizonyítani, Mackenzie. Kész lenne elmenni a rendőrségre, és elmondhatatlan bűncselekményekkel megvádolni az apját, hogy aztán ejtsék az ügyet, az apja viszont az élete végéig meggyűlölje? Nemcsak a maga meg az ő életét tenné tönkre, hanem még sokakét.

Mind ugyanazt mondják – Dianne, EJ, Robertson professzor. Sírni tudnék a tehetetlenségtől.

– Gondolja... – Elhallgatok, mert csak a kétségbeesés beszél belőlem. – Gondolja, hogy érdemes lenne elutazni Old Bow-ba?

Derűs meglepetés jelenik meg az arcán.

– Mi célból?

Megvonom a vállamat.

– Miben reménykedik, mit fog találni?

Újra vállat vonok, és frusztráltan nézek rá.

– Húsz év után mire számít még?

A sírás kerülget.

– Beszélhetnénk a régiekkel. Tanárokkal. A főbérelőjünkkel. Bárkivel. Nem tudom.

Halvány mosoly játszik az ajkán, de a tekintete csalódott. Elfordítja a fejét.

– Nem hiszem, hogy bármit is tehetnénk. Ahhoz a rendőrséget értesíteni kellene.

– Igen. Maga mondta.

Egy ideig szótlanul ülünk, aztán megpróbálkozom még valamivel.

– Nem lenne... – Elbizonytalanodom, nem akarom, hogy mániásnak tartson. – Nem lenne kedve valamikor eljönni velem Old Bow-ba?

Felszalad a szemöldöke.

– Old Bow-ba?

– Igen. Hogy... nem tudom. Szeretném látni, Anya hol lakott, hová járt egyetemre, maga hol dolgozott. Azt hiszem, utána könnyebben el tudnám engedni ezt az egészet.

Úgy néz rám, mintha becsavarodtam volna.

– Tudom, hogy furcsa kérdés. Végül is a tanítványa vagyok.

Úristen, lehet, hogy most végképp leszerepeltem előtte. Baromi kínos helyzet. Úgy néz rám, mintha nyíltan ajánlatot tettem volna neki.

Lángba borul az arcom. Felpattanok a kanapéről. Jobb, ha elmegyek.

– Ne haragudjon – mondom gyorsan, miközben a

legszívesebben elsüllyednék. – Csak...

– Igen – szólal meg. Nem akarok hinni a fülemnek. –
Lenne kedvem.

Kedvem lenne a nyakába ugrani ennek az embernek,
aki anyám múltjához köt. Megcsillan a remény, hogy
még többet megtudok róla.

Két nap múlva Nagymama azzal hív fel, hogy menjek haza, mert további papírokat kell aláírnom.

– Rendben. Beugrom EJ-vel – mondom engedelmesen. Rossz hallgatni, milyen hamisan cseng a hangom. Igazából a legszívesebben kikaparnám a szemét.

– Egyedül gyere, drágám. Beszelnünk kell. Apádnak erkölcsi támogatásra van szüksége.

– Készülnöm kell egy vizsgára. EJ-vel jövök, és utána rögtön megyünk is tovább. A jövő héten jó lesz, Nagymama?

Valahányszor színlelt szeretettel, mézesmázos hangon kimondom, hogy „Nagymama”, a legszívesebben elhánynám magam. De most még jó képet kell vágnom hozzá. Elég horrorfilmet láttam, tudom, hogy nincs annál nagyobb ostobaság, mint magunkra haragítani egy veszélyes valakit, aki ráadásul erősebb nálunk.

Ez a valaki most történetesen a nagyanyám, aki tőle szokatlan módon napok óta a városban van.

EJ óránként üzenetekkel bombáz, amikor órán vagy otthon vagyok. Szerintem biztosra akar menni, hogy nem raboltak el, és nem is csavarodtam be. Amikor megkérem, hogy kísérjen el a családi találkozóra,

azonnal beleegyeznek.

– Ne szóljunk róla valakinek? – kérdezi.

Összevonom a szemöldökömet.

– Miért szólnánk?

– Arra az esetre, ha történik velünk valami.

Kikerekedik a szemem.

– EJ, mi a franc? Most komolyan? Szerinted... szerinted elképzelhető?

Megvonja a vállát.

– Újabb titoktartási nyilatkozatot fogok aláírni. Lefizetnek – magyarázom. – Tudják ők is. Azt hiszik, sikerülni fog. Én pedig majd megjátszom, hogy sikerült. Úgyhogy legyél velük kedves, EJ. Szuperkedves. Mintha... mintha semmi sem történt volna... Mintha anyám meg sem halt volna. Főleg Nagymamával. Hízelegj. Az ügyis megy neked.

– Süni... – néz rám szemrehányón. – Megértettem.

Ötkor értem jön.

Már sötétedik. Kisietek az épületből, és éppen beugranék az anyósülésre, amikor kissé távolabbról utánam szól egy férfihang.

– Elnézést, kisasszony...! Mackenzie Casper?

Összehúzott szemmel nézem a felém közeledő, magas alakot. A bajsza halványan ismerős valahonnan.

– Jimenez nyomozó vagyok – mutatkozik be, és mutatja a jelvényét.

Úgy van.

– Emlékszem magára – mondom. – A búcsúztatóról. Előtte is láttam, a házunknál.

– Valóban.

Fogalmam sincs, mit akarhat, de most, hogy tudom, mennyi mindent titkol a családom, nem lep meg, hogy anya halála után több mint egy hónappal még mindig nem zárta le a nyomozást.

– Igaz? – kérdezem.

– Micsoda?

– Amire gyanakszik. Hogy nem balesetben halt meg az anyám.

– Sajnos igen. Bár csak futólag merült fel a lehetőség, és nem tudtuk bizonyítani.

– Miért merült fel?

– Friss keréknymokra bukkantunk onnan nem messze, ahol az édesanyját megtalálták. Lehet, hogy nincs összefüggésben ezzel az üggyel, de minden lehetőséget megvizsgálunk.

– Még mindig vizsgálják? – kérdezek rá. Nyilvánvalóan azért jött ide, hogy velem beszéljen.

– Igen.

– Megtalálták az autót, ami a nyomokat hagyta?

Felnevet, fürkészőn végigmér, végül az arcomon állapodik meg a tekintete.

– Nem.

Rezenéstelen arccal nézünk egymásra. Aztán lassan elővesz a zsebéből néhány fényképet, és átnyújtja.

– Kíváncsi volnék, felismeri-e ezt a férfit.

Biztonsági kamerák felvételeiből kinagyított képkockákat tartok a kezemben. Az egyik a búcsúztatón készült. Egy másik a házunk verandáján. Megnézem az utolsó fotó dátumbélyegzőjét – négy hónappal ezelőtti.

A férfi arcát nem látni a képeken, de felismerem a

baseballsapkájáról.

– Láta már ezt a férfit?

Bólintok.

– Igen. A búcsúztatón.

– Beszélt vele?

Meglepetten rápillantok.

– Nem. Apám beszélt vele. Azt hiszem, vitatkoztak.

– Miről?

– Azt nem tudom.

Ha nem sikerül lelepleznem, hogy ellopták anyám személyazonosságát, apránként fogom csepegtetni az információt a rendőrségnek, hogy szélesebb körben nyomozzanak.

– Tehát nem tudja, ki ez a férfi – állapítja meg a nyomozó.

– Nem. A rokonaimtól megkérdezték már?

– Igen. Azt mondták, zaklatta őket.

Érdekes.

A nyomozó nem tudja nem észrevenni keserű félmosolyomat.

– Maga nem így gondolja?

– Ó! – adom az ártatlant. – Én nem tudom. Végül is lehet, hogy zaklatta őket. Megnézték a házuknál lévő biztonsági kamerák felvételeit? Hogy bizonyítsák a gyanújukat? Egy évvel ezelőtt valaki...

– Tudok az egy évvel ezelőtti esetről – vág közbe. – Ez a férfi nem úgy viselkedik, mint egy zaklató. Igen, kikértük a biztonsági felvételeket, de nem találtunk semmit.

– Akkor...?

Ő engem néz, én őt. Még nem bízom benne, de ha jól végzi a dolgát, talán gyanút ébreszthetnek benne valamivel.

– Továbbra is az a véleményem, hogy az édesanyja nem balesetben halt meg – válaszolja. – A családja azonban valamiért nagyon nem akar együttműködni. Azt gondolom, hogy a férfinak valamiképpen köze van a történetekhez.

Úgy szeretném elmondani neki, hogy Elizabeth Casper nem Elizabeth Casper. Eltűnődöm, vajon mit szólna hozzá, ha elmesélném neki a hihetetlen történetünket, és megmutatnám a leveleket. Ránézésre ötven-egynéhány éves lehet. Nem visel karikagyűrűt. Talán az a fajta, aki nem csupán ledolgozza a munkaidejét, hanem megszállottan keresi az igazságot, és addig nem nyugszik, amíg a bűnösök meg nem lakolnak.

Kivetem a csalit.

– Ha elárulok valamit, megígéri, hogy nem buktat le a családom előtt? Nem mondja meg nekik, hogy tőlem tudja?

Tökéletes pókerarca van, arcizma sem rándul. Csak a tekintetét fúrja még mélyebben az enyémbe.

– Megígérem, Miss Casper.

– Lehet, hogy érdemes lenne megnéznie újra a biztonsági kamera felvételeit. A két nappal ezelőttieket. Biztos vagyok benne, hogy ez az ember járt nálunk.

Felhúzza a szemöldökét.

– Valóban?

– Egy fehér pick-uppal érkezett. Apámmal és a

nagyanyámmal tárgyalt.

Bólint.

- Akar mondani még valamit?
- Akkor láttam utoljára.
- Megkérdezte a családját, hogy mi járatban volt?
- Állítólag megzsarolta őket.
- Ezt mondták?

Hidegen mosolygok.

– Én azt gondolom, hogy zsarolókat nem szoktak meghívni családi találkozókra, ahol egy ügynök is jelen van.

– Egy ügynök?

– Igen. Laima Roth, anyám irodalmi ügynöke is velük volt. – A legszebb öröm a káröröm. *Bekaphatod, Laima.*

A nyomozó elővesz a zsebéből egy névjegykártyát, és felém nyújtja.

– Kérem, bátran hívjon fel, ha... ha beszélni szeretne a családjáról vagy bármi egyébéről.

– Bármiről?

Bólint, és hátralép. Amikor megfordul, utánakiáltok.

– Nyomozó!

Azonnal visszafordul hozzám, szemében várakozás.

– Dolgozott már olyan ügyön, amiben ellopták valakinek a személyazonosságát? – kérdezem.

Lehet, hogy nem kellett volna megkérdeznem, de szeretném, ha valakinek feltűnne végre, hogy itt valami nagyon nincs rendben. Talán ha bogarat ültetek a fülébe, más irányban is puhatolózni kezd.

Gyanakvó arccal újra közelebb jön néhány lépéssel.

– Miért kérdezi?

– Csak kíváncsi vagyok. – Megrántom a vállamat. – Az egyik órára kell róla beszámolót írnom. Talán tudna tanácsot adni ezzel kapcsolatban.

Kicsit kienged belőle a feszültség.

– Igen, dolgoztam már ilyen ügyön.

– Tehát dolgozott. – Bólintok. – Ha lenne kérdésem, felhívhatom?

Tudom, hogy nem vagyunk olyan viszonyban. Nincs olyan diák, aki a beadandója miatt felhívna egy nyomozót. Ezt ő is tudja. Remélem, nem néz hülyének.

De nem mosolyodom el, nem is fordulok másfelé. Farkasszemet nézünk egymással. Ha jó nyomozó, és tud olvasni a testbeszédéből, ezután kérdezősködni fog. A kérdései remélhetőleg elvezetik az igazi Elizabeth Dunnhoz. Talán sikerül kibogoznia ezt a hazugsághálót, és nem én kényszerülök rá, hogy tönkretegyem mások életét.

Ebben persze csak reménykedem.

– Természetesen. – Elmosolyodik. – Hívjon nyugodtan. Én is felhívhatom, ha kérdésem van?

– Igen. Megadom a telefonszámomat...

– Nem szükséges. Megvan.

Mindketten elmosolyodunk, és végre beszálok az autóba.

– Tudom, mit csinálsz – mondja EJ, miközben beindítja a motort.

– Mit csinálok?

– Finoman rávezeted, hogy ásson mélyebbre, de azt a benyomást kelted, hogy nem tudsz semmit.

– Rosszul tettem?

Sokáig néz rám, aztán azt mondja:

– Nem. Én ugyanezt csináltam volna.

Bekapcsolja a biztonsági övet, és elindulunk az oroszlán barlangjába.

Egy óra múlva rákanyarodunk a szüleim házához vezető, ismerős bekötőútra.

Kivételesen örülnék neki, ha volnának szomszédaink, mert akkor tanúk is lennének. Hogy minek a tanúi, azt nem tudom, de kifejlett üldözési mániám lett.

Az alsó szinten minden helyiségben égnek a lámpák, sült csirke, pite és égő gyertyák illata úszik a levegőben. Nagyanyám hollywoodi mosollyal fogad bennünket az előtérben.

EJ kezét csókol neki – igazi úriember.

Apa egy pohár whiskyvel a kezében köszönt minket. Összeszorítom a fogamat, amikor megölelem, aztán a konyhába megyek, és megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor meglátom Minnát. Kis híján elsírom magam, amikor hátulról átölelem. Éppen egy adag répát keverget a tűzhelyen, de most megáll a kezében a fakanál.

– Hiányzott, Miss Casper – mondja nevetve.

Szomorú, de jelenleg ő az egyetlen a házban, akit tényleg örömmel látok viszont.

Itt van a családi ügyvéd is, egy idősebb fickó. Úgy beszél, mintha ő volna a Wall Street királya.

Nagymama beterel minket Apával Anya dolgozószobájába, ahol az ügyvéd újabb papírokat írat

alá velem. Gyorsan átfutom, mi áll bennünk, de megint csak titoktartási nyilatkozat és banki átutalási megbízás.

Milyen boldog család vagyunk, gondolom keserűen, amikor végül asztalhoz ülünk.

Nagymama utasítja Minnát, hogy töltsön bort.

– Én nem kérek – jelentem ki. – Nem nagyon bírom az alkoholt.

Nagymama nevet, én a tányéromra mosolygok.

– Én sem kérek – csatlakozik hozzám EJ.

– Emerson! Kedvesem! Nem iszik velünk egy pohárral? – kérdezi Nagymama, miközben az ügyvéd már dönti befelé az övét.

– Nagyon köszönöm, Mrs. Casper, de nem.

– De remélem, étvágya azért van.

– Az az igazság, hogy enni sem fogok. – Meglepetten nézek rá. – Pár napja súlyos gyomorrontáson estem át. Még nem vagyok jól. Nem is nagyon ehetek mást, csak grízt, kenyeret meg valami könnyű levest. Köszönöm. Mackenzie nem mondta, hogy vacsorára vagyunk hivatalosak.

Rám vigyorog, majd Nagymamára nézve bocsánatkérően felemeli a tenyerét, mint aki megadja magát.

– Elnézésüket kérem.

Szerintem fél egy kicsit. Komolyan mondom, színésznek kellett volna mennie. Az viszont vitathatatlan, hogy igazi sármőr, mert miközben mi vacsorázunk, bár én csak piszkálom a tányéromon az ételt, mintha megmérgezték volna, ő folyamatosan kérdez. Nagymamát a házáról, Mr. Casperről, a

rózsakertjéről. Apát a golfról, noha bármiben lefogadnám, hogy EJ soha életében nem vett golfütőt a kezébe.

A vacsora befejeztével is szóval tartja Nagymamát és Apát, én pedig udvariasan kimentem magamat, és felszaladok az emeletre.

De nem a saját szobámba megyek, hanem Anyáéba. Felkattintom a lámpát, és döbbenten nézek körül a küszöbről.

Anya holmijából csupán az ágykeret maradt a matraccal, meg a komódok, de azok is üresek. Beszaladok a gardróbba, ami akkora, mint maga a hálószoza, és kinyitogatom az ajtókat: egy árva ruha nem maradt. A fürdőszobát is teljesen kiürítették. Ez a szoba már nem Anya szobája.

Mérhetetlen düh fog el. Világos, hogy Nagymama és Apa minden nyomát el akarják tüntetni a házból annak a nőnek, aki Elizabeth szerepét játszotta.

Nem teszem szóvá, amikor lemegyek. Inkább Minnával társalgok, és a legszebb műmosolyommal veszek búcsút a családomtól, amikor EJ-vel elindulunk.

– Kitakarították Anya szobáját – mondom EJ-nek, amikor beszállunk a kocsiba.

– Kiporszívózták és fertőtlenítették?

– Nem, EJ. Minden személyes holmiját eltüntették belőle. Mindent elvittek. A gardróbból, a fiókokból, a falakról. Semmi se maradt.

Komoran összenézünk. Tudjuk, mit jelent ez.

Feltakarítják a nyomokat maguk után.

És én semmit sem tehetek ellene.

A következő héten nem sok minden történik. Bejárok az óráimra. Újraolvasom Anya könyveit.

Felhívom Dianne-t. Beszámolok neki Johnról, és arról, hogy el akarok menni Old Bow-ba. Azt is elmondom, hogy járt nálunk egy férfi, és hogy mit mondott Nagymama Tonyáról.

– Egy nagy lótúrót! – Ez Dianne reakciója, amin hangosan felnevetek, pedig a legkevésbé sem vicces a dolog.

A társadalomtudományi előadáson szokásomtól eltérően az első sorba ülök. Robertson professzor most nem olyan összeszedett, mint máskor. Kérdően néz rám, érzi, hogy szinte átfúrom a tekintetemmel. Az előadás végén, amikor a többiek kitódulnak a teremből, én maradok, és nem lepődöm meg, amikor megszólít:

– Miss Casper, válthatnánk néhány szót?

Megvárjuk, míg az utolsó diák is kimegy.

– Gondolkodtam azon, amit mondott – szólal meg aztán.

– Melyik részén?

– Old Bow-n.

Némán várom, hogy folytassa.

– Jó ötletnek tartom.

– Mit?

– Hogy elutazzon oda. Segítene magának. Talán le tudná zárni a múltat.

– És maga?

– Igen, elkísérném.

Aznap este felugrik hozzám EJ egy percre, mielőtt megkezdődne a Zoom meetingje mindenféle szoftverfejlesztőkkel, akikkel együtt dolgozik.

Épp csak félretettem a könyvemet, amit olvasok, törökülésben ülök a kanapén. Ő a bárszékre telepszik a konyhaszigetnél, és figyelmesen hallgatja, hogy a professzorral a hétvégén Old Bow-ba megyünk.

– Nem fognak hírbe hozni vele? – kérdi. – Mégiscsak a tanárod.

– De hát csak együtt utazunk. Egy nap az egész. Oda-vissza.

– Aha.

– Nem tartod jó ötletnek?

– De, szerintem jót fog tenni neked.

– Szerintem is. Szeretném, ha megmutatná, hol lakott Anya, hol tanult, szeretném látni a kávézót meg az összes helyet.

EJ bólint.

– Elmenjek veled?

Rámosolygok.

– Ne. Inkább ne. Sokat fogok sírni. Te meg nem szereted az ilyesmit.

– Nem zavar, ha sírsz – mondja nevetve. – A vállamon.

– Aha – bólogatok nevetve.

– Ki más engedné meg, hogy a keserű könnyeiddel

eláztatd a kedvenc kapucnis pulcsiját?

Mosolyogva forgatom a szememet.

– Igaz. Egyébként tegnap este megint felhívtam Dianne-t.

– Tényleg? És most is felvette a telefont?

– Fel. Igaz, hogy háromszor kellett megcsörgetnem. De megnyugtató, hogy hívhatom, ha kérdésem van.

– Mit kérdeztél tőle?

– Mondtam neki, hogy odautazunk. Megígérte, hogy kijön értünk a reptérre, és elvisz minket Old Bow-ba.

– Dianne? – EJ-nek felszalad a szemöldöke.

– Bizony. Azt is megemlítettem neki, hogy John tud a nevelőotthonról. Tonyáról. Meg arról, hogy... Tudod, hogy Tonya ellopta Anya személyazonosságát. Körülbelül négyórányira lakik, de azt mondta, hogy úgy sincs más dolga.

EJ szedelőzködik, indulni készül, de elbizonytalanodik, furcsán néz rám.

– Figyelj... Miután visszajöttél... – kezd bele végül. – Miután visszajöttél, lenne kedved velem vacsorázni valahol?

Meghökkenek. Rengetegszer vacsoráztunk már együtt, igaz, otthon. De amikor elmentünk valahová, nem így beszéltük meg.

Hogy zavaromat leplezzem, elfordulok.

– Persze, rendelhetünk kaját, ahogy szoktuk.

– Én vacsorával egybekötött rendes randira gondoltam.

Hallgatok. Nem bírok ránézni. Nincs ebben a meghívásban semmi rendkívüli, mások nem is

tekintenék annak, csak én. Nem ez lenne az első randim, de vacsorával egybekötött randira még soha nem hívtak. Rettentően zavarba jövök.

Humorral próbálom elütni a dolog élet.

– Mi van, elfogytak a kiberkirálynők?

Igen, gyenge duma, nagyon gyenge. Agyonhasznált poén, tudjuk mind a ketten.

Amikor ránézek, látom, hogy az arca szokatlanul komoly, de a szája csalódott félmosolyra görbül.

– Nem elég egyértelmű már egy ideje, hogy nem érdekelnek? Vagy nem veszed észre, hogy bejössz nekem?

Idegesen kuncogva babrálok a pulóverem ujját, és kerülöm a tekintetét.

– Figyelj, vágd a képembe az igazságot, Kenz. Ha nem érdekellek, megértem.

A szívem azonnal dübörögve tiltakozik.

– De, szívesen mennék! – felelem, és összeszorítom a számát. Mindjárt elájulok az idegességtől.

– Helyes – állapítja meg EJ. Hallom, ahogy felveszi a hátizsákját. – Mert addig kérdezgettem volna, amíg igent nem mondasz.

Rettentő erősen szorítom össze a számát, nehogy elmosolyodjam, de azt sehogy sem tudom eltitkolni, hogy fülig pirulok. Biztos vagyok benne, hogy az egész testem elvörösödött.

Hallom, ahogy mögém lép.

Áthajol a kanapé háttámlája fölé, gyengéden átöleli a vállamat, és a fülembe súgja:

– Ne parázz, kis sündisznócskám.

- Nem parázom.
- De parázol. Belül.
- Persze, mert te azt is látod!
- Én mindig mindent látok, ami veled kapcsolatos.

Aztán elhúzza a karját, én pedig ráparancsolok magamra, hogy normálisan lélegezzek, bár majd kiugrik a szívem a helyéről.

Már nyitja az ajtót, de még a küszöbről visszaszól, és hallom a hangján, hogy mosolyog.

- Kenzie?

Megfordulok. Az a kisfiús mosoly terül szét az arcán, amiért megőrülök.

– Nyugi. Minden rendben lesz. – Azzal kacsint, majd kilép az ajtón.

Jelen pillanatban semmi sem fontosabb annál, hogy elutazzam Old Bow-ba, de máris alig várom a vacsorát EJ-vel. Még ha minden más darabokra hullik is az életemben, rá akkor is számíthatok.

A repülőtér, ahol leszállunk, alig több, mint egyórányira esik Old Bow-tól.

Nebraska tündököl a novemberi napsütésben, pedig csípős a levegő, harap a hideg.

Dianne pontosan úgy néz ki, mint amikor először találkoztunk – kertésznadrágot, flanelinget, bakancsot és vastag munkáskabátot visel, ősz haját hátul kontyba kötötte.

John ül mellette a pick-up anyósülésén, és Nebraskáról beszélgetnek. Mint kiderül, John arról a környékről származik, ahová Dianne régen horgászni járt.

Én elrévedve nézek ki az ablakon, ebben a derűs időben még nyomottabb a hangulatom. Gyakran fényes nappal történnek szörnyű dolgok, amelyek hosszú évtizedekre tönkreteszik sokak életét.

Erdők és szántóföldek váltogatják egymást, néha felbukkan egy-egy kisváros; olyanok, mintha száz éve elnéptelenedtek volna. Szélmalmok. Vadászok számára kihelyezett táblák. Turistáknak szóló információs táblák, bár nehezen tudom elképzelni, milyen érdekességet találhat itt magának egy turista.

Egy erdei úton haladunk, amikor egy hatalmas, halat

ábrázoló táblára figyelek föl.

Halkan felnevetek.

– Kicsit furcsán néz ki ez a hal – jegyzem meg a hátsó ülésen.

John mosolyogva hátrafordul.

– Van ott egy tó. Azt hiszem, magánterület, talán valamilyen tábor faházakkal. Ez a hal a kajmánhal, nem túl gyakori az Államokban, de ebben a tóban él.

– Mintha kacsacsőrt növesztett volna.

John felnevet.

– Hegyes fogai vannak.

– A hálnak?

– A helybéliek csak hegyes fogúnak hívják.

Megfagy az ereimben a vér.

– Anya következő könyvének is ez lett volna a címe.

Hegyes fogak.

Látom, hogy John és Dianne összenéznek. Valószínűleg azt hiszik, hogy poszttraumás stressz-zavarom lett a levektől és mindattól, amit megtudtam.

Pedig nem így van. Egyszerűen mindenről az anyám jut eszembe. Az igazi anyám.

Old Bow kis egyetemi város. A nagyjából három kilométer hosszú főutcat különféle üzletek szegélyezik. Az egyetemi campus a túlsó végén található, több mint negyven hektárt foglal el az oktatási épületekkel, sportpályákkal és kollégiumokkal.

Az egyetem főépületénél állunk meg.

A folyosón elegáns öltönyben és nyakkendőben egy idős férfi fogad bennünket. Mint kiderül, Robertson professzor egykori tanára.

John – Robertson professzor ragaszkodott hozzá, hogy így szólítsam a kiruccanásunk alatt – bemutat mint E. V. Renge lányát.

– Igen. Nagyon büszkék vagyunk Elizabeth Casperre – mondja az öregúr. – Hívtuk, hogy tartson beszédet a diplomaosztó ünnepségen, de visszautasította. Mind az öt alkalommal, amikor felkértük.

Kedélyesen nevetgél, mi pedig Johnnal jelentőségteljes pillantást váltunk.

Ők jó hangulatban felidéznek a régi szép időket, amíg Dianne és én végigsétálunk a folyosón, és elolvassuk az egykori diákok és oktatók méltatásait. Nem mondhatnám, hogy igazán lekötné a figyelmünket. Egy táblán híres öregdiákokat mutatnak be, köztük ott látom anyám plakátjait és a könyveiről írt dicsérő szavakat. A fényképe a legújabbak közül való, ugyanaz, mint amelyik kivétel nélkül minden könyvén és sajtóanyagán szerepel.

– Nem bírok ránézni – fordulok el tőle.

Dianne csak hallgat.

Ezután ahhoz a lakóházhoz hajtunk, amelynek aljában a supermarket üzemel.

Négy emelet. Régi homlokzat. Egyetemisták jönnek-mennek előtte a főutcán.

– Itt lakott Lizzy három éven keresztül – mondja John leplezetlen nosztalgiával.

Egy mellékutcán az épület hátuljához kerülünk, ahol egy ronda, zöld ajtó mellett egy csengőt találunk.

Egy férfi éppen söpröget a hátsó udvaron. Mint kiderül, ő a gondnok.

John kezét fog vele, de minket nem mutat be, amiért hálás vagyok.

– A ház most is ugyanazé a tulajdonosé? – érdeklődik John.

– Igen – feleli a gondnok. Alacsony, cingár, kecskeszakállas ember. – Ugyanazé már vagy negyven éve.

– Régen gyakran megfordultam itt – mondja John barátságos mosollyal. – Itt tanultam az egyetemen. Visszajöttem nosztalgiázni.

– Á, igen? Az a nő, az a híres író nő lakott itt, tudja. E. V. Renge. Három évig. Ismerte?

John bólint.

– Ismertem.

– Ezt nevezem! Milliomos lett. Viszik a könyveit, mint a cukrot.

– Úgy bizony.

– Néha jönnek ide rajongók, kérdezősködnek. Elég fura dolgokat is. Gyertyafényes megemlékezéseket tartanak. Egy hónapja ki is kellett hívni a rendőrséget. Azt hiszem, meghalt az író nő.

– Meghalt, igen.

– Ritkábban újságírók is elvetődnek ide.

– Maga ismerte? – kérdezi John óvatosan.

– Ugyan – válaszolja a férfi csalódottan. – Mikor én idekerültem, már évek óta nem lakott itt.

– Értem. Az előző gondnokot nem ismerte véletlenül?

Grungernek hívták, Anya említette a nevét a leveleiben, de John azt mondta, ő csak egyszer vagy kétszer találkozott vele.

– Nem, őt sem. Úgy tudom, a tulajdonos unokaöccse volt.

– Volt?

– Igen. Még az én időm előtt lecsukták.

– Börtönbe került?

– Igen, hosszú időre. Drogkereskedés miatt.

Mélységes csalódottságot érzek. Abban reménykedtem, hogy találok valakit, akár egy egészen jelentéktelen személyt, aki ismerte Anyát. De lehet, hogy Apának igaza volt, és nem járt sehová, remeteéletet élt.

Még autózunk egy ideig a városban. John megmutatja, hová jártak régen, melyik bárkat, kocsmákat szerette. Nem tudja, Tonya hol lakott, szóval az ő lakását nem láthatjuk. Bár szép az idő, és Dianne meg John sokat nevetnek és viccelődnek, én eléggé le vagyok törve.

Visszakanyarodunk a főutcára, és beülünk egy kávézóba ebédelni. Miután befejeztem a szendvicsemet, John és Dianne kávé rendel. Én felállok, hogy szeretnék egy kicsit sétálni.

Megértően bólintanak. Szeretnék egyedül lenni. Az ő szemével akarom látni a várost. Azt akarom érezni, amit ő érzett, amikor az egyetemre ment.

Azt is tudom, hogy John és Dianne is szívesen beszélgetnének Anyáról. De leginkább rólam. Túl fiatalnak tartanak ahhoz, hogy egy ekkora horderejű családi titkot cipeljek. Nyilván megbeszélik a múltat, és számba veszik, mire számíthatunk a jövőben.

Több mint egy órát kószálok céltalanul a városban, már fázik a kezem, lefagyott az orrom, és végül John is

felhív a mobilomon.

- Lassan indulnunk kellene a repülőtérre – mondja.
- Rendben. Találkozzunk a főutcán a kávézó előtt.

Elszoruló torokkal, csalódottan ülök be Dianne pick-upjába.

Szomorú vagyok, és indulatos. Nem tudom, mit reméltem ettől az Old Bow-i kirándulástól – legalább valami aprócska nyomot azzal kapcsolatban, hogy mi történhetett anyámmal.

De semmit sem találtam.

Elmarad mögöttünk Old Bow, és az ablakon keresztül az út menti erdőt bámulom. A sötét fák hosszú árnyékot vetnek, és súlyosan nehezedik rájuk a hirtelen elszürkülő ég. Most már sírni lenne kedvem.

Újra feltűnik az a fura halas tábla.

Túl gyorsan haladunk el mellette, ezért hátrafordulok, és önkéntelenül megismétlem.

– Hegyes fogak.

John hátranéz rám a válla fölött, aztán Dianne-re pillant, végül visszafordul előre.

– Ha egyszer visszajövünk, megmutatom a tavakat. Kamaszkoromban ott sátoroztunk.

– Maga idevalósi, ugye? – kérdezem.

– Nem egészen, de a tó remek hely volt.

– Egyszer. Talán – mondom.

Ezzel a távoli jövőbe vetített utalással teljesen szertefoszlik az egyetlen reményem, hogy kiderítsek valamit Anyáról.

Dianne a táblánál lekanyarodik az autópályáról egy kisváros felé. Tankolnia kell.

A benzinkúton veszek egy kávé. Ahogy aprókat kortyolok belőle, az ablakon keresztül figyelem Dianne-t, aki tankolás közben Johnnal beszélget. Már nem mosolyognak. Fojtottan beszélnek. Abban bízom, hogy talán kitalálták, hogyan deríthetnénk ki az igazságot anyámról. Soha nem fogom feladni a reményt.

Nincs anyám, tudatosul bennem hirtelen. Úgy elfacsarodik a szívem, hogy össze kell szorítanom a fogaimat, nehogy kibuggyanjanak a könnyeim.

Olyan közel jártam az igazsághoz. De mégsem annyira közel, hogy meg is találjam. Fájdalmas. Nem, ez nem jó szó. Pusztító a felismerés. Talán soha nem tudom meg, mi történt vele.

Hirtelen éktelen kerékcsikorgás hallatszik az út túloldaláról, és egy pick-up úgy lő ki az egyik ottani üzlet parkolójából, hogy a kerekek nyomán füstölögni kezd az aszfalt.

– Barom – dünnyögi maga elé a kasszájánál álló férfi.
Akkor látom meg.

Huckleberry Diszkontüzlet, áll a bolt cégtábláján.
Felnevetek. Mint Huckleberry Finn.

Váratlanul bevillan egy emlék: Huckleberry Diszkontüzlet.

Hitetlenkedve meredek a cégtáblára, mint aki kísértetet lát.

Ez lehetetlen.

Kirohanok az ajtón.

– John, John, ismerem ezt a nevet!

– Milyen nevet?

– Azét az üzletét. – Az utca túloldala felé biccentek. – Néhány hete telefonáltak, hogy nem fizettük ki a számlát. Fogalmam sem volt, milyen számláról van szó, de nem is érdekelt. Mégis miért vásároltak volna itt a szüleim?

– Nem lehet, hogy csak hasonló a neve? – Nyugtalanul összenéz Dianne-nel, mintha attól tartanának, hogy kezdek becsavarodni.

– De, lehet. És ha mégsem? – nézek rá esdekelve.

– Akkor nézzük meg – mondja végül bólintva, bár látom rajta, hogy fölöslegesnek tartja. – Mindjárt visszajövünk – szól oda Dianne-nek.

– Igyekezzenek – morogja Dianne –, a végén még lekésik a gépüket!

Johnnal átbballagunk a kis üzlethez. Mintha a tulajdonosok mindenféle rendszer nélkül csak kihajigálták volna az árut a polcokra.

– Segíthetek? – fordul el egy idősebb hölgy egy asztali számítógéptől a pult mögött.

– Igen – mondom bizonytalanul. – A szüleim a webáruházuk regisztrált vásárlói. Azt hiszem – teszem hozzá, mert már magam is kezdek kételkedni a józan

eszemben. – Lehetséges ez? Lehet önöktől a neten rendelni? Termékeket és szolgáltatásokat?

– Természetesen. Sok száz ügyfelünk van. Az egész országban szállítunk házhoz.

– Meg tudná nézni?

– Nem adhatok csak úgy ki információt, kedves.

– Persze, megértem. De úgy tudom, hogy tartoznak önöknek. Nem rendezték a számlát.

Ettől rögtön készségesebb lett.

– Mi a vezetéknevük?

– Casper.

– Casper, Casper, Casper... – mormolja maga elé, miközben a képernyőre meredve kattintgat. – Nem, nincs Casper a rendszerben.

Csalódottságomban szinte szűkülök.

– Lehet, hogy más néven regisztráltak?

– Tudja azt a másik nevet?

Megnyúlik az arcom.

– Nem.

John megélénkül mellettem.

– Milyen telefonszámot hívott az üzlet? – kérdezi tőlem.

– Az otthoni vezetékest. – Támad egy ötletem. – Telefonszám szerint is meg tudná nézni?

A hölgy megvonja a vállát.

– Mondja a számot.

Újra a képernyőre néz, én meg megadom neki a telefonszámot. Egykettőre kisimul az arca.

– Aha, igen. Bizony. Ez a számla hét hete lejárt – mondja. – A szám a Linea Ingatlan Kft.-hez tartozik. Az

az övék?

Kérdőn néz rám.

Johnra pillantok.

– Sosem hallottam erről a cégről. De ha a szüleim telefonszáma van megadva kapcsolatként, akkor az övék, nem? Várjunk csak... – Eszembe jut még valami.

Előveszem a telefonomat, és EJ-t hívom, de nem csöng ki a hívás. Nincs térerő. Remegő kézzel próbálom újra.

Megcsörren az ajtó fölötti csengő, amikor Dianne belép.

– Le fogják késni a gépet. Hacsak nem taposok rá a gázra – teszi hozzá, John azonban jelentőségteljes pillantást vet rá, mire Dianne kérdőn néz rám.

– Figyeljenek – kezdem, de olyan vadul ver a szívem, hogy zihálva beszélek.

– Mackenzie, nyugodjon meg. Lélegezzen mélyeket – szól rám John. – Szedi mostanában a gyógyszereit?

Megrázom a fejemet.

– Nem amiatt van. Hanem... A barátommal pár hete utánanéztünk bizonyos dolgoknak. Nagyjából akkoriban, amikor Anya és Apa egyetemre járt, Tonya örökölt egy ingatlant Old Bow közelében. Néhány év múlva eladta egy kft.-nek. Nem emlékszem a nevére, de... lehet, hogy ez az?

John és Dianne összenéz.

Nem bolondultam meg. Igazam volt. A szüleim valami módon kapcsolatban állnak ezzel az üzlettel.

– Ha az a kft. a szüleim tulajdonában van, és ennek az üzletnek az ügyfelei...

– Kifizetitek a számlát, vagy mi lesz? – szakít félbe ingerülten a nő a pult mögött. Szemmel láthatólag un bennünket.

Odafordulok hozzá.

– Meg tudná mondani, mióta állnak kapcsolatban ezzel a kft.-vel?

A nő habozik, majd kelletlenül a képernyőre néz. Felszalad a szemöldöke.

– Úgy látom, több mint húsz éve.

Majdnem összecsukszik alattam a lábam.

John beletúr a hajába.

Dianne a pulthoz lép.

– Hölgyem – bólint üdvözlésképpen –, hova szállítják a megrendelt árut?

– Egy címre.

– Szerepel ez a cím a nyilvántartásában?

– Persze hogy szerepel! – vágom rá.

A nő újabb rosszalló pillantást vet rám.

– Nem árulhatok el személyes adatokat.

Dianne ráhajol a pultra.

– Megértjük. De nem kizárt, hogy bűncselekmény történt.

– Tessék? – néz rá a nő.

– Az a helyzet, hogy vagy kimegyünk a nyilvántartásukban szereplő címre, vagy kénytelenek vagyunk a rendőrséghez fordulni, és majd ők jönnek ide bírói felszólítással.

– Á, igen? Fenyeget? Hát csak jöjjenek – dülleszt ki a nő a mellkasát.

Dianne nem veszíti el a türelmét.

– Megérttem az álláspontját. Csak az a baj, hogy akkor valószínűleg lefoglalják a számítógépét, és a házkutatás idejére bezárják az üzletet. Az nem lenne szerencsés, igaz?

A nő arca nem enyhül meg, de végül a képernyőre pillant, és kelletlenül felolvassa a címet.

– Gar Lane 22. – mondja. – Körülbelül húsz percre van innen.

Nem tudok megnyugodni, szakadatlanul remegek, miközben visszafordulunk Old Bow felé.

– Le fogják késni a gépet – figyelmeztet Dianne.

– Nem baj. Talán nem – véli John. – De ennek mindenképpen utána kell járnunk. Legfeljebb átfoglalok egy holnap reggeli járatra. Majd egy szállodában alszunk.

Hátrapillant rám a válla fölött.

– Jól van?

Bólintok, de iszonyúan kalapál a szívem. Nem mondhatnám, hogy jól vagyok. A legkevésbé sem.

John sincs jól. Folyamatosan a farmerjába törölgeti a tenyerét. A következő húsz perc teljes csendben telik el.

Oda-odanézek a telefonom offline GPS-ére. Az úti célunk egy pont a tó mellett, de a térkép szerint nem vezet oda út.

Egyszer csak hangosan felsóhajtok.

– Mackenzie, nem lesz semmi baj – igyekszik megnyugtatni John, de hátra sem fordul. – Valószínűleg bérlők laknak ott.

– És a szüleim húsz éve a házhoz szállíttatnak nekik innen valamit?

– Meg kellett volna kérdeznünk, milyen áruról van szó. Lehet, hogy tűzifáról. Vagy szénről, mert azzal

fűtenek. Az ilyesmi...

– John... – állítja le Dianne, aztán felém fordul. – Tartson ki, édes.

Nem is nézem az utat, csak a pontot követem a GPS-en. Csigalassúsággal közeledik egy kanyar.

– Itt! – kiáltok fel, hol a GPS-re, hol az út melletti ronda halas táblára pillantva.

– A táblánál? – kérdezi Dianne.

– Igen. – Akkorát dobban a szívem, hogy attól félek, eltöri a bordáimat. – Hegyes fogak – motyogom újra.

Az elágazás után másfél kilométerrel egy tisztáson, egy kis faház előtt állunk meg.

Egy régi kék Toyota parkol előtte. A tó a fák között csillog.

– Bemehetünk? – kérdezem.

Dianne beletörődően felsóhajt.

– Ha már itt vagyunk... Menjünk.

Mindannyian kiszállunk.

Odalépek Johnhoz, megtorpanok mellette. Állunk az autó előtt, nézzük a házat, de egyikünk sem mozdul.

Remegve lélegzetet veszek. John megmoccan, érzem, hogy a vállamra teszi a kezét.

– Mackenzie... – Felnézek rá. – Nem ő az. Nyugodjon meg. Lélegezzen egyenletesen, rendben? Valószínűleg nem azt találjuk itt, akire gondol.

Nagyot sóhajtok, hangosan fújom ki a levegőt.

– Valószínűleg nem.

De azért rettegek. Attól rettegek, hogy tévedtünk. Hogy elkéstünk. Hogy valami sokkal hátborzongatóbb

dologra bukkanunk itt, mint amire számítottunk.

Lassan elindulunk a ház felé mind a hárman, de megtorpanunk, amikor hirtelen kinyílik az ajtó.

A szívem is megáll.

Olyan gyomoridegem van, hogy mindjárt hányok.

Egy nő lép ki, negyven-egynéhány éves lehet. Sportcipőt visel, műtősruhájára egy kabátot kapott föl, sötét haját rendetlen kontyba fogta össze a feje tetején.

Kérdőn nézek Johnra.

– Nem ő az – jelenti ki halkán. – Nem ő az, Mackenzie. Lélegezzen mélyeket, jó?

– Ó! – sóhajtok, visszanyelve a torkomba toluló epét. Jól jönne most egy nyugtató.

– Segíthetek? – kérdezi a nő hangosan, és elindul felénk a lépcsőn.

Ismét Johnra nézek. Attól tartok, nekem egy árva hang sem jönne ki a torkomon. Nem is tudom, mit mondhatnék.

– Jó napot! Igen. Keresünk valakit – mondja John. – Nem vagyunk biztosak benne, hogy jó helyen járunk.

Elneveti magát. Közben a nő tőlünk néhány lépésnyire megáll, és kezét a kabátja zsebébe süllyesztve, sokáig engem néz megkövülten, aztán Dianne-re és Johnra pillant.

– Ön itt lakik? – tudakolja John.

– Nem. Itt dolgozom. – Megint rám bámul.

– Itt dolgozik? Mit dolgozik, ha szabad kérdezni?

A nő elszakítja rólam a tekintetét.

– Ápolónő vagyok.

– Ápolónő?

– Igen. Egy magán ápolási szolgálatnál dolgozom.
Mint beteggondozó.

– Itt ápol valakit?

– Igen. A család megbízásából. Miről van szó?

A házat figyelem mögötte, a kéményből felszálló füstöt, a tiszta verandát, az üres, de rendezett ágyásokat, amelyekben virágok pompázhattak a nyáron.

– Hogy hívják a beteget? – kérdezi John.

A nő hátralép.

– Nézze, nem akarom megütni a bokám. Nem vagyok felhatalmazva rá, hogy személyes adatokat adjak ki. Kifizetik a munkámat, és kész.

– Ezt megértjük. Csak keresünk valakit...
Tulajdonképpen nem is tudjuk pontosan, kit.

A nő felhorkan, újabb lépést hátrál.

Ahogy a ház ablakait nézem, az egyikben megpillantok egy arcot. Nem látom jól, ekkor azonban megmozdul a függöny, és az arc eltűnik.

– Valaki van odabent – suttogom.

John előbb rám néz, majd a nőre.

– Tudja, ki lakik itt?

A nő újra felém fordul, tetőtől talpig végigmér, majd Johnra pillant, és kissé félrebiccenti a fejét. Összehúzza a szemét, gyanakvó a tekintete.

– Maguk rokonok?

– Lehetséges...

A nő bólint, gyanakodva méregeti John-t.

– Még sosem láttam itt magát. – Aztán megint engem néz.

– Most tudtuk meg, hogy talán itt lakik – mondom

bizonytalanul, konkrétumok nélkül.

A nő arca ellágyul. Kissé összehúzott szemmel engem méreget.

– Nem engedhetek be látogatót – mondja. – Szigorú utasítást kaptam. – Johnra pillant. – Nagyon sajnálom. Bárcsak segíthetnék.

– Miért nem engedhet be látogatót? – kérdezi John.

– Mert a hölgy állapota labilis.

– A-az mit jelent? – kérdezem. A torkomban dobog a szívem. Lehet, hogy később visszajövök, és belopózom a házba, hogy kiderítsem, ki lakik itt.

– Ma jobb napja van – int a nő a ház felé. – Az időjárástól is függ. Beszélni nem sokat beszél. Főleg csak szavakat mond. De ír. Gyönyörű dolgokat ír, bár nem sok értelmük van. Az emberekkel nemigen tud mit kezdeni. Ez a probléma. Szigorúan utasításba kaptam, hogy ne engedjek be hozzá senkit, aki felzaklathatná.

De mindabból, amit mond, én pusztán egyetlen szót hallok meg: *ír*.

– A hölgy ír? – suttogom, és könnyörögve nézek előbb Johnra, aztán Dianne-re. – Ír. A hölgy, aki itt lakik, ír.

– Nem nagyon jár ki a házból – folytatja az ápolónő. – Ilyen időben végképp nem. Magukat sem engedhetem be hozzá. Sajnálom, de elég jól megfizetnek azért, hogy biztonságos körülményeket teremtsék számára.

Összenézünk.

Szomorú vagyok. Ideges és feszült. Mindenáron tudni szeretném, hogy ki lakik ebben a házban.

Ez alatt az utazás alatt önmagamot kerestem ezen a környéken, ebben az államban, valamit, bármit, ami

hiányzott abból a nőből, aki felnevelt, és abból a férfiból, akit apámnak hívtam.

Látom Johnon, hogy ő talán még nálam is izgatottabb.

– Távozzanak, kérem. – Az ápolónő sóhajtva előveszi a telefonját. – Különben kénytelen leszek hívni a biztonsági szolgálatot.

Vadul, kétségbeesetten kalapál a szívem.

Ekkor nyikorogva kinyílik az ajtó.

Az ápolónő odafordul a zajra.

– Ó, de hiszen ez példátlan! – suttogja döbbenten. Egy nő lép ki a házból. – Szinte soha nem jön ki. Látogatói érkeztek, Tonya!

A név hallatán megfagy a vér az ereimben.

– Jézus, Mária... – suttogja Dianne.

A nő az ajtóban a negyvenes éveiben járhat. Kibontott, dús haja a mellkasára omlik. Vastag, kötött pulóvert, pizsamanadrágot és mamuszt visel.

Felénk fordul, és megáll a veranda szélén.

Dianne felhőrdül, majd a szája elé kapja a kezét.

– Jóságos ég... – mondja elakadó hangon John. A hajába túrva, döbbent tekintettel mered a nőre.

– Ő... ő az? – kérdezem suttogva, mintha félnék kimondani a nevét.

De amikor jobban megnézem, nincs szükségem rá, hogy bármit is mondjon. Most már én is látom a hasonlóságot. Ha egy fotóalkalmazással húsz évet öregítenék magamon, így néznék ki – mint ez a sötét, őszülő hajú, kedves arcú asszony, aki most lassan, óvatos léptekkel lejön a lépcsőn, és elindul felénk.

Az ápolónő az asszony felé nyújtja a karját, mintha

attól félne, hogy elesik.

Még nem tudjuk, mi baja pontosan, képes-e kommunikálni, vagy sem. De ahogy elnézem, könnyek szöknek a szemembe.

– Ó, Jézusom – sóhajtja John újra, és amikor rápillantok, őszinte döbbenetet látok az arcán.

De már újra az asszonyt nézem, és olyan hevesen ver a szívem, mintha ki akarna ugrani a helyéről.

Nem hazudtak – kiköpött mása vagyok.

Kétség sem férhet hozzá. Bár az a nő, aki felnevelt, valóban hasonlít rá, csak az vehette észre a cserét, aki mindkettőjüket jól ismerte.

Megremeg a mellkasom a kitörni készülő zokogástól. Sosem találkoztam ezzel az asszonnyal, a biológiai anyámmal, de nem is ettől kerülget a sírás.

Tudod, mi a kegyetlenség? Ha egy ártatlan embertől elveszik a tehetségét, az eredményeit, a szeretteit, és huszonegy éven keresztül bezárva tartják.

Tudod, mi rosszabb a gyilkosságnál? Élve eltemetni valakit.

A közeledő asszony tekintete egy kis időre megpihen Dianne-en. Aztán pillantása Johnra vándorol, és kicsit elidőzik rajta.

A nő lassan közeledik, léptei bizonytalanok, egyenetlenek, mint akinek a tétlenségtől elmacskásodott a lába.

Végül felém pillant, és rám néz. Eszembe jut a napló, annak a fantasztikus lánynak a története, akit elmondhatatlan kegyetlenséggel elszigeteltek a külvilágtól.

Lelassít, az arcomat fürkészi, és amikor végül odaér hozzánk, előttem áll meg.

Ugyanaz a magasság. Ugyanaz a testalkat. Ugyanaz az arc. Két karja lazán lóg az oldalánál. Kandallófüst és virágok illata árad belőle. A szél belekap hosszú hajába, amely most már őszes, de látom rajta, hogy valaha hollófekete volt. A szája cserepes, a bőre sápadt. A szeme sarkában szarkalábak. Most is szép, és bár rajta hagyta a nyomát a sokévnnyi magány és valamilyen betegség, mégsem torzította el a vonásait.

Nem lehet kétséges, ki ő – ha ránézek, a jövőmbe nézek.

Úgy érzem, mindjárt összecsuklik alattam a lábam. Megáll körülöttünk az idő.

Nyugodt a tekintete, de kicsit üres, az arcomat pásztázza, enyhén oldalra billentett fejfel.

– Szia – szólalok meg. A szó alig hallhatóan szakad ki belőlem.

Összeszorul a mellkasom, alig jutok lélegzethez. Csak az csal mosolyt az arcomra, hogy nem szomorúságot, megrázkódtatást vagy tébolyt látok a tekintetében. Pillantása nyugodt, mint az óceán.

Lassan, mintha hatalmas erőfeszítésébe kerülne, fölemeli a kezét. Enyhén megrándul az arcom, amikor ujjai hegyével lassan végigsimítja a bőrömet.

Meleg, pihekönnyű az érintése. Anyai. Bár nem tudom, mennyi ideig lehetett valóban anya valamikor réges-régen.

Egy pillanatra úgy érzem, megszakad a szívem. Fáj a gondolat, hogy ez az asszony soha nem fog igazán

megismerni. Életem leglassabb másodpercei ezek, mialatt az arcomat fürkészi. Mozdulatlanra dermedek az időben, félek megmoccanni, nehogy elijesszem.

Leereszti a kezét, szája sarkában alig észrevehető mosoly jelenik meg. Tekintete kiüresedik.

Visszahúzódik önmagába? Ne! Kérlek! Ne-ne-ne!

De nem. Csillog a szeme, most látom csak. Azt hiszem, könnyezik. Lehetséges volna?

Túl nagy a szívem, nem fér el a helyén, mindjárt szétrobban. Az én szemembe is könnyek gyűlnek, mindjárt kicsordulnak.

– Mackenzie vagyok – mutatkozom be remegő hangon, és rámosolygok.

Ekkor találkozik a tekintetünk. Szeme kedvesen ragyog, ajka elnyílik, egy szót formál.

Azt a szót, amelyet annyiszor elismételtem magamban, amelyet a naplójában olvastam.

Amelyet még nem hallottam kimondva.

Halkan szólal meg, de megrendítően hangosnak hallom.

– Szirmocska.

EGY ÉV MÚLVA

- Igyekezz már! – kiáltja EJ a nappaliból.
- Jól jönne egy kis segítség! – kiabálok vissza a konyhából. Éppen a kelbimbóval küzdök, ki akarom venni a sütőből.

Hallom John és Dianne nevetését a nappaliból. Bár egy kicsit megégetem magam a forró tepsivel, izgatottan elmosolyodom.

Amióta egy évvel ezelőtt megtaláltuk Anyát, heti rendszerességgel összegyűlünk Johnnál. De ez az első közös hálaadásnap vacsoránk: itt vagyok én, EJ, John, Dianne és Anya. Dianne csak úgy hívja a csapatunkat, hogy „az igazság bajnokai”.

EJ bányászta elő a neten Anya múltjának részleteit, beleértve Dianne lakcímét is. Neki köszönhetjük, hogy a múlt év örült eseménysorozata nyomán feltárult az igazság. De Dianne-nek és Johnnak is hálás vagyok, mert ők vittek el Old Bow-ba, ahol végre megoldódott a rejtély. Vitathatatlanul bajnokcsapat vagyunk.

Leteszem a tepsit a tűzhelyre, és fölé hajolok, hogy megszimatozjam.

Sietős léptek közelednek.

– Segítsek?

EJ átkarolja a derekamat, és megpuszilgatja a nyakamat.

– Csipkedd magad, csigabiga.

– Igyekszem, de elvonod a figyelmemet – szólok rá kuncogva.

– Te vonod el az én figyelmemet – dünnyögi a fülemben.

– Hé, vigyázz a kezedre!

– Ha nem hagyod abba a szemtelenkedést, elviszlek valami félreeső helyre, és móresre tanítalak! – Egyik keze becsúszik a blúzom alá.

Kitör belőlem a nevetés, és félreütöm a kezét.

– Mindenki ránk vár – suttogom.

Hátulról pusztit nyom az arcomra, majd a tiszta talakhoz lép.

– Erre jön a kelbimbó? – kérdezi, és fölemeli az egyiket.

– Ühüm.

Rendes barát módjára segít, nekem pedig fülig ér a szám.

Szerencsés vagyok. Mindennap elmondom neki, és a fejébe száll a büszkeség. De komolyan, én vagyok a legszerencsésebb lány a világon.

– Gyerünk-gyerünk, mielőtt ránk esteledik! – nógat pimaszul, kezében a kelbimbós tállal és egy palack üdítővel.

Ezen a hálaadáson egy egész asztaltársaságért vagyok hálás.

John – már csak *John*, nem Robertson professzor – valamit néz a telefonján.

Anya mellette ül. Komoly kezeléseket kap, és az orvosok szerint sosem lesz már olyan, mint valamikor volt, felerészben sem. Nem sokat beszél, de tudom, hogy sok mindent ért és érez. Szeretem, hogy úgy néz rám, mintha én lennék számára a legfontosabb az egész világon.

Anya halványan ránk mosolyog, amikor EJ-vel belépünk a nappaliba.

Dianne kivett egy lakást a városban immár egy éve, amióta a bírósági tárgyalás zajlik, és tart a médiaőrület. Többször is tanúskodott Ben és Evelyn Casper, valamint Tonya Shaffer ellen, aki hosszú éveken keresztül Elizabeth Dunnként élt.

– Ezt hallgassátok! – szólal meg John, és felolvassa, amit a telefonján talált. – Mai cikk a *New York Post*-ban: CSALÁS, GYERMEKRABLÁS, RABSZOLGATARTÁS. MI TÖRTÉNT AZ IGAZI E. V. RENGE-DZSEL? Azt írják, ez az évszázad irodalmi csalása.

Hát persze hogy az!

Amikor megtaláltuk Anyát, az *igazi* Anyát, az FBI is bekapcsolódott az ügybe. Johnnal és Dianne-nel egy hétig maradtunk Old Bow-ban. EJ is odautazott. Jimenez nyomozó úgyszintén.

Aztán, finoman szólva, felgyorsultak az események.

Dianne volt az első tanú a személyazonosság-ellopási ügyben. Őt követte a nevelőotthon több régi lakója, akik felismerték a korábbi fényképeken az Apával együtt látható nőt, és Tonya Shafferként azonosították.

Vallomást tettek Tonyáról és Lizzyről apa régi egyetemi barátai is. Egyetemi oktatók Old Bow-ból. Valaki előásott egy régi diplomaosztós fotósorozatot. Mint kiderült, Johnnak voltak a régi negatívjai, amelyeket nem hívatott elő, és Lizzy azok között is több képen szerepelt.

A DNS-teszt megerősítette, hogy a tóparti házban élő asszony valóban a biológiai anyám. Az elmúlt húsz évben alkalmazott ápolónők beszámolói szerint nyugtatókon kívül szinte semmilyen más gyógyszert nem kapott. Ezek adagját idővel fokozatosan csökkentették. Egyikük sem találkozott az igazi Tonya Shafferrel, aki Elizabeth Dunnként élt.

A ház egy cég tulajdona volt, ez fedezte Anya gondozásának és ellátásának költségeit is. A céget a szüleimhez vezették vissza.

A szüleimnek meg kellett volna semmisíteniük az eredeti kéziratokat és a naplót, azokon ugyanis a tóparti faházban élő asszony ujjlenyomatait találták meg.

És most jön a lényeg. Ha Nagymama annak idején nem fotózta le Tonyát és Apát, sokkal nehezebb lett volna azonosítani a fiatal Tonyát. Mi több, talán el sem kezdődött volna a nyomozás.

A férfit, aki zsarolta a családomat, és éveken keresztül hallgatási pénzt kapott, nem találták meg. Apa a feleségét hibáztatta, azzal vádolta, hogy megcsalta. A hátralévő életét börtönben fogja tölteni.

Hasonló jövő vár Nagymamára a személyazonosság ellopásában és csalásban való bűnrészességért. Megúszhatta volna, Anya ápolónői azonban elmondták,

hogy Evelyn Casper az elmúlt húsz évben többször is járt a tóparti házban. Sőt, miután Tonya az apámmal a keleti partra költözött, Nagymama Old Bow-ba utazott, hogy „rendezze” a jogi ügyeket. A kezdet kezdetétől aktívan kivette a részét mindenből, cserébe lefölözte az E. V. Renge-nek járó jogdíjat. Az összeg negyedrészeről beszélünk. Most megfosztották az ebből származó vagyonától, és ő is börtönbe került.

Látod, Anya? Mondtam én, hogy Nagymama egy szörnyeteg.

Nem sajnálom. Főleg miután láttam, hol élt éveken keresztül a biológiai anyám. A faházban rengeteg papírt találtak a kézírásával. Több száz oldalt. Az igazságügyi szakértők megerősítették, hogy ugyanattól a kéztől származnak, mint amelyik a már megjelent könyvek eredeti kéziratai.

Ám ezzel még távolról sem ért véget az ügy.

Szerzői jogi ügyvédek is bevontak az eljárásba. Egyedül a bizalmi vagyonkezelői alapom marad érintetlen. Apámtól és a nagyszüleimtől minden egyebet elkoboztak – ingatlanokat, befektetéseket, megtakarításokat, jogdíjakat.

A szórakoztatóiparra és a szerzői jogokra szakosodott ügyvédek életük nagy lehetőségét kapták meg ezzel az üggyel. Anyát az ország legjobbjá képviselte. Nyert is. Anya megkapta ugyan az őt illető pénzalapokat és jogdíjakat, legalábbis egy részüket, ám a mentális állapota miatt nem rendelkezhet velük. Engem neveztek ki a személyes vagyona és az E. V. Renge Vagyonkezelői Alap kezelőjének.

A legfontosabb, hogy Anya visszakapta önmagát, az Elizabeth Dunn nevet és a könyvei jogait. Mindebből nem sokat ért, nem is érdekli. De látom a szemén, amikor rám és Johnra néz, hogy örül, amiért velünk lehet, és csak ez számít.

Na és az aljas Laima Roth? Kihallgatták, és megvádolták bűnrészességgel. De persze a kiadójának és a PR-csapatának dörzsölt ügyvédje van.

– Nem volt tudomásom a hamis személyazonosságról – vallotta. – A szerződés aláírása előtt személyesen egyszer sem találkoztam Elizabeth Dunn-nal. Ennek az ügynek én vagyok a legnagyobb áldozata.

Jogi értelemben talán megúsza, az újságírók azonban leszedték róla a keresztvizet. Miután a szövetségi nyomozók is beléptek az ügybe, többet senkit sem kötöttek a titoktartási szerződések. Laima nem tudott magyarázattal szolgálni arra, miért kellett szellemírókat alkalmaznia az úgynevezett Elizabeth Dunn-Caspernek, hogy kiegészítsék kézírata hiányzó részeit.

John már talált is új irodalmi ügynököt Anyának. A régi kiadó a korábban megjelent E. V. Renge-könyvek minden jogát elveszítette. Micsoda cirkusz volt! Aláírtuk a szerződést az új kiadóval. És amíg a régi példányok elképesztő összegekért cserélnek gazdát, az új köteteket hihetetlen példányszámban rendelik előre.

A minap beszéltem Jimenez nyomozóval, aki afféle helyi hírességgé avanzsált. Még mindig azzal ugrat, hogy megírtam-e már a dolgozatomat a személyazonosságlopásról.

És most itt vagyunk, a győzelmünket ünnepeljük. Az

enyém az, hogy megtaláltam Anyát. Az övé, hogy végre igazságot szolgáltatott neki.

Anya halványan elmosolyodik, amikor rápillantok. Az orvosok azt valószínűsítik, hogy szülés közben agyvérzést kaphatott. Az okozta az agykárosodást és az emlékezetkiesést. Ráadásul sokáig rengeteg nyugtatót szedettek vele, amíg a gondját viselő ápolónők rá nem jöttek, hogy fölösleges szedálni, és csökkenteni nem kezdték a dózist. Az viszont, hogy nem szólal meg, valószínűleg az ő döntése. Egy napon talán megered majd a nyelve. Azt azonban élvezni, ha felolvasom neki a történeteimet.

Már egy éve egy fizioterápiás rehabilitációs intézményben lakik, most keresünk neki saját házat. Amint megtaláljuk, megfelelő gondozói háttérrel is biztosítunk ott számára.

– Mit mondott az új ügynök? – kérdezi John, miközben mindannyian asztalhoz ülünk.

– Megkérdezte, volna kedvem könyvet írni Anyáról.

– Vállald el – biztat EJ, és édesburgonyát töm a szájába. – Ki lenne rá alkalmasabb, hogy megírja ezt az örült sztorit? A címe lehetne az, hogy *Hegyes fogak*.

Rémülten pillantok rá, majd újra Anyára nézek. Nem örülök, hogy EJ kimondta ezeket a szavakat.

Anya azonban mosolyogva a tányért figyeli. Azt hiszem, majdnem mindent ért abból, ami körülötte elhangzik.

– Majd meglátjuk – motyogom.

– Ugye beleírsz engem is? – kérdezi EJ.

– Te egoista! – suttogom vigyorogva, a szememet

forgatva.

John és Dianne nevetnek rajtunk.

Anya is híres lett, a fényképe – amelyen rúzs nélkül, őszbe csavarodó tincsekkel látható – bejárta az internetet. Legenda, valóságos mártír.

Vidáman telik a hálaadásunk. John figyelmesen viselkedik Anyával, vizet tölt a poharába, süteménnyel kínálja. Azt hiszem, valamikor szerelmes volt belé. Talán még most is az, csak máshogy.

Csengetnek.

John kérdően felvont szemöldökkel feláll az asztaltól.

– Remélem, nem valami fotós – morogja.

Amikor kisvártatva értetlen arccal visszajön, egy borítékot tart a kezében.

– Senki sem volt az ajtóban – mondja, és aggodalmas tekintettel nyújtja át nekem a levelet.

Mackenzie Dunn részére. A #1 rajongótól. XOXO

Körbepillantok az asztalnál ülőkön. Mindenki várakozva néz rám. Nyelek egyet.

– Mi az? – kérdezi EJ türelmetlenül. Tekintete a borítékra tapad.

Remegő kézzel bontom fel.

Egyetlen oldal van benne, ugyanolyan, mint amilyeneket egy évvel ezelőtt kaptam. Ugyanabból a naplóból származnak. Ugyanaz a kézírás. Az oldal tetején hiányzik a mondat eleje.

*talán, de csak talán, és kérlek, bocsáss meg érte,
világszép kislányom, de lehet, hogy Bennek nincs
köze hozzád.*

Szeretettel, Anya

Elképedve bámulom a szavakat, töröm a fejemet, mi is volt az előzmény, mi állt az utolsó levélben, amit hónapok óta nem olvastam újra.

– Kenzie, nyögd már ki! Mit ír? – noszogat EJ.

Kutatok az emlékeimben – az utolsó levélben Anya Johnhoz ment, még terhes volt, és el akarta hagyni apámat. Az a levél hirtelen ért véget:

Ha Bent megint hazugságon kapom, vége a türelmemnek.

Vagy Tonya tűnik el, vagy Ben. Ezt a döntést Bennek kell meghoznia. De...

Lenézek a kezemben remegő papírlapra.

lehet, hogy Bennek nincs köze hozzád.

– Szabad?

Felnézek Johnra, és engedelmesen odanyújtom neki a levelet. Nem tudom levenni róla a tekintetemet.

Anya mindig számíthatott Johnra Old Bow-ban. Hozzá fordult, ha segítségre volt szüksége. És John megígérte neki, hogy segít neki megszabadulni apámtól.

– Elnézést kérek – mondom, és olyan hirtelen állok fel, hogy felborul a székem.

– Mackenzie...! – hallom John hangját a hátam mögül, miközben kirohanok a fürdőszobába, kulcsra zárom az ajtót, megnyitom a csapot és lehunyom a szememet.

Nehezen kapok levegőt, de még nehezebb felfogni az igazságot, amely felér egy arculcsapással.

– Az nem lehet... – suttogom a tükörképemnek, apám vonásait keresve az arcomon.

Záporozni kezdenek a könnyeim, dübörög a vérem a fülemben. Vennék egy mély lélegzetet, de mintha vasmarok szorítaná a mellkasomat.

Meg kell nyugodnom, de remeg a kezem, hiába tartom a jéghideg víz alá, egyáltalán nem segít.

Még mindig reszketve kinyitom a fürdőszobaszekrényt. Fájdalomcsillapítót keresek, vagy altatót, mindegy, mit, csak megnyugtasson. A középső polcon különféle dobozok, fiolák, köztük csak receptre kapható gyógyszerek sorakoznak, és azon kapom magam, hogy mint egy zombi, kábán meredek az egyikre, amelyen ismerős név áll.

Fogalmam sem lenne, mi az, ha nem ugyanazt írták volna fel nekem is – az örökletes betegségemre, amit általában valamelyik szülő ad tovább a gyerekének.

Eláll a lélegzetem a döbbenettől. Egymást kergetik az emlékek az agyamban: Anyának az a levele, amelyikben arról az estéről ír, amikor egy üveg borral beállított Johnhoz. Aztán amit az utolsó levelében írt.

Most, miközben ezt írom, John éppen vacsorát főz kettőnknek.

Furcsa pillantásokat vet rám.

Tudom, hogy kérdezni akar valamit, de még nincs itt az ideje.

Eszembe jut, milyen képet vágott John az egyik előadás után, amikor a hogylétem felől érdeklődött, és megmondtam neki a betegségem nevét. Nem, nem sajnálkozást láttam a szemében, hanem mélységes döbbenetet, mert rájött, hogy ugyanolyan betegségünk van. Akkor már tudta, hogy Elizabeth lánya vagyok.

Pereg a könny az arcomon, behunyom a szememet, és felidézem, milyen érzés volt végigcsinálni az elmúlt

évben az egymást követő bírósági tárgyalásokat, mennyire gyűlöltem apámat azért, amit Anyával tett. Annyi keserűség gyűlt föl bennem, hogy amikor meglátogattam a börtönben, azt mondtam neki, bárcsak ne lenne az apám.

Most könnyek között mosolygok, és nem tudom feldolgozni az érzéseimet.

– Mackenzie? Kenzie? – szól be John halkán az ajtón, majd finoman kopogtat.

Nem tehetek róla, még erősebben tör rám a zokogás, mert ennél kedvesebben soha életemben nem szóltak még hozzám.

– Kérlek, nyisd ki az ajtót – mondja halkán. – Nincs semmi baj. Beszéljünk.

Elfordítom a kulcsot, és amikor lassan kinyitom, életemnek egy addig ismeretlen szelete tárul föl előttem.

John a levéllel a kezében áll, tekintete az enyémet keresi. A könnyeim láttán kiül a fájdalom az arcára.

Fölemelem a gyógyszeres dobozt, és összeszedem minden erőmet, hogy meg bírjak szólalni.

– Te tudtad – suttogom.

A kezében tartott levélre pillant, aztán a gyógyszerre, végül rám.

– Igen – mondja alig hallhatóan.

– Mióta?

– Azóta, hogy rosszul lettél az előadáson. – Halványan elmosolyodik. – Később beszéltél a betegségéről.

– M-mi...? – Felzokogok. – Te tudtad egész idő alatt? Miért nem mondtad el?

Nagyot nyel.

– Szerettelek volna jobban megismerni. És éppen elég zűrös volt akkor az életed. Nem volt szabad elsietni, Mackenzie.

Ekkor egy árnyék jelenik meg mögötte, egy kéz finoman megérinti a vállát.

Anya.

Ránéz Johnra, aztán rám, aztán a gyógyszerre. Mint aki kérdezni szeretne valamit. Lehet, hogy próbálja megérteni, mi történik. De jó lett volna, ha a teljes történetet leírja a naplójában!

De aztán elmosolyodik, és arcát John vállára fekteti.

Ő pedig bólint.

– Minden rendben lesz – ígéri halvány mosollyal, de azzal a nyugodt tekintettel, amellyel vihart szüntet meg, vagy lecsendesít egy hallgatókkal teli előadótermet. Vagy évek hazugságát törli el. – Beszéljünk, Kenzie. Kérlek. Most már itt az ideje.

Mosolyogva bólintok. Ő, Anya, én – a kirakós darabkáiból végre összeállt a kép.

– Igen. Beszéljünk.

DIANNE

Azt mondják, úgy érdemes élni, hogy öregkorodban legyen mit mesélni. Nekem aztán van, bárcsak ne volna ennyi. És bárcsak ne lennének a történetek ennyire nyomasztók.

Évek óta nem tartottam meg a hálaadás napját. Ez a mostani azonban más. A szemem láttára talált egymásra ez a család. Főleg Lizzynek örülök. Az a szegény lány megjárta a poklok poklát.

És éppen ezen a napon érkezik egy újabb levél. Most tudtuk meg, hogy John lehet Mackenzie apja. Átmentek megbeszélni a másik szobába. John, Mackenzie és Lizzy.

Mackenzie nemcsak az anyja kedvességét örökölte, hanem az elszántságát is. Johnt nem ismerem annyira, de ha ilyen szülei vannak, ez a lány még sokra viszi.

Az Emerson nevű srác meg én kívülállók vagyunk, de fülünk azért van. Emerson nekilát a pulykának, vállat von, amikor nevetek rajta, aztán elém tolja az édesburgonyás tálat.

– Ez el fog tartani egy darabig – vélekedik. – Akár ehetünk is.

– Egyél csak bátran, fiam – mosolygok rá. Rendes gyerek.

Ez a család eleget szenvedett már. Remélem, nem ásnak elő még több titkot a múltból.

Nekem nincs saját gyerekem, de a Kellerben töltött évek alatt sokat megismertem. Mindegyiknek megvan a maga története, gondja, reménye.

Próbáltam követni Lizzy és Tonya életének alakulását, miután kiléptek a nagybetűs életbe.

Tonya még az otthonban teherbe esett. Valamelyik örökbeadással foglalkozó ügynökség szép pénzt fizetett neki, hogy náluk szüljön, és annak rendje és módja szerint le is mondott a gyerekről. Ez a típus mindig tudja, hogyan húzzon hasznot még ebből is. Eszébe sem jutott, hogy gondot viselhetne valakire.

Lizzy egyetemre ment. Hébe-hóba, a születésnapomon és karácsonykor felhívott, aztán elmaradt. Nem haragudtam meg érte. Sok gyerek emlékezni sem akar rá, honnan jött.

Aztán úgy egy éve bementem a benzinkút boltjába, ahol vásárolni szoktam. Mary a pult mögött állt, és egy könyvet olvasott.

Hiába menekülsz, ez volt a címe.

– Jó könyv? – kérdeztem tőle.

– A fene vinné el, nem bírom letenni – mondta a fejét csóválva. – Ezt hallgasd meg: van egy kislány, intézetis, és három kölyök megrontja, érted-e? A kisujját se mozdítsa senki, hogy segítenének rajta. Csak a nevelőnő, egyem a szívét, csak az istápolja. Aztán a kislány felnövekedik, és kamatostul visszaadja a kölcsönt. Aztán

a végén meg igen gonosz dolgokat tesz velük. Nem szokásom szeretni az ilyet, de ezek a kölykök bizisten rászolgáltak.

Látom az író fényképét a hátsó borítón, és megfagy az ereimben a vér.

Én hiszek a véletlenekben. Nem járok könyvesboltba, de aznap elmentem, bár tizenhat kilométert kellett vezetnem érte, de megvettem a könyvet. Egy ültő helyemben elolvastam.

Nincs számítógépem, a telefonom is csak az a régi, összecsucskható fajta. Elmentem hát Maryhez, mert az unokaöccse ért a számítástechnikához.

– Elizabeth Casper, igazából így hívják a szerzőt – mondta. Mutatott képeket meg mindent, amit csak az interneten talált. De akárhogy néztem, nem ismertem föl benne Lizzy vonásait.

Tonya volt az, kétség sem férhetett hozzá.

Az unokaöcs megkereste nekem a lakcímét. Azt mondta, sok dolga volt vele, úgyhogy odacsúszttattam neki egy húszdollárost a fáradozásáért.

Nem volt nyugodalmam, amíg nem láttam a tulajdon két szememmel.

Öregasszony vagyok, az időmből kitelt. Kocsiba vágtam magam, és nekiindultam. Három nap alatt jutottam el a keleti partra. A biztonság kedvéért a sörétes puskámat is magammal vittem.

E. V. Renge. Cifra egy név. Cifra volt a ház is. Cifra az autó. Mindet elbitorolta. Ahogy megláttam a háza közelében lévő bevásárlóközpont parkolójában, tudtam, hogy nem Lizzy az.

Kiszálltam a kocsiból.

– Tonya!

Látniuk kellett volna, ahogy megdermedt, mint a szarvas az autólámpa fényében. De nem fordult hátra, csak kotorászott egy kicsit a táskájában, aztán ment tovább. Színészkedni, azt mindig is tudott.

Bementem utána az üzletbe, a sarkában jártam a sorok között.

Cifra haj. Cifra smink. Cifra ruha. De egyikkel sem tudta elleplezni az igazságot.

Észrevette, hogy követem, ideges lett, amikor beálltam mögé a sorba, és majdnem futásnak eredt, amikor a kocsijához is utánamentem.

Hirtelen megfordult.

– Mit akar? Miért követ?

Nem ismert meg. Lizzy rögtön tudta volna, ki vagyok.

– Milyen érzés eljátszani, hogy te vagy Lizzy? – kérdeztem, és aztán megszólítottam megint. – Tonya?

Ugyanaz a gyűlölet ült ki az arcára, amire még emlékeztem a nevelőotthonból.

– Hagyjon engem békén! – rivallt rám fojtott hangon, és beült a kocsiba.

– Mit műveltél Lizzyvel, Tonya? – léptem közelebb.

Beindította a motort, rátaposott a gázra, és majdnem átgurult a lábamon, amikor elhajtott.

Nem azért jöttem, hogy bosszút álljak, zsarolni sem akartam. Engem egyetlenegy dolog érdekelt, az igazság. Tudni akartam, mi történt Lizzyvel.

Figyelni kezdtem Tonyát. Honnan ért hozzá egy magamfajta öregasszony? Rendszeresen járok vadászni.

Fifikásabb zsákmánnyal is elbántam már.

Volt egy tó a birtokuk közelében, egy kisebb természetvédelmi terület, néhány ösvénnyel. Oda mindennap kijárt, általában a telefonján karattyolt.

Még azon a héten egy reggel megint megláttam, amint az egyik ösvényen az erdő felé tartott. Leparkoltam az út szélén, magamhoz vettem a sörétes puskámat, és a nyomába eredtem.

Néha elég egy kis ijesztgetés, hogy az ember kiderítse az igazságot.

Látta, hogy ott vagyok. Nem bújtam el, úgy tíz méterrel mentem mögötte. A puskámat a karomon hoztam. Nem érdekelt, hogy esetleg meglát valaki. Nem azért követtem, hogy bántsam, csak beszélni akartam vele.

De azon a reggelen rajtunk kívül egy lélek sem járt az erdőben.

– Mit akarsz tőlem, te vén boszorkány? – kiabálta. Megállt, felém fordult, és pont úgy tette csípőre a kezét, mintha fényképhez pózolna. Rátartian felszegett állával jelezte, hogy ő van hazai pályán. A napszemüvege a fél arcát betakarta.

Megmondtam neki, ki vagyok, és mit tudok.

– Mit műveltél Lizzyvel, Tonya?

Felnevetett.

– Takarodj innen, te szipirtyó! Csak nem hitted, hogy idejössz, és kiszedsz belőlem valami őrült mesét?

– Nem. Csak az igazságot akarom tudni, Tonya.

Sanda vigyorra húzódott a szája.

– Pénzt remélsz? Nem kapsz. És azzal sem érsz el

semmit – biccentett a puskám felé. – Ahogy meghúzod a ravaszt, tele lesz az erdő emberekkel, te meg mehatsz a síttre. Úgyhogy hordd el innen magad, te dagadt tehén!

Bármit tett Lizzyvel, hallani akartam. Azt akartam, hogy beismerje.

De a képembe nevetett, mire fölemeltem a puskát.

– El fogod mondani, Tonya. – Célba vettem, és elindultam felé. Nem fog megártani neki egy kis ijedelem. Abba még senki sem halt bele.

Csak nevetett rajtam. Még azt a rohadt napszemüveget sem vette le.

– Jaj, reszketek, mint a nyárfalevél! – gúnyolódott nevetve, az ujjait remegtetve.

Szociopata volt? Nem hiszem. Vannak szociopáták, és van Tonya. Ő a velejéig romlott volt.

Nevetgélve hátrált, mert továbbra is ráfogtam a puskát. Amikor meglöktem a csövével, gyalázkodni kezdett, és mindennek elhordott.

Én csak rá akartam ijeszteni. Magának köszönhette, ami történt.

Megcsúszott, és hanyatt esett.

A sors útjai kifürkészhetetlenek.

Lizzy azt írta a könyvében, hogy a büntetés fehér, a bosszú vörös.

Az én bosszúmnak nem színe, hanem hangja volt. Az a hang, amikor Tonya koponyája reccsent egy nagy kövön. Onnét többet nem kel föl.

És nincs lelkiismeret-furdalásom. A szerencse forgandó.

A sorsunk elől hiába menekülünk, nem igaz?

EPILÓGUS

WALLACE KING

– Hát, megáll az eszem.

Hitetlenkedve nézem a nyitott újságot az ölemben, aztán kivesszem a számból a spanglit, és meghúzom a Budweisert.

Kis horgászhajtom puhán ringatózik a hullámokon, Key West azúrkék vize ragyogva tükrözi vissza a reggeli napfényt. Ez maga a Paradicsom.

Összenyomom az üres sörösdobozt, félredobom, és a hűtőládából már veszem is elő a következőt.

Ez az élet való nekem, öregem. Később kikötök, beugrom a helyi bárba, bekapok pár osztrigát, és legurítok pár pohárral. Ha szerencsém van, felcsípek egy csajt, és hazaviszem. Mindig jobban beindulnak, amikor meglátják, milyen szép kis házam van.

Megérdemlem. Tizenöt évet ültem érte.

Hanem nagy kár ezért a Tonyáért. Öregem, egy bombázó volt az a nő. Csodákat tett a szájával.

Hörpintek még pár kortyot, de csak a szalagcímen jár

az eszem. Kiiszom a sör felét, és újra elolvasom.

A BŰNÖZÉS NAGYMESTEREI:
BEN CASPER ÉS EVELYN CASPER.
SZEMÉLYAZONOSSÁG BITORLÁSA,
EMBERRABLÁS, CSALÁS, JOGTALAN
VAGYONSZERZÉS ÉS MÉG SOK MÁS VÁD
AZ ÉVSZÁZAD BŰNTETŐPERÉBEN

Túl sok benne a puccos szó, de Benny fiú életfogytiglant kapott. Meg is érdekelte a hülyéje.

Kiköpök a tengerbe, és lehúzó a maradék sört.

Sosem értettem, mitől volt úgy oda érte Tonya. Pedig alighogy megérkezett Old Bow-ba, engem szedett fel.

Én voltam az első, ezt ne felejtjük el.

Bájos mosoly, kemény duda, még keményebb segg. És jól felvágták a nyelvét. Volt élet abban a csajban, én mondom. Ilyennel nem találkozni mindennap. Legalábbis Old Bow-ban.

A kis Tonya Shaffer.

Bejött a kocsmába, és nem telt bele fél óra, már az ölemben ült. Pár óra múlva nálam voltunk, csak úgy szívta fel a csíkokat és védelte a sört. Egy ilyen király csajjal szívesen megosztottam a cuccomat.

Másnap, amikor visszajött, tüzelt, mint egy nőstény macska. Mondtam neki, hogy a nagybátyámé a ház, és nem fizetek lakbért, mert én vagyok a gondnok. De mikor Lizzyről kezdett kérdezősködni, rögtön tudtam,

hogy nem véletlenül nézett ki magának.

Mit bántam én! Kulcs kellett neki Lizzy lakásához. Törvénytelen? Az, de ki nem szarja le? Mint mondtam, az ágyban mindenért kárpótolt. Megérte.

Aztán kiderült, miben sántikál azzal az idióta Bennel. Na, attól berágtam. Tonya ezt is kimagyarázta azzal, hogy Ben lóg neki pénzzel, ezért muszáj jóban lenni vele. Közben titokban eljárt hozzám, és nagyon vigyázott, mert Lizzy meg Ben nem tudhatott róla, hogy rajtuk tartja a szemét.

Okos lány volt ez a Tonya.

Nekem csak egy évvel később esett le, hogy mire megy ki a játék, pont, mielőtt bevarrtak kábítószer-kereskedelem meg pár egyéb dolog miatt.

Amikor utoljára láttam Tonyát, épp Lizzy lakásába készült belógni. Lezavartunk egy búcsúnumerát. Én hívtam így. Két nappal később lecsuktak. De aznap, amikor szólt, hogy most már kopjak le, és bement a fürdőszobába, lenyúltam a konyhapultról egy szép bőrkötéses jegyzetfüzetet. Aztán láttam, hogy Lizzyé.

Akkor még persze egyáltalán nem foglalkoztam vele. Gondoltam, majd visszacsempésem valamikor, amikor senki sincs otthon. Lizzyt amúgy sem láttam napok óta, és bármelyik nap szülhetett.

De az a jegyzetfüzet! Az megváltoztatta az életemet.

Lizzy naplója volt. Kiderült, hogy a csendes, szürke kisegér nagy dobásra készül, és meg fog jelenni valami könyve. Ráadásul, úgy tűnt, hogy kezd bekattanni.

És Tonya? Hát ő sokkal komolyabban kavart Benny fiúval, mint képzeltem.

Hát, a kurva életbe!

Először ki voltam akadva miatta, de aztán leesett: Tonya nem szarral gurigázott. Nagy pályán játszott.

Mondtam már, hogy okos lány volt.

Két nap múlva rám rontottak a zsernyákok. Valaki felnyomott. Tizenöt évet kaptam. Nagyon kíváncsi lettem volna, ki pofázott. Egyenként törtem volna el az összes csontját.

A börtönkönyvtár nem éppen a Kongresszusi Könyvtár, vagy mi a neve annak a nagy épületnek, de kapnak adományokat. Én a képek miatt inkább magazinokat lapozgattam.

Hiába menekülsz. Ahogy kiszúrtam ezt a könyvet a polcon, beugrott valami. Mert azért nekem is vág az eszem, mint a borotva. Szóval rögtön rájöttem, hogy Lizzy naplójában láttam ezt a címet.

Na és ki néz rám a hátsó borítóról? Az én drága kis Tonyám, kiglancolva, megcsinálva, hogy úgy nézzen ki, mint a szürke kisegér. Tonyát nem nevezném szürke kisegérnek, de úgy röhögtem rajta, majd beleszakadtam. Kivágtam azt a képet, felraktam az ágyam fölé. Jó szolgálatot tett, ugye, nem kell mondanom, miért.

Eloolvastam minden cikket, amit róla írtak, végignéztem az összes újságot, amit csak találtam. Nemsokára megjelent még egy könyve. Amikor az ember a sitten rohad, nem sok mindene van, de ideje, na, az van bőven, úgyhogy azt is elolvastam. A harmadik könyv már fura volt, de az is bestseller lett. Tonya nagyot kaszált vele. Én meg malmoztam a cellámban.

Lenyomtam a tizenöt évet, szabadultam, de egy

vasam sem volt. Az összes cuccom a bácsikám raktárában porosodott. Az isten áldja meg azt az embert.

Hogy mihez kezdtem? Fogtam Lizzy naplóját, és meg sem álltam a keleti partig.

Na, hadd meséljek egy kicsit a keleti partról. Flancosnak flancos, de dögunalom. És Tonya? (Vagyis Elizabeth Casper.) Hát, ő olyan, mint a jó bor. Jó harmincas volt már, de a teste, mint egy elsőéves egyetemistának. És az úgynevezett lánya? Nem az övé. Rögton tudtam, kié az a vézna kis bige.

Tonya játszotta az eszét, amikor először megkerestem, úgy csinált, mint aki nem ismer meg. Muszáj volt felfrissítenem az emlékezetét, hogy de hiszen mi régóta nagyon is jól ismerjük egymást. Meg én Lizzyt is ismertem, és jé, hát ez a Lizzy nem az a Lizzy.

– Mit akarsz, Grunger?

Látják? Hirtelen beugrott neki minden.

Nem szerettem azt a nevet. A börtönben a vezetéknemem miatt Kingmannek hívtak.

Amikor megmondtam neki, röhögött. Tudtam, hogy tetszeni fog neki.

Azt akartam, hogy szökjön meg velem. Egyszer meg is ígérte. Nekem nem volt semmim, neki meg mindene megvolt – az óriási, szép ház, személyzet, autók. Úgyhogy közöltem vele, hogy nem adom olcsón a hallgatásomat.

Szóba hoztam a naplót.

– Hazudsz – vágta rá.

Ez fájt, de hát, mint említettem, nem vagyok hülye. Kiterítettem a lapjaimat.

– Két könyvet írt, mielőtt lebabázott. Tudom, miről szólnak: a pajtatúzról, a régi, nevelőotthoni bikádról, a Benny fiúval való kavarásodról.

– Hazudsz. Hogy jutottál hozzá ahhoz a naplóhoz?

– Emlékszel arra, amikor utoljára dugtunk Lizzy lakásában? Akkor nyúltam el a pultról, csak úgy, poénból. Fennakadna a szemed, ha tudnád, mi van benne.

– Mi van benne?

Gúnyosan elvigyorodtam.

– Szeretnéd tudni, mi? Biztos helyen tartom, szóval ne is álmodj róla.

– Adj egy kis időt. Két napot.

Két nap múlva nála találkoztunk – olyan volt a háza, mint egy kisebbfajta kastély. Ott volt egy öreglány is.

– Ki a franc ez? – kérdeztem.

Ez a Szörnyella de Frász úgy nézett rám, mintha most szabadultam volna a börtönből. Ja, hát tényleg.

– Ben anyja vagyok – közölte affektálva.

Kiderült, hogy az öregasszony a legélesebb kés a fiókban. Kezdetektől fogva tudott mindenről.

Örület, mi?

A részleteket csak később tudtam meg, amikor a hajómon dugtunk Key Westnél. A jacht volt az első, amit a tőle kapott pénzből vettem. Elmesélte, hogy az első este, amikor Bennel meg a gyerekekkel az apósáékhoz költöztek, az öregasszony leültette, és azt mondta:

– Nem vagyok hülye, te pedig nem vagy olyan okos. Tudni akarom, ki vagy, és hová lett az igazi Elizabeth Dunn.

– És hová lett? – kérdeztem én is.

Soha nem árulta el.

Akkor azt hittem, eltették láb alól Benny fiúval. El is mondtam neki, hogy ez az elméletem, de csak nevetett, és nem mondott semmit. Tudta, hogy én nem fogom feldobni. Tudok titkot tartani. Egyszerű ember vagyok. Csak egy házra vágytam a Keysen, egy szép kis hajóra meg biztos megélhetésre. Olyan nagy kérdés ez?

Többször is megpróbált lerázni, de nem megy az olyan könnyen. Ő volt az én aranytojást tojó tyúkom. Benny fiúról meg azt mondta, hogy szar az ágyban. De velem meg milyen jó. Mindig visszajött.

Szóval üzletet kötöttem vele meg az öregasszonnyal. Sosem pottyant még így az ölembe pénz. Én tartottam a pofámat, ők meg tejeltek. Félévente, óraműpontossággal.

Aztán Tonya eltűnt.

Először arra gyanakodtam, hogy Ben beleköpött a levesembe. Természetesen tudott rólunk, de ő nem egy gyilkos fajta. Túl gyenge. A kedves mama már más tészta.

Elmentem hozzájuk, hogy beszéljek Benny fiúval. És volt pofája azt mondani, hogy ennyi volt.

– Vége a potyázásnak.

– Na ne már! Te évek óta potyázol. Én kicsit később kapcsolódtam be, ez tény, de mi lenne, ha tartanád magad ahhoz, amiben megegyeztünk?

Kiröhögött az a barom. Nem kellett volna. Amikor haszonlesőnek, aljas féregnek nevezett, eldöntöttem, hogy móresre tanítom.

- Mostantól távol tartod magad tőlem meg a lányomtól, megértetted? - mondta. Hogy oda ne rohanjak.

Mi a legjobb módja, hogy romba döntsük valakinek az életét? Hát az, hogy nyilvánosságra hozzuk a titkait.

Nem vagyok gazdag, de Tonya megadott mindent, amit kértem. Benny fiú viszont kezdett az idegeimre menni.

Úgyhogy elő a naplóval!

Küldtem belőle pár oldalt a lányának. Gondoltam, felkavarom egy kicsit az állóvizet, aztán hagyom a fenébe. Igen ám, de Benny fiú megfenyegetett, hogy végleg elzárja a pénzcsepőt, és ezt nem hagyhattam annyiban.

Még otthon, Old Bow-ban drogokkal kereskedtem. Ebben a bizniszben megtanulja az ember, hogy nem árt mindenről tudni, ami körülötte zajlik.

Egyik nap kora hajnalban éppen lebonyolítottam egy üzletet, és baktattam hazafelé. Síri csend volt a városban. De kit láttak szemeim a kapuban? Az édes kis Lizzy állt ott kócosan, büntudatosan valami pasival. Rögtön átláttam, hogy itt félrelépés esete forog fenn. A pasas odahajolt hozzá, hogy megcsókolja, Lizzy viszont hátrahőkölt, és úgy nézett körül, mint aki éppen kirabolt egy bankot.

- Hiba volt - motyogta. - Légy szíves, ne mondd el Bennek.

Nem mondtam. De miután átrágtam magam az összes irományán, világossá vált, mire célzott az utolsó oldalon. Az édes kis Lizzy átvágta Benny fiút a palánkon, és az a

marha nem is gyanakodott, hogy nem ő a gyerek apja.

Na mindegy. Remek szappanopera lehetett volna belőle. De a bosszú az bosszú, nemdebár? Valami ilyesmit írt Lizzy a könyveiben.

Úgyhogy amikor Benny fiú le akart pattintani, Tonya meg kikerült a képből, semmi sem akadályozhatott meg benne, hogy pokollá tegyem az életét. Csak arra kellett vigyáznom, hogy ne lehessen visszavezetni hozzám.

A huszonegyezésben az a legjobb, hogy figyelni kell, ki mit mond, és akkor az ember tudja, hogy nyerhet. Pont ezt vártam a kislánytól, Mackenzie-től is. Elküldtem neki az anyja naplójának első oldalait. Mármint természetesen Lizzy naplóját. Aztán még pár oldalt...

Úgy okoskodtam, hogy ha tud olvasni a sorok között, gyanút fog, és kutatni kezd. Így is történt. Okosabb volt, mint gondoltam. De ezt nem Lizzytól örökölte, az hétszentség.

Ha jobban belegondolok, fogalmam sincs, mi köze ennek a huszonegyhez.

Tök mindegy.

De azt máig nem tudom, hogy találta meg az a kislány Lizzyt, az anyját. Amikor kirobbant a botrány, én a hajómon üldögéltem Key Westnél, néztem a híreket, és Tonya emlékére ittam (a #1 rajongód, bébi), aki a mennyországban volt, meg Lizzyre (szegény lány), aki a bolondokházában vagy valami hasonló helyen volt, és röhögtem Benny fiún (rohadjon meg a sitten). Ha tudom, hogy Lizzyt bezárva tartják, több pénzt kértem volna.

És ha még nem jött volna rá a kiscsaj meg ez a John,

aki Old Bow-ban összemelegedett Lizzyvel, hálaadáskor újabb oldalt küldtem nekik a naplóból. Figyelmes ünnepi meglepetésként.

Benny fiú végleg eláshatja magát.

Ó, és a kedves mama? Remélem, ízlik neki a börtönkoszt.

Egészségünkre!

A SZERZŐRŐL

ILIANA XANDER a *Szeretettel, Anya* című pszichológiai thriller szerzője. Tizenéves kora óta ír történeteket, és többféle írói álnéven, különböző műfajokban már számos regényt publikált. Titkok, szívfájdalmak, szerelem, irigység és csavarok csavar hátán: mindez állandó jellemzője a könyveinek. Amikor épp nem ír, bejárja a világot, vagy szenvedélyesen hódol a legkülönbözőbb művészeteknek.